

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2003. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIV, БРОЈ 1773

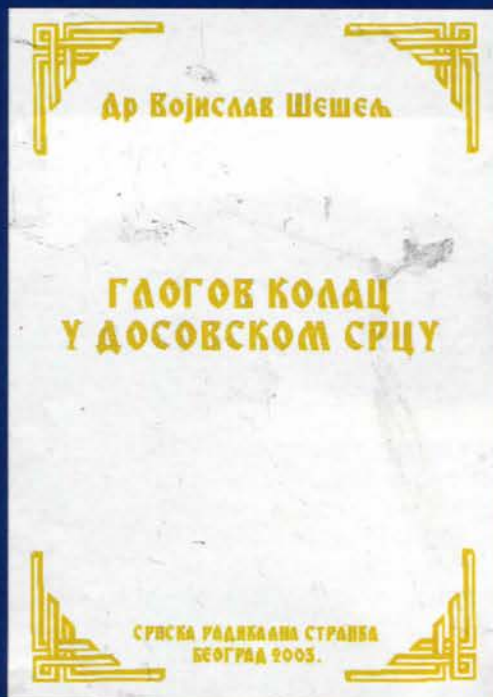

**МАФИЈАШКО-
ДОСОВСКА
СИМБИОЗА**

УСКОРО НОВЕ КЊИГЕ У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 300 ДИНАРА

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

У НОВОЈ КЊИЗИ "ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ" ДР ШЕШЕЉ ОБЈАВЉУЈЕ ПОУЗДАНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ ЈЕ ДОБИЈАО ОД ЧАСНИХ И ПОШТЕНИХ ЉУДИ ИЗ УПРАВНИХ, БЕЗБЕДНОСНИХ И ПРАВОСУДНИХ СТРУКТУРА СИСТЕМА О СВИМ ЗАКУЛИСНИМ ПОЛИТИЧКИМ ЗБИВАЊИМА У ПОСЛЕДЊОЈ ДЕЦЕНИЈИ. КЊИГА ОБИЛУЈЕ ИНФОРМАЦИЈАМА КОЈЕ СВЕДОЧЕ О ЗЛОЧИНАЧКОЈ ПРИРОДИ ДОСМАНЛИЈСКОГ РЕЖИМА

СТАНКО СУБОТИЋ (ЦАНЕ ЖАБАЦ) И НЕБОЈША ЧОВИЋ НАСТАВЉАЈУ СВОЈЕ КРИМИНАЛНЕ АКТИВНОСТИ О ЧЕМУ ПИШЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ У ДОПУЊЕНОМ ИЗДАЊУ ОВИХ КЊИГА.

КЊИГА "ЦИЈИН МАЈОР ГРУЈИЦА СПАСОВИЋ" ГОВОРИ О АНТИСРПСКОМ ДЕЛОВАЊУ ГЛАВНОГ И ОДГОВОРНОГ УРЕДНИКА ЛИСТА "ДАНАС"

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Свишца Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћници главног и
одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
и Огњен Михајловић
Издање припремиле
Елена Божић-Талијан
и Марина Томан

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста
Весна Марић
Златија Севић

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Радослав Кањерић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Огњен Тадић, Александар Василијевић,
Зоран Красић, Миролуб Вељковић,
Натанша Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

„Етикета”, 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарiju
Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Став

• НЕУСПЕШНО
ПРАЊЕ

3

Одраз

• НАЈЕБАСМО
ОД ОВЕ
ДЕМОКРАТИЈЕ

4

Став

• ЗАТВОР

7

Обрачун

• ХАЈКА НА
РАДИКАЛЕ

13

Безвлашће

• ТУЖБОМ
ПРОТИВ ДРЖАВЕ

15

Да се не заборави

• ДИНКИЋ - ПЛАЊЕНИК
ИНОСТРАНИХ БАНАКА

36

Амерички споразум

• РЕЖИМ ПОНОВО
КАЖЕ ДА

44

Трговина

• ЛИБЕРАЛНА ТРГОВИНА ЛИБЕРАЛА

50

Политика и спорт

• ПРИЈАТЕЉИ СПОРТА
И РАЗОНОДЕ

53

ЧОВИЋ И СПС СПРЕМИЛИ КЛОПКУ ЗА ШЉИВАНЧАНИНА

Многи су се заштитили како је могуће да је пуковник Веселин Шљиванчанин, који је до сада успешно успео да избегне хапшење и као добар војник био увек веома обазрив, дозволио себи непромишљен потез да дође у свој стан, и да буде тако једноставно ухваћен.

Позадина приче није тако једноставна као што је представљено у медијима, да је пуковник Шљиванчанин дошао само зато што је пожелео да прослави рођендан са породицом. Сигурно му је породица недостајала и желео је да буде са њом сваког тренутка, али зашто је одлучио баш сада да то и уради? Зато што је сада добио гаранције да га нико неће дирати. Имамо поуздану информацију да је потпредседник Владе Небојша Човић гарантовао пуковнику Веселину Шљиванчанину, преко неких људи из Социјалистичке партије Србије, да може да дође на три дана кући да прослави 50 рођендан у кругу породице. Дата реч била је одмах и погажена. Чим се Шљиванчанин појавио одмах је ангажована невероватна сила да би се ухапсио један човек.

ЗАШТО СУ ИЗНЕНАДА ПРЕСТАЛИ ЧОВИЋЕВИ НАПАДИ НА ДС

Опасног криминалца и убицу, иначе дугогодишњег пословног партнера и пријатеља Небојше Човића, Бају Живановића, званог Баја Плави, полиција је недавно привела, али само на један дан. Сећате се сигурно жестоких напада Небојше Човића на поједине лидере ДОС-а, односно Демократске странке, и његових готово свакодневних прозивки – ко је посећивао Шилерову, пио виски и купао се у базену. Сећате се и како је изненада све пресечено, наводним договором који је постигнут у Влади о ненападању.

Е, баш у то време приведен је Баја Живановић, звану Баја Плави. То је био кеџ из рукава Демократске странке. Човићу је поручено да лако могу да крену да одмотавају причу о његовим криминалним активностима и везама са подземљем. И тада је Човић изненада заћутао.

Иначе, Баја Плави има огромну вилу у ексклузивном насељу Вуљармени, изнад Глифаде код Атине, па је на летовање ту долазио и Човић (подаци се односе на 2002. годину). Такође су Човић и Баја уживали и у природним лепотама Хвара на који су ишли велелепном јахтом. Летовали су заједно са Петром Матићем, највећим трговцем дувана поред Станка Суботића Цанета. То су, иначе, конкурентски кланови. Човић се тамо дружио и са другим мафијашима и дистрибутерима, пре свега са Косова и Метохије.

О Баји Плавом и његовим везама са Човићем „Велика Србија” је детаљно писала у априлском броју, а сада ћемо вас подсетити на неке чињенице које је Војислав Шешел изнео у јавност још средином 2002. године. Баја Плави је у дневном контакту са Жељком Максимовићем Маком (њего се сећате, везује се за убиство Бошца Бухе). Баја Плави је после Аркановог убиства побегао у Атину и водио се у полицијским круговима и њиховим списима као један од главних осумњичених за заверу против Аркана. Од аркановаца можете чути да су и данас Баја Плави и Андрија Драшковић главни организатори Арканове ликвидације, али они имају извесну спрегу са људима из Државне безбедности.

Поред Андрије Драшковића, који је у затвору због другог једног убиства, Баја Плави је једини преживели из афере Аркановог убиства који је на слободи, а Човићев је најбољи пријатељ. Пред 5. октобар Баја Плави је послао Жељка Максимовића Маку да се нађе у Човићевој близини да га чува, поготово да чува Небојшу Човића после отмице другог пословног партнера Баје Плавог, Милије Бабовића, власника „Вераномоторса”. Тада је дошло до неког разлаза између њих. И тада је Баји Плавом пришао Пежо „Вераномоторса”, а ту треба сада размотрити како су се даље њихове пословне везе одвијале.

БМВ КОЈИ ЈЕ УСМРТИО ДВОГОДИШЊЕ ДЕТЕ НА ГАЗЕЛИ ВЛАСНИШТВО ЈЕ СУРЧИНСКИХ МАФИЈАША

Аутомобил БМВ који је изазвао саобраћајни удес на Газели у којем је погинуло двогодишње дете купио је Драгољуб Марковић Крмивопродукт од жене Звонка Плећића Плеће. Марковић га је дао Бранку Павловићу, који је бесно возећи по аутопуту, свом снагом ударио у стару „заставу”, а онда побегао са лина места.

Поставља се питање како је Бранко Павловић успео тако брзо да побегне? Он није побегао на тај начин што је трчао преко моста, или скакао у Саву па препливавао, него тако што су иза њега ишла кола пратње мафијаша из Сурчина који су га „докушили” у свој аутомобил и тако су побегли.

Око читаве приче се врло брзо слегла прашина, наико је у питању страшна трагедија, да би Павловић што пре изашао из затвора.

НЕУСПЕШНО "ПРАЊЕ"

Пише: Томислав Николић

З аједничка седница одбора за безбедност и правосуђе представљала је промоцију Демократске странке, још једну узурпацију и понижење Народне скупштине од стране извршне власти у покушају Чедомира Јовановића да се „опере“ од онога од чега више никада неће моћи да се „опере“.

Његове везе са онима, које ДОС сада оптужује да су највећи криминалци у Србији, трајне су и нераскидиве, а инспиратор им је био Зоран Ђинђић. Због тога толики напор Чедомира Јовановића да све своје везе са мафијом, оправда државним пословима. Тиме он жели да оправда онога који га је тамо слао, а то је Зоран Ђинђић, жели да оправда чињеницу да је једног народног посланика, председник владе слао да обавља некакве државничке послове и да о томе подноси извештаје разним државним службама као да је њихов најобичнији агент.

Човек мора да се забрине и запањи оним што се чуло на седници одбора. Чедомир Јовановић је одлучивао о нашим животима дуге две и по године, он је био умешан у све што се дешавало. Да ли су га баш терали да у све буде умешан или је он то желео, мање је важно. Очигледно да пред њим нису постојале никакве препреке, ни судство, ни затворске капије, одлазио је где је хтео и кад је хтео, радио је шта је хтео и за све то сада би да нађе оправдање. Најлакше му је да се правда пред ДСС која га никада није људски ни оптужила. Тешко би му било да се правда пред Војиславом Шешелом и српским радикалима који су га први оптуживали за посете Централном затвору.

Међутим, ситуација је таква да медији имају пред собом прилику да тестирају ДОС као власт, ДСС као опозицију, а ми ћемо им доћи главе свима. Очигледно да је тачно оно што каже Чедомир Јовановић о ДСС и Коштуници, као што је потпуно тачно и оно што каже ДСС о Чедомиру Јовановићу, а то је страшно. Они су успели за две и по године да се толико повежу са организованим криминалом да су чак успели да постану шефови мафије, шефови државе, одлучивали су о изручивању људи према томе колико им је ко симпатичан. У ту сврху користили су комплетан државни апарат. Под својом командом имали су и Јединице за специјалне операције, Кобре и многе друге јединице. Ко зна шта смо ми све избегли пуком случајношћу, јер су они, у тим својим међусобним чаркама, били у стању да организују једне против других наше специјалне јединице.

Чедомир Јовановић је врло невешто, вешто поводом манипулација али неискрено, а то се видело из сваке његове речи, објашњавао један део свог живота. Остаће Чедомир Јовановић упамћен по том делу свог живота. Потребно је да ми дођемо на власт па да истина изађе на видело потпуно, до краја.

Што се српских радикала тиче, очигледно да нам није место ни са једнима ни са другима. У свим тим причама нас не могу нигде да сврстају, могу једино као људе који су их отпочетка оптуживали за све ово, али нас у тој причи нема. Ово је прича о криминалцима. Криминалци се налазе у многим странкама изворног ДОС-а, скоро да нико од њих није остао чист, зато сам ја поносан на Српску радикалну странку. Нама се то није десило а били смо на власти скоро исто колико и ДОС. Ми се у то нисмо угрели. Ја очекујем да се ствари даље разоткривају иако су одбори упозорили да сада све треба да раде полиција и државни органи.

Потребан нам је један скупштински анкетни одбор који ће да разреши околности око убиства Зорана Ђинђића али и околности везане за Јовановићеве уласке у Централни затвор. Како је могло да се деси да Чедомир Јовановић улази у Централни затвор, у коме се налазе људи који су препуштени на милост и немилост Министарства правде? Допуштено је да људи, који више не могу да брину о својој безбедности, буду изложени хировима једног Чедомира Јовановића, који може да их позива кад год хоће са њима да разговара у згради Централног затвора. Очигледно је да се он виђао са Душаном Спасојевићем у затвору и да је то покушао невешто да сакрије.

Сада очекујем да наставе да се појављују нови докази који ће, вероватно, да иницирају Чедомира Јовановића да се поново „опере“. Извесно је да ће власт да уцењује и плаши људе који су рекли да ће да проговоре, мада не знам на који начин. Не могу тек тако да се пренебрегну изјаве двојице затворских чувара који су честити и поштени људи, не могу насупрот њихових изјава да се ставе изјаве мафијаша који се налазе у затвору. Не могу да кажу да тај човек не може да оптужи Чедомира Јовановића, јер је за њега неки Вукојевић или неко други из те банде из Земуна, изјавио да је криминалац. То не може да буде основ да се дезавуишу људи који нападају Чедомира Јовановића.

Читава једна затворска смена зна шта је Чедомир Јовановић радио у затвору. Та смена је уписивала његове посете у књиге дежурстава, друге две смене нису. Мислим да је време и за Бланушу да коначно заглави на дугу робију. Наравно, поставља се питање одговорности и министра правде. Он сад, бар, зна да је Чедомир Јовановић улазио затвор. Да ли је разговарао са Легијом, с ким је разговарао, није ни битно за министра правде. У затвор који се налази под његовом одговорношћу људи су улазили како су хтели.

Радета Марковића су изводили и одводили га у Државну безбедност, тамо где су га притискали да оптужи Слободана Милошевића. Чедомир Јовановић је јавно изјавио да су га изводили и уводили у затвор како су хтели. Ако ништа друго, министар би требало да поднесе одмах оставку, јер то се дешавало у његовом ресору. Није његов посао само да смењује судије које му нису по вољи, његов посао је да осигура безбедност у Централном затвору. Испало је да је Чедомир Јовановић, тобоже, морао да иде у затвор да обезбеђује безбедност и смирује затворске чуваре. Свашта се дешавало.

Време које је пред нама доказаће све оно што смо говорили о Чедомиру Јовановићу, Демократској странци и Демократској странци Србије која је директни кривац за све оно што нам се данас у Србији дешава. Ми ћемо наставити да истражујемо. Наставићемо да објављујемо чињенице до којих дођемо и нећемо се бојати да именујемо свакога, за разлику од њих који једни другима говоре све у суперлативима, док се не посвађају. Ми врло добро знамо с каквим непријатељима Србија сада има посла. Нажалост, ти непријатељи Србије су сада на власти, али ја се надам да неће бити дуго.

НАЈЕБАСМО ОД

Добро јутро србоцрногорски народе! Навуците на лица осмех смиреног оптимизма и климајте главом са одобравањем јер ће вам ваша Влада саопштити своје нове успехе. Не заборавите – осмех! Велики брат вас посматра! Полиција мисли све зна! Ко буде помислио или, не дај боже, ко се буде побунио или покушао да се супротстави реформском курсу нове демократске власти, зна се како ће завршити, односно брзо ће завршити.

У нашој земљи, то јест у њеном већем делу, јер не можемо да рачунамо Црну Гору, то јест у нешто мањем делу јер, стицајем околности, не можемо да рачунамо ни Косово и Метохију, дакле, у тој скраћеној Србији нема више организованог криминала, поносно је саопштио министар Министарства љубави Душан Михајловић. Очекује се велика захвалност преосталог становништва, када се изузму сви они који су привођени, а који сигурно нису „чисти“ чим је Министарство љубави нешто нањушило. Највећи проблем за власт, која жели само добро свом народу, представља правосуђе које покушава да буде независно. Тај проблем треба што пре елиминисати. Очекује се подршка грађана. Пријатан дан! Велики брат вас поздравља!

Што нас више убеђују да живимо у демократском друштву, све је јачи утисак да је наша реалност, заправо, орвеловска или кафкијанска, све је израженији страх да свакоме од нас може да се догоди „процес“, јер многима се већ догоди. Те самозване „демократе“ своју владавину покушавају да одрже на страху који шире и то је све јасније. Толико су се осилили, да више немају никакву кочницу. Њихова објашењења просто вређају здрав разум. Извршили су такав притисак на медије (никада више тужби против новинара није подигнуто), да питања која вапе за одговором не смеју ни да се постављају. Ако се неко и усуди да постави „непримерено“ питање, одмах иза угла га чека Беба да му лупи пацку и одузме два милиончета.

Подсетићу вас на поруку коју вам шаље власт - будите спокојни у Србији нема више организованог криминала. Шта са чињеницом да је потпредседник Владе био, према неким познатим а и новооткривеним подацима, изгледа веома близак пријатељ или партнер Душана Спасојевића, човека који је осумњичен за убиство Зорана Ђинђића и за кога је саопштено да је један од највећих криминалаца? Чеда је о свом пријатељу, по свему судећи, добро бринуо и у затвору и у Шилеровој. Морао је. Та брига је изгледа доносила велике паре.

Сачекајмо, да видимо како ће изгледати циркус са Чединим сведочењем пред одборима за безбедност и за правосуђе, а лакрдија је већ почела са скидањем обавезе од чувања државне тајне. Испашће да су састанци Чеде и Шигтара били државна тајна. Да није можда надувани посланик био убачен у земунски клан са задатком да разбије криминалну групу? Ко то још убацује посланике и државне функционере у игру са криминалцима? Немојте, молим вас, толико да потцењујете овај народ.

Шта са чињеницом да свакодневно из затвора излазе они за које је власт претходно, у жеку чувене „сабље“ (која испаде обична турпија), тврдила да су највећи криминалци, и да су у вези са „земунским кланом“ који је, према њиховим тврдњама, одговоран за убиство Ђинђића? Поменуто акцију, уз јаку медијску кампању, представили су као невероватан успех. Послужило је сврси, постигли су циљ.

Шта са чињеницом да свако ко је против Устава био притворен од оних 12.000 људи, дуже од времена на које су МУП, тужилаштво и суд имали право, може да тражи одштету од Републике Србије, из чијег џепа ће то да се плаћа? Створили су атмосферу да све то никога не треба да занима, као што никога више не занима ни шта би са оном афером са лешевима - шта се догодило са оним силним лешевима који су се откопавали пред камерама, да би се створила погодна атмосфера за одлазак Милошевића у Хаг.

ОВЕ "ДЕМОКРАТИЈЕ"

Наметнуто је да нико не треба да „чачка“ даље од онога што се понуди и да никога не треба да занима истина. Ниже се афера за афером, а коначних одговора нема. Баце коску народу да се забавља кад већ нема хлеба, и ником ништа. Послужило је режиму за одређене циљеве, или делу режима у међусобном препуцавању, и ту је крај приче.

Укинути су криминалци, њихова места заузели су „бизнисмени“

У тумачењу Михајловићеве тврдње да у Србији нема организованог криминала, може да нам помогне изјава његовог заменика Ненада Милића који је објаснио зашто сурчински клан више није криминална група. Наиме, он је рекао да је „некада постојала мања група сурчинско – земунски клан у којој је дошло до раздора након што је један од чланова те криминалне групе прешао на „легалан бизнис““. Није баш најјасније како криминални послови прелазе у легалне токове, да нису почели легално да увозе дрогу и оружје и да на то плаћају порез? Али не треба постављати сувишна питања. Дакле, могуће је да је обрачун са криминалцима завршен тако што су криминалци постали „бизнисмени“. Сада немамо више криминалаца, већ имамо вишак „бизнисмена“. Свака похвала Влади а посебно упорном борцу против криминала министру Михајловићу. И замислите да сада, после свега што је учинио, још некоме може да падне на памет да га смењује. Па какви су то људи?

Колико смо далеко одмакли на „демократском“ путу, сведочи и недавна изјава министра Лечића, поводом забране „Сведока“ због тога што је пренео интервју са Легијом из македонског истоименог листа, и на насловној страни објавио његову слику која се, иначе, може видети на свакој згради поште. Пошто нико не може да схвати због чега је забрањен поменути број „Сведока“, министар се потрудио да то пластично објасни, па нам је саопштио да је у питању, како је рекао, „човек који је убио Ђинђића, државни непријатељ број један“, а да је „Сведок“ преносећи интервју „угрозио уставни поредак“. После тога све је било још мање јасно.

Министар Лечић се, очигледно, превише уживео, али у погрешну улогу, па је заборавио да је само министар културе или је нама нешто промакло. Да ли су правосудни органи укинути? Да ли је поменути глумац, који тренутно лоше игра улогу министра, или можда Влада, већ донела пресуду да је Легија тај који је убио Ђинђића?

По свему судећи Влада ће морати да одржи овом народу краatak курс из демократије, јер је за многе ово потпуно изненађење. Изгледа да у демократским друштвима Влада води судске процесе, само ми то још не знамо. Да ли је Влада тако донела пресуду и за Душана Спасојевића и за Милорада Луковића, па су на основу те пресуде они и ликвидирани. Можда је на захтев Батића враћена и смртна казна само ми ни то још не знамо.

Да ли изјаву министра Михајловића да ће Легија бити „ухваћен чим промоли њушку“ треба тумачити у том контексту – биће ликвидирани, јер је Влада изгледа преузела све нивое власти. Режиму би то највише одговарало јер би на тај начин били уклоњени сви „прљави“ трагови који воде до врха власти.

„Демократска“ власт укинула је слободу медија, још важније „демократска“ власт укинула је право грађана на

објективно информисање. Имају апсолутну контролу над медијима, укинули су и преносе скупштинских заседања, новинаре хапсе, омражени Беба гаси новине, прети уредницима, свакодневно подноси тужбе за душевне болове. Судећи према тужбама, до сад би требало да је већ толико душевно сломљен да би морали јадника да сместе у душевну болницу на опоравак. Његове тужбе, наравно, морају да буду пресуђене у његову корист, док све тужбе против Бебе падају у воду. Беба је човек број један, рече недавно неко од новинара, и заиста је тако. Бебу нико не може да отера, Беби нико не може да да отказ, Беба одлази кад он буде хтео, а он, очигледно, неће скоро.

Градиша Катић, уредник забрањеног недељника „Идентитет“ провео је скоро три месеца у затвору, а нико не зна због чега. Катић каже да је држан у затвору, најпре због наводне утаје пореза, а када је то пало у воду, полицијски притвор му је једноставно продужен. Истражни судија је морао да га саслуша у року од два месеца, али то је учинио тек неколико дана пре Катићевог изласка из затвора.

Морам да вас подсетим, да случајно не заборавити, да је недавно Влада уложила велики напор и јединствено донела значајну одлуку, након само једног „исцрпног, отвореног и толератног разговора“ коме су, додуше, претходила међусобна озбиљна оптуживања и обелодањивање веза између појединих чланова Владе и криминалних група (али то ћете свакако заборавити што пре, то више не важи, а и ове криминалне групе више не постоје, то су сад „бизнисмени“, па ако су неки из Владе и обављали неке послове са њима, значи да су сарађивали са „бизнисменима“, а не са криминалцима). Да ли је икоме ништа јасно?

У сваком случају, Влада је донела одлуку да „ниједан члан Владе Србије није раније, ни данас, био укључен у било какве криминалне поступке и активности, нити пословним или било каквим другим интересним везама повезан са било којом криминалном групом“. Ма не, нећете ваљда помислити да би ваша Влада могла и да вас слаже. За све оне који су сумњали, издато је саопштење и ту је крај приче. Ваљда је до сада свима постало јасно да се саопштења Владе прихватају без икаквих резерви. Зато, немој да неко помисли....

Није, мајке ми, због 15. јуна

Постају све смешније изјаве високих држаних функционера који упорно тврде да односи између Београда и Вашингтона никада нису били бољи. Сваки пут кад то изговоре, стигне нови пакет условљавања. Режим, очигледно, сматра „добрим међусобним односима“, чињеницу да испуњава сваки захтев који стигне од америчке администрације у задатом року. У том случају актуелна власт има велики проблем са правилним поимањем значења „добрих односа“ и са неадекватном терминологијом.

Како се ближио 15. јун, дан када Сједињене Америчке Државе треба да донесу одлуку о одобрењу наводне помоћи од бедних 110 милиона долара Србији и Црној Гори, условљавања су се поопштравала. Познајући послушнички менталитет режима, америчка администрација је била свесна да може да појача своје захтеве и да ће све бити испуњено. Шта је све досовска власт урадила и шта ће све урадити за само 110 милиона долара?

Све је то због лошег секса

Стиче се утисак да однос актуелне власти и америчке администрације поприма све више елемената противприродног секса у којем се досовска власт понаша као лоша проститутка – много знојења без икаквог учинка код партнера („лоша“ се у овом случају не односи на моралну квалификацију већ на умеће и способности које најстарији занат изискује). Чини се да Буш удобно заваљен седи или лежи и прекорно посматра лидере ДОС-а који му се, дахћући и гурајући један другог, мотају око извесних интимних делова, фрустрирани јер не успевају никада да задовоље великог газду, и болесно привржени јер су увек и по сваку цену спремни да удовоље свим газдиним изопаченим жељама. И на крају, све су урадили за њега, а он никако да их пригрли.

Проблем у читавој причи је што се досовске фрустрације ломе на нама, по типичном моделу силедије који пошто не може тамо где треба, гура тамо где стигне, па су наше главе постале мета његових абнормалних жеља.

Досовска власт је поново показала своју приврженост великом газди, ухапсила је још једног патриоту, храброг војника, пуковника Веселина Шљиванчанина три дана пре истека рока Сједињених Америчких Држава, иако је претходно тврдила да зна да пуковник нема никакве везе са Овчаром јер су ухаћене особе које су директно одговорне за Овчару, а коју Трибунал ставља на терет Шљиванчанину. Мада се, наравно, премијер Живковић куне да ово хапшење нема никакве везе са задатим роком већ са техничким условима, који су се, вероватно, стицајем неких чудних околности, на волшебан начин стекли баш тада.

Преварили сте се ако сте помислили да су тачне изјаве представника власти да после Шљиванчанина нема више условљавања. Исту причу смо слушали и пре хапшења Милошевића. Не треба заборавити да Запад планира да смести у Хаг читав претходни војни и државни врх. Индикативна је изјава коју је Флоранс Артман дала одмах после хапшења Шљиванчанина, а то је да у Трибуналу очекују да и према осталима буду предузете исте мере као и према Шљиванчанину, а осталих има званично, још најмање осамнаесторо.

Такође је и портпарол Стејт департмента Ричард Баучер истакао да одлуке америчког државног секретара да се одобри износ од 110 милиона долара нису показатељ да је Србија и Црна Гора у потпуности испунила своје међународне обавезе да ухапси и изручи све хашке оптуженика. Условљавањима никад краја, а досовска власт трчи да их испуни и пре него што им њихове газде издају налоге. Тако су без икаквог правног основа ухапшени Френки Симатовић и Јовица Станишић, па су их накнадно нудили Хашком трибуналу и мољали да напишу неку оптужницу да би их се некако решили. Срамотно је за нас, али Хрватска има бар неке принципе којих се држи, они свога Готовину не дају тако лако.

А како ће тих чувених 110 милиона, у име којих се издају сви принципи, бити утрошено? Економисти истичу да ће највећи део од тих 110 милиона долара да се врати Америци, односно биће искоришћен за плаћање америчких експерата који раде у Србији и Црној Гори, а све иде преко међународне организације УСАИД. Такође економисти упозоравају и на пример Босне, која је остала сиромашна и неразвијена земља када је страна помоћ престала да стиже.

Условљавања ће се сигурно наставити, али најгоре од свега је што на листи захтева није само Хаг, испоручивање Шљиванчанина (већ је обављено у року) и свих осталих који су на јавним и тајним оптужницама, затим потписивање лицемерног споразума којим се амерички држављани изумимају од јурисдикције Међународног кривичног суда, одбацавање тужбе против НАТО за бомбардовање, већ и Закон о сертификацији.

Како су недавно објавили неки медији, Америка очекује

усвајање овог Закона, који подразумева да Србија и Црна Гора морају да ослободе Албанце, политичке затворенике (мисли се на шиптарске терористе, али је ово формулација за коју се очекује да ће изазвати мању осуду јавности) и да демонстрира напредак по питању владавине права.

Београд мора да укине паралелне политичке структуре на северу Косова (које, иначе, не постоје, али је јасно да крајњи ефекат овако формулисаних захтева треба да буде - Косово и Метохија у рукама Шиптара).

Нацрт закона подразумева да Београд мора да сарађује са Међународним хашким трибуналом, укључујући не само хапшење и изручење оптужених, већ и приступ документима и сведоцима (збогом, последња мрво независности). Према Закону о сертификацији Војска Србије и Црне Горе мора престати да финансира Војску Републике Српске. Овај закон је требало да буде усвојен до краја марта, али је његово усвајање, наводно, због сезоне празника померено.

Никакав коментар није потребан, врло брзо ће време показати да ће нас овај режим, ови криминалци на власти довести у положај гори од колонијалног.

ЗАТВОР

Пише: Александар Вучић

Уколико погледате било које режимске новине (а такве су данас скоро све у Србији), видећете: притвор, затвор, хапшење и кривичне пријаве омиљене су речи режимлија и њихових медијских, револуционарних портпарола. Све што време више пролази, све што народ буде имао мање хлеба, све што је држава задуженија, то ће апс. оптужнице и кривичне пријаве заузимати значајније место у хистеријској досмандијској кампањи за очување власти по сваку цену.

Ипак, има наде за Србију. У то сам се уверио у ноћи између 12. и 13. јуна у београдском насељу Церак, испред зграде у којој живи породица Шљиванчанин, гледајући све оне храбре људе, младиће и девојке подједнако, како се голоручки супротстављају нечему што се коси са њиховим (ваљда и сваког нормалног Србина) поимањем части, морала и правде. Иако је пуковник Шљиванчанин ухапшен и на путу за Хаг, овде остају његове ћерке Александра и Оља, подједнако храбре и одважне, као и сви они честити, млади и не тако млади – комшије, пријатељи, познаници, па и они који су били деца када је Веселин Шљиванчанин 1991. године ослобађао Вуковар од усташа, а који су смогли храбрости да стану испред, до зуба наоружаних жандарма и неких који су се представљали као полицајци, а чарапе су уместо на ногама носили на глави. У Србији остају они који се и поред десетина сузаваца, шок бомби и хиљада гумених метака које су ти, са и без чарапа на главама, на њих испалили, нису уплашили и нису устукнули.

И баш зато, не могу да се не запитам, колико ли је труп овај режим и колико је покварен неко у власти коме је на па-

мет пала „генијална“ идеја да те младе, храбре људе прогласи за хулигане у „алкохолисаном стању“? Можда, да нисам био присутан, можда – да нисам видео како се међу окупљенима, од руке до руке, шетају и деле вода и кисела вода, можда бих тада и поверовао. Мада, сумњам.

Сумњам, јер су прве називи информације о „хулиганима у алкохолисаном стању“, дакле пре него што је такво наређење стигло медијима из врха режима, емитоване на програму једне београдске телевизије, чији ми је назив, тек сада, у потпуности јасан. Наиме, ТВ Б92 апсолутно је оправдала број у свом имену, поставши тако, коначно и нескривено, билтен службе чији телефон је управо – 92! Занимљиво је да је новинар овог електронског полицијског билтена стајао метар или два од мене и видео оно што нико није, а није видео оно што су видели сви, па и ја, својим очима, како један од припадника жандармерије, храбро и јуначки, једном речју гуријевски, брутално руши новинарку Танјуга Бранку Станишић (узгред, жена нема ни четрдесет килограма), којој је том приликом сломљена и карлична кост.

Додуше, било је међу обичним полицајцима много и оних којима се на лицу видела нелагодност што раде противустанован и противзаконит „посао“, па су, истина је, избегавали употребу силе и сукобљавање са обичним народом, а не демонстрантима како је режим наложио да се зову они који су покушали да одбране и пуковника Шљиванчанина и оно мало Србије што је остало. Но, да се вратим повређеној Бранки Станишић, јер информација да је жандарм нанео тешке телесне повреде тој жени није била вест ни за њену матичну кућу Танјуг, а камо ли за оне којима су се привиђали пијани хулигани. Занимљиво је и то да, бар док није стигло

саопштење МУП-а, ни новинари ТВ Пинк нису видели ни ког пијаног, али их је видео извештач Б зови 92 – водећи се, вероватно, искуством са скупова које је некада организовао садашњи режим а некадашња опозиција, када многи без предигре у виду шмркања на исте нису ни долазили. Чиста самопројекција:

Када смо већ код тадашњих скупова, сећате ли се кукња-ве око једног или два бачена сузавца? Није могло да се живи од разних невладиних организација, жена у црном или зеленом, више ни сам не знам, али знам да је свака шуша имала и искористила прилику да се згрози над „суровим диктаторским режимом који злоставља невини народ“. Данас, народ више није народ, већ су то хулигани и демонстранти, а сузавци, шок бомбе и гумени меци су слика и прилика демократске и надасве европске Србије. Узгред, Милошевић против окупљеног народа никада није изводио „дрвене беретке“, а овај режим је на нешто више од две или три хиљаде, углавном младих људи, послао пандан „црвеним береткама“, Гуријеву жандармерију.

И, као да и то није доста – ова власт за коју је мало употребити израз који су они користили за пребијени народ – хулиганска, већ је најтачније рећи да је слугерањска и злочиначка – усудила се да после свега хапси оне који су се, гле чуда, усудили да се супротставе њиховом злочину. Ухапшена је Весна Гојковић, ухапсили су Вулина (са којим у политици немам ниједну заједничку црту), ухапсили су момке који су каменицама одговорили тек када су били погођени гуменим мецима, без икаквог разлога или основа.

Осим, ако им разлог и основ није нарастајућа храброст, одважност и одлучност неке нове српске омладине да се бори за своју слободу и кидане ропских окова. Уплашио се режим нарастајућег ОТПОРА (српског, не америчког), уплашио се да му се мирна окупација не претвори у британску окупацију Белфаста и Лондондерија, јер Срби, ипак, више од свега цене и воле оно што им је власт прво укинула, а то је слобода.

Него, нек власт престане да хапси недужне људе, јер нису ни пипнули, већ су херојима називали оне који су спалили Савезну скупштину (то ни Хитлер није учинио), јунаци су им били они који су линчовали Драгана Милановића, Комракова и остале, па неће ваљда сву кривицу овога света носити они који су се само супротстављали њиховој полицији, и то, при покушају хапшења Веселина Шљиванчанина. Нису криви ни навијачи Рада, ни навијачи Партизана, ни навијачи Звезде који нису потписали колективну досманлијску при-

ступницу, није крив народ који је својим присуством покушао, ако ништа, да покаже да се противи послушничкој и поданичкој политици режима. Нису криви, али су многи ухапшени, јер овде, изгледа, власт хапси само оне који нису криви. Ухапшени су, као што сам рекао, Весна Гојковић, Александар Вулин, али и мноштво младих људи, које је режим оптужио за најневероватније ствари. Ухапшен је Игор Миликић, храбар и одлучан момак кога сада досманлијски режим покушава да оптужи да је сам уништио седам аутомобила, да је бацио каменица довољно да две куће сазида, рекло би се да је дечко, по ономе за шта га оптужују, прави Супермен. А и јесте то, али не на начин на који они то покушавају да представе. Ако већ хоћете да хапсите, не упадајте у глуво доба ноћи у кућу Игора Миликића, чија ме је мајка звала по хапшењу њеног сина, иако је никада пре тога нисам видео, пустите Гојковићеву и Вулина, а ухапсите мене, јер ја мислим да су људи који су били испред Брехтове 1 најбољи и најхрабрији део Србије. Па кад већ хапсите само због тога што вам се неко успротивио, ухапсите слободно и мене. И престаните да глумите некакву правду и законитост трошећи мени драгоцену време на бескрајна саслушања, на која ме ових дана зовете, глумећи некакво поштовање законске процедуре, јер је свакоме јасно да овде правде и закона, от- како је ДОС на власти, нема. Када би у мом случају и прекршили правну процедуру, не би то ништа било у поређењу са свим оним безаконјем, које сте спроводили у Србији за ове три године. Ухапсите ме одмах, јер су вам и овако пред народом спале све маске. Уосталом, ако ме не ухапсите, деца ће ми једног дана мислити да сам био некаква фукара која досманлијама није смела да се супротстави.

Шљиванчанин ће за Србе остати јунак који је ослободио Вуковар, а по чему ће остати запамћени они који су га ухапсили? По чему ће остати упамћен Борислав Пелевић, председник Странке српског јединства, који је само неколико дана након хапшења Шљиванчанина, уплашивши се каб миш да би и он могао бити ухапшен, у саопштењу за јавност рекао да је наводно видео 30 до 50 хулигана испред Брехтове 1. Можда је и видео хулигане, али само ако је гледао у правцу својих партијских колега и ако је све време само у њих гледао. По чему ће остати упамћени Војислав Коштуница и Демократска странка Србије, који ниједном речи нису осудили хапшење Шљиванчанина? Ваљда су овај пут били обавештени.

Све у свему, надам се да ће ми ћерка бити храбра као мала Саша Шљиванчанин, а да ће ми син имати бар мало смелости оних момака које сада режим бесомучно прогони. За мене, а посебно ове на власти је већ касно.

БЛИЖИ СЕ ЖЕСТОКА ЈЕСЕН

На редовној конференцији за штампу Српске радикалне странке која је одржана 19. јуна, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, новинарима је саопштио следеће: Даме и господа новинари, Комитет за одбрану Војислава Шешеља регистрован је на савезном нивоу, на нивоу Државне заједнице Србија и Црна Гора. Одбијање Министарства унутрашњих послова нас је у ствари упутило да региструјемо Комитет и на територији Републике Србије, или да кажемо државе чланице Србије и државе чланице Црне Горе. Душану Михајловићу смо поново доказали да је неспособан да се бори против Српске радикалне странке, толико колико је неспособан и да се бори против криминала.

Уосталом, Душан Михајловић је упутио заједно са Владаном Батићем Скупштини Србије веома проблематичне законе о којима се од јуче расправља. Један је Закон о организацији државе у прогону починилаца ратних злочина, баш тако, отприлике гласи наслов закона, иако би требало да знају, бар они који представљају државу, да нико није крив док није осуђен правоснажном пресудом, а они су већ овим законом предвидели формирање специјалних одељења полиције, тужилаштва, судства, кажу за прогон починилаца ратних злочина. Полиција не прогања ратне злочинце, ни криминалце, полиција прогања осумњичене, јер ако бисмо слушали полицију, до сада би били убијени и Ибојка Сувајић и Љиљана Буха и хиљаде, десетине хиљада људи које је полиција оптуживала на телевизији да су криминалци а после их пустили из затвора без икакве оптужнице.

Постављамо питање Влади Републике Србије - против којих то починилаца ратних злочина припремају закон? Колико је нама познато, има још само осамнаест оптужница од Хашког трибунала, изузев Ратка Младића, мислим да ниједан други није држављанин Савезне Републике Југославије или Републике Србије. Ако се зна да пред домаћим законодавством нема ниједног процеса који се води против осумњичених за ратне злочине, за кога то држава припрема специјална одељења полиције, специјална одељења тужилаштва, специјалне судове и специјални затвор који назива притворском јединицом?

Први пут у правној терминологији у Србији помиње се реч „притворска јединица“. Да ли је то предвиђено за неколико хиљада људи у униформи, који су или у униформи војске или полиције бранили ову земљу, против којих се припремају процеси у Србији? Да ли се то спрема и за не генерале полиције који седе око Душана Михајловића на његовим конференцијама за штампу, и који су му помогли да превазиђе период од дуге три године у којима је полиција испуњавала све његове налоге?

Посипа се пепелом ДОС и укида одредбе Кривичног закона које су и неуставне и ван свих цивилизацијских норми, одредбе о притвору које могу да трају и девет месеци, ако то жели ДОС, одредбе које смо пре само два месеца жестоко нападали у Скупштини Србије у расправи и говорили да су неприменљиве, да је Србија на неком путу према Европској унији, да је већ у Савету Европе и државе чланице Савета Европе неће дозволити да човек буде приведен и да о томе није обавештена његова породица, ни адвокати, и да могу да прођу и месеци пре него што он добије право на браниоца.

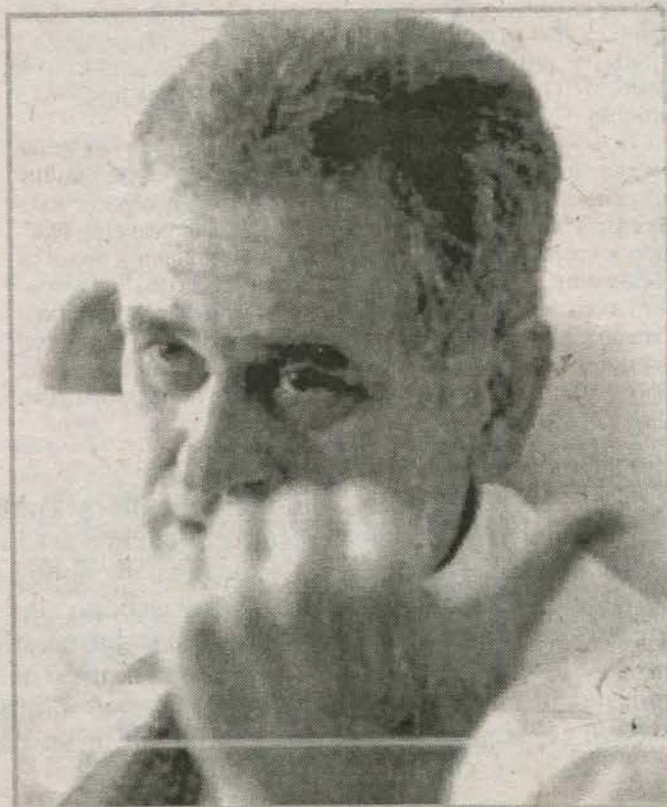
Владан Батић је тада говорио на телевизији, осуђивао нас који смо били против тог предлога закона, говорио на телевизији: „Да видимо ко то хоће да штити криминалце“.

И Владан Батић зна ко су криминалци у држави, а он заборавља да у Србији прво постоје грађани, људи, па се тек после ти људи деле на поштене, на криминалце и нико није криминалац док суд то не докаже, а сви људи имају људска и грађанска права. У та људска и грађанска права спада право на слободу а слобода може да буде ограничена само у изузетним случајевима. У погледу притвора, слобода је ограничена само док онај ко је приведен не буде изведен пред неутралног судију, то је максимум 24 сата. Интересује ме колико је људи било под ударом закона који се сада мења, интересује ме колику ће држава одштету тим људима морати да плати.

Економска и социјална ситуација у земљи наговештава тешко лето, наговештава жестоку јесен. Има једна песма Иве Андрића у којој он каже: „Било је врело лето и сазрело је трпко воће“. Исто је најављивао немире, бунгове, рушење власти, као да је гледао Србију данас.

Нама сада у Србији Кори Удовички подиже цену струје. У Новом Саду је ухапшен дечак који је изашао да прослави победу репрезентације Србије и Црне Горе над Хрватском јер је носио мајцу Српске радикалне странке, а ту мајцу је носио јер није имао шта да обуче.

Носио је ту мајицу Српске радикалне странке, чисту, испеглану, лепо му стоји, и одмах је ухапшен само зато што има мајицу Српске радикалне странке. И тамо је у изјави рекао да он друго нема шта да обуче.

Сада кад народ тешко живи, кад и они који раде штрајкују, кад двеста осамдесет хиљада запослених, који сваког дана иду на посао, од 1. јануара још нису примили плату, сада када ће број незапослених да пређе драстично број запослених, када ће један запослени да издржава можда и три пензионера, сада када нас је ДОС увалио у нових милијарду и осамсто милиона дугова према иностранству, сада Кори Удовички испуњава налоге ММФ-а и подиже цену струје.

Али то вам је тако кад имате неспособног, ограниченог председника Владе Републике Србије. Он је у рукама монтариста, у рукама Ђелића, Петића, Влаховића, Кори Удовички, јер без њих не би знао шта сутра да ради, а они га полако воде, ако не дај Боже остане на власти, да за две године овде имамо Аргентину, да нас хвале, тапшу по леђима, да Млађан Динкић извади све девизне резерве, врати дугове и камате на дугове, а да грађани Србије разбијају стакла на пекарама да би нешто имали да једу. И то вам је отприлике и садашњост и будућност Србије.

Да ли је ико питао грађане Србије, да ли желе да их Чедомир Јовановић представља у разговорима са Хрватском? Да ли би се грађани Србије с тим сложили? Кад се вратио, рекао је да су разговори били срдачни, зато што између нас и Хрватске нема нерешених питања. Две српске државе окупиране, Република Српска Крајина и трећина Републике Српске, а ми с њима, каже, немамо нерешених питања, још ћемо и војску са Дунава да повучемо. Искрено да вам кажем, посматрао сам на једној телевизији скоро два сата дуг снимак који је начињен за време и после утакмице са Хрватима у ватерполу, за тих два сата видео сам Бориса Тадића, Горана Свилановића који су преузели главне улоге, као да су све голове они дали, толико су ми се згадили, да ми је било криво што смо победили Хрвате.

Ако ћу морати после сваког успеха наших спортиста да гледам досманлије, као да је сва заслуга њихова, онда боље да се ми више нигде не такмичимо и да никога не побеђујемо. А ви који се разумете у електронику, опомените тог Тадића, биће озрачен, неће моћи лекари да га излече. Сваког дана је на свим телевизијама, измишља догађаје да би се појавио на телевизији, само кад га изуједају кучад војничка у Нишу, онда дан или два прескочи, да му се не види како је прошао од кучета које је дресирано да нападне непријатеља државе.

Прекјуче је Административни одбор Скупштине Србије узурпирао права, прекорачио овлашћења и протумачио моје искључење са седнице које треба да траје деведесет дана заседања, као искључење са деведесет дана седница. Прошло је сто дана од како сам искључен, полиција не да да уђем у салу. Административни одбор каже да сам тек тридесет дана искључен. Видећемо шта ће да каже Уставни суд Републике Србије, време му је да се тргне, да се отргне од партијских интереса, време му је да почне да ради свој посао, да се не бисмо у Србији поклали зато што немамо заштиту пред Уставним судом.

ДОС у паници јер би се Трибунал радо ратосиљао Шешеља

Тачно је да је Карла дел Понте молила и кукала да га врате у Београд, да му суде, зато што лоше утиче на остале притворенике, подиже им морал, што је до сад било незамисливо, тамо су одлазили људи малтретирани, тучени, отимани од породица, понижавани, и тако су се осећали све време док им траје суђење или притвор. Појавио се Војислав Шешељ који их је све охрабрио, ја знам како то у затвору изгледа. Сад ће и они да почну да пишу и да траже, и неће се ослањати само на адвокате, јер је очигледно да многи адвокати иду тамо само због новца. Али је тачно и то да су ови одавде рекли - не долази у обзир, јер нама је много важније да нам овде нико не буну народ.

Време је и неко овог Млађана Динкића да уштроји, да му каже шта треба да ради, шта сме да ради и коме полаже рачуне за оно што ради. Хвали се да имамо преко три милијарди долара девизних резерви. Па што горе живимо? Зашто нам онда не раде фабрике? Зашто нисмо са те три милијарде наводнили целу Војводину, поставили системе за наводњавање у целој Војводини, да више не бринемо хоће ли бити суше или неће? Шта то значи да је Кир Јања скупио три милијарде долара, набио у подрум? Да поједу мишеви? А колико је од тих девизних резерви потрошио на своју личну промоцију? Колико коштају новинари који извештавају о њему? Колико коштају директне сателитске везе, где год оде мора директно да иде у државни или неки други телевизијски програм?

Ко чува леђа Коштуници

Над Србијом се ваљају веома мутни облаци. Јуче је дошло до сукоба Демократске странке и Демократске странке Србије, и замислите, Демократска странка је подвила реп пред Демократском странком Србије. Какве ли тек заштитнике Војислав Коштуница има на Западу, кад му ни Демократска странка не може ништа. Кад треба извршити прогон Српске радикалне странке, кад треба искључити неког нашег посланика, кад треба да нам отму ове просторије у којима смо, кад треба да наше посланике оптужују по новинама како су се позивали на имунитет, а нису, јер нису имали где да се позову, никад их нико нигде није позвао, онда за српске радикале нема заштите.

За Момира Марковића који је у притвору одређеном од месец дана да се саслуша седам сведока, после саслушања седам сведока од којих га ниједан није оптужио, продужен је притвор док се не саслуша још седамдесет седам сведока, па ће ићи на седамсто седамдесет седам сведока. Кад прогањају Српску радикалну странку, а то је било и у време Милошевића, сва средства су дозвољена. Кад почне да пуца брак између њих, онда и једни и други имају заштиту Запада, зато што су исти и зато што је Западу свеједно хоће ли Коштуница бити на власти а Демократска странка у опозицији, или ће Демократска странка бити на власти а Коштуница у опозицији. Слушаће и једни и други, подвиће реп.

Али ту има нешто друго што је чудно, а то је однос Коштунице према стицању материјалних богатстава. Коштуница је дозволио да му Беба Поповић да ауто којим ће да се возика још давне 1994. године, а сликају га у југу. Коштуница, добри, мирни, фини и скромни, вози се југом. А ко му је возио тог „пасата“ што му је поклатио Беба Поповић? Коштуница неће моћи још дуго да глуми да би урадио све што хоће. Грађанима Србије на изборима које ћемо сигурно имати, макар колико се Влада Србије упире да одложи писање Устава за идућу годину, па да после Устава буду избори, требаће на власти неко ко ће оштро и бескомпромисно да се об-

рачуна са криминалом, ко ће оштро да поведе Србију онако како то одговара грађанима Србије.

Омрзнуће међу грађанима Србије идеју о заједничкој држави са Црном Гором, идеју о томе да Србија, или Србија и Црна Гора буде члан било које међународне организације, јер су услови страшни, јер су услови неподношљиви, јер су уцене и ултиматуми страшни, и зато што од те сарадње грађани Србије не виде никакву конкретну корист, они виде да се сви ови из ДОС-а возе авионима, да сви имају добре аутомобиле, обезбеђење, да су се сви преселили на Дедиње, они виде какву конкретну корист ДОС има од тога, али нема користи за грађане Србије. А јадна је власт која ради да би њој било добро, не размишљајући о томе како ће бити грађанима.

Што се нас тиче, не подржавамо ни једне ни друге, не зна се ко је гори, само поручујемо Војиславу Коштуници, ако хоће да докаже да је против издаје земље, да је против економског и социјалног суноврата, да је против распродаје имовине, да је за легализам и демократију, да позове камере свих телевизија, да клекне и да замоли грађане Србије да му опросте за ове дуге три године у којима их је упропастио. Он је виновник свег зла. Никада не би Јозеф Каса или неко други одлучивао како ће у Србији да се живи, да није кандидат ДОС-а за председника Југославије био Војислав Коштуница. Никада Зоран Живковић не би био председник Владе, један буздован. Јуче је на седници Народне скупштине, кад му се није свидела дискусија народног посланика Зорана Крастића из Српске радикалне странке, цинично рекао: „Председник ти је у Хагу, шта тражиш овде”. Е, да сам био ја, ја бих му рекао: „Ја ћу мог председника да видим кад-тад а ти твог нећеш никад”, па нек размишља о томе, такве ми људе имамо на власти.

Питајте судије да ли их зове Чедомир Јовановић? Да ли им и даље псује мајку и наређује шта треба да раде? И волео

бих да видим резултат тог полиграфа од јуче, овај човек што је дао полиграф, он каже - све је доказано, ја сам говорио истину, полиција каже - није говорио истину, полиграф је доказао да не говори истину. А Владан Батић, који је имао дужност да то све некако преточи у прихватљиву форму, каже овако: „Не може чланове Владе Србије да оптужује један затворски чувар који је спавао на дужности па је због тога кажњаван”, али тог чувара који је спавао на дужности може да оптужи мафијаш земунски који се налази такође у затвору. Где је ту мерило? Где су ту принципи? Они држе неколико мафијаша и шта год се у Србији деси, и где год се пронађе траг који води према члановима Владе, мафијаша дају исказ да су чланови Владе чисти. И готово, изађу на конференцију за штампу, Влада изађе и каже - Влада је утврдила да у Влади нема криминалаца и нема сарадника криминалаца. И ти Србијо, радуј се, имаш честиту и поштењу Владу.

Шешелј никада никог није протеривао

Новинар: Да ли имате неке информације о председнику Шешелју из Хага, какво му је здравствено стање, какви су услови?

Томислав Николић: Ја сам прекјуче разговарао последњи пут са Војиславом Шешелјем, јуче је разговарао Александар Вучић, углавном је прича била око његове одбране, припрема за одбрану, око неких материјала које смо прикупили и које смо му послали али још увек нису стигли до њега, он се осећа изванредно, изузев тих проблема које има са претресима и чуварима, али то су наше невоље. Не знам да ли довољно познајете Војислава Шешелја, ништа не може да му фали у притвору, ни у затвору, то је такав човек, само се мени пожалио да му се прст искривио од писања поднесака и да му враћају све поднеске, инсистирају на томе да буду на десет страница, да буду писани машином или компјутером, а он пише руком, пише ћирилицом и пише на српском језику, и тај његов спор са расправним већем ће јако дуго да траје.

Војислав Шешелј ће издржати све, мада то све јако тешко пада, питање је када ће почети процес, питање је да ли ће да има публицитет, али ово што Војислав Шешелј сада у Хагу ради, ради за оно што ће остати после њега, за оно што је, у ствари, у животу човека најважније, како вас памте. Нико не памти Николу Пашића по томе колико је новца имао или кућа, не знам да ли ико од вас зна и где му је била кућа, а оно што је остало иза њега, дела која је урадио као председник Владе Србије, то сви памте и томе учимо децу. Е, то је смисао живота Војислава Шешелја. По мом мишљењу, прерано је да се размишља о томе шта је човек оставио иза себе. Војислав је могао овде бар још двадесет година да води Србију, али ја се надам да ће врло брзо да се врати и да ће да настави тамо где је започео.

Књиге Војислава Шешелја нису биле само путоказ Душану Михајловићу да открије све криминалце у Србији, оне су и Шешелјева најбоља одбрана. За сваку тачку оптужнице, експертски тим Српске радикалне странке налази доказе за одбрану у књигама Војислава Шешелја. Они не могу да кажу да је прогањао националне мањине, кад има на стотине страница његових емисија, интервјуа, трибина, митинга, на којима је поручивао националним мањинама, износио свој став који га уопште не оптужује, само говори њему у прилог. Не могу да кажу да је добровољцима говорио да треба да чине ратне злочине, кад ми цитирамо књигу, страну у књизи, у којој се он обраћа добровољцима и каже како треба да се понашају, чију команду да слушају, која пра-

вила да поштују у рату. Не могу да га оптуже за исељавање вршено из Војводине, зато што ми у књигама имамо све што је Војислав Шешељ објавио а објавио је сваку реч коју је изговорио, и све то говори њему у прилог.

Никада никога није протеривао, али је било и незамисливо да у Србији остану да живе родитељи оних грађана Србије који су отишли у Хрватску да се боре у саставу зенги, то је било незамисливо тим људима и нико њих није протерао и нико не живи у избегличком дому у Хрватској, као што Срби живе у Србији. Сви Хрвати који су отишли из Војводине, живе у огромним и лепим српским кућама у Хрватској. И то је, већ сам то рекао, то је већ био један од разлога да ухапсе Момира Марковића, који је највише доказа прикупио о томе, можда смо погрешили што смо њега бацили у ватру, али он је прикупио највише доказа о томе како су Хрвати из Војводине одлазили, зашто и где, и који је реципроцитет у вредности имовине коју су Хрвати оставили рецимо у Хртковцима, а коју су добили у Хрватској.

Уосталом, разлику између Хрвата и Срба, разлику између католичке и православне цркве, најбоље можете да видите по садашњој ситуацији у Хрватској. Ускоро неће бити ни једног Србина у Хрватској. У Хрватској Срби тренутно мењају и име и презиме, да би замели траг о свом пореклу, да их више нико не прогања, а католичка црква прозелитизмом их све прекрштава у католике. Јесте ли чули за неки такав случај у Србији? Да ли је Српска православна црква било ког верника отела католичкој цркви? Да ли је српска држава натерала било ког Хрвата да промени име и презиме, да не би био прогањан од комшија? И тај Милошевић кога оптужују, и он је месту Хртковци вратио име Хртковци, грађани одлучили да се зове Србиславци, Милошевић наредио да се поново зову Хртковци. Зову се Хртковци село у коме можда још има пет или десет одсто Хрвата. А то вам је Србија, можда зато и пропадамо.

Али, право да вам кажем, више бих волео да будем са Србима у Хагу, него са овим који су у Влади Србије. Лепше бих се осећао. Имате ли још неко питање?

Почеле предизборне активности

Новинар: Видим да сте били у Лесковцу, видим да се то објављује...

Томислав Николић: Ми смо у неформалним предизборним активностима. Ја сам то новинарима рекао пре двадесетак дана на конференцији за штампу, да смо веома близу тога да донесемо и на органима званичну одлуку да уђемо у предизборну кампању, али смо у специфичном виду кампање, то је негде као 1996, 1997. године, кад смо кренули по локалним радио и телевизијама, зато што су нам медији са националним фреквенцијама били потпуно затворени, као што су и данас.

Изузетак је ето једна емисија прошле недеље на државној телевизији, један округли сто на коме сам учествовао, али ја мислим да би то тек требало да буде знак да се та врата отварају. Српска радикална странка се неће тиме задовољити. Вечерас говоре о веома важној теми на округлом столу на државној телевизији, поново нема српског радикала. Говоре о догађајима испред стана Веселина Шљиванчанина, прослави победе над Хрватском у Новом Саду и у Београду, оптужују Српску радикалну странку за све то, по наговору милиције, а тамо нема српских радикала. То вам личи на ону емисију од претпрошле године, у којој су говорили о дивљаштву српских радикала у Народној скупштини, а говорили посланици других политичких странака.

Па нек пусте неког нас дивљака тамо, да објаснимо откуд то, који је нагон да ми будемо баш такви дивљаци, да видимо шта је дивљаштво. Да ли је дивљаштво кад заступаш своје ставове, да ли је дивљаштво кад инсистираш на поштовању уставности, законитости Пословника о раду, да ли је то дивљаштво? Ја мислим да је то храброст, и ми на томе инсистирамо до краја. Али ако је неко од вас био испред куће Веселина Шљиванчанина, то је личило на Белфаст, девојчице су се залетале на полицију, јер је полиција била симбол ДОС-а.

Веселин Шљиванчанин је проглашен за невиног човека од стране ове власти, рекли су да су у акцији „Сабља“ открили ко су виновници злочина на Овчари и да ту нема ни Радића, ни Мркшића, ни Шљиванчанина. А што га онда изручују? Што не кажу Хашком трибуналу - ево, шаљемо вам доказе да је тај човек невин? Сарађују са хашким трибуналом. Што да га отимају? А и он, хоће да прослави педесети рођендан, као да је Рус. Баш чудновато то, зна да још два дана има до истека ултиматума, и он дотрчава у Београд да слави рођендан.

Али оном народу окупљеном, њему је само повод био Веселин Шљиванчанин, узрок је ДОС, понижавања која нам ДОС наноси, то више неће моћи да се издржи. Млади људи, оне које је ДОС искористио да би дошао на власт, сад су највећи, огорчени противници овога што ДОС ради, а не знају шта им се спрема, шта их чека.

Погледајте Закон о образовању, да наша деца буду мали амерички дебили. Поновљен пријемни испит, за ове три године тако су добро учитељи и наставници спремали децу, да тридесет одсто није положило пријемни испит. Кад се то десило? Зато што се баве политиком, ко зна како им часови изгледају, зато што је извршена лустрација у просвети, па сад имају поновљени пријемни испит. Да ли је то игде у свету? Да ли се десило? Не ваља нам, кажу, Закон о образовању. Па што нам то отимају децу која заврше школу?

Ако су нам деца неписмена, немају знања, како то да иду у Америку? Једва чека Америка, стоје пред вратима факултета, отимају апсолвенте а не свршене студенте. Хоће да нам спусте тај ниво, да кажу - ево више нико не иде у иностранство. Па, ако стварно не буду ништа знали, нико неће ни да иде у иностранство. Не треба задржавати децу, они који имају знања, ако овде не могу да напредују, ако их родитељи нису васпитали да је живети у Србији важније од свега, нека иду где хоће, не можете сад да их заглупите, да им смањите ниво, праг знања, само да не би ишли у иностранство, нека иду, можда ће неко некад да се врати.

Наставићемо са том кампањом до краја, и очекујем да најесен ово све пукне и да имамо ванредне изборе. Не може да се одржи, не може Демократска странка да трпи уцене малих политичких странака у ДОС-у. Докле ће Батић да уцењује Демократску странку кад он нема један одсто гласова? Докле ће Свилановић, као министар спољних послова, да се купа у базену у Крању, кад он нема ни 0,1 одсто гласова? Докле ће Исаков, Чанак, Каса, докле ће они да воде Србију? На изборе, нека их пусте сами да иду, ако их не притисне Америка па каже - ово мораш да урадиш, ово, ово.

Они сад не знају кога ће од њих Демократска странка да води и зато навали на Српску радикалну странку. Показују се пред Демократском странком како су они, тобож, храбри. Ако је тај Небојша Човић храбар, што му је Влада успоставила имунитет за тужбу коју је против њега поднео Војислав Шешељ? Што? Нека пусте да суд процени ко кога ту клевета, да ли Небојша Човић Војислава Шешеља или Војислав Шешељ Небојшу Човића. Какв је то морал, ви мени успоставите имунитет а ја ћу да тужим Шешеља. Хвала вам што сте се одазвали.

ХАЈКА НА РАДИКАЛЕ

- Демокрајска странка је још средином 2002. године, преко полиције почела прави прогон српских радикала у Сурчину – Полиција максимално искористила ванредно стање за безразложно и незаконито малиреширање српских радикала

Од прокламованих принципа демократије, политичке толеранције и равноправности грађана, српски радикали су на својој кожи осетили само политички прогон и тортуру. У центру Демократске странке (многи живе у заблуди да је он у Београду) у Сурчину, одакле се после 5. октобра на имању Драгољуба Марковића, кројила српска политика, где су се смисљале завере и интриге против политичких непријатеља, српски радикали су се дрзнули да дигну глас против такве анархије и што је највише погодило тамошње демократе, победе на претходним изборима.

Драгољуб Марковић „Крмиво продукт“, човек који је имао своје људе у свим структурама власти, пожелио је да има свог човека за председника села (што је једна од скромнијих жеља које је остварио) па је тако на место председника Демократске странке Сурчина, прогурао Војислава Јаношевића, иако је у ту странку ушао после 5. октобра. Крмивоје и Јаношевић су пожелели да од села направе општину (у којој би само они владали) и све би текло по плану, да им није засметало што су српски радикали почели активније да делују на тој територији.

Прво лепшење плаката др Војислава Шешеља у центру Сурчина завршило се провоцирањем Јаношевића и инцидентом. Наиме, Јаношевић је пролазио центром баш у тре-

нутку док су активисти лепили плакате и испред њих, а наочиглед бројних грађана, покушао је да поцепа залепљени плакат. Председник Месног одбора Српске радикалне странке Јован Сретковић није хтео да му дозволи да то уради и избио је инцидент, о коме је писала и „Хроника за Земун“ 25. маја 2002. године.

Тада почиње хајка на сурчинске радикале коју су „демократе“ спроводиле преко полиције, тј. Милана Миљојковића, начелника СУП-а Земун, кога је на то место, како тврде добро упућени, поставио лично Драгољуб Марковић, на чији се сваки телефонски позив Миљојковић тресе. Полиција није била на увиђају после инцидента, али то није сметало Марковићевом потрчку да, по налогу свог ментора, после више од месец дана поднесе прекршајну пријаву против Сретковића.

Лажна пријава полиције

Инцидент између Сретковића и Јаношевића догодио се 15. маја 2002. године, а Миљојковићева пријава почиње овако: „Дана 5. јуна 2002. године, око 22 часа у Сурчину, Општина Земун, у улици Војвођанској испред броја 90, испред пилцерије Круна, пријављени Јован Сретковић је узнемирио грађане тако што је вршио насиље над Војиславом Јаношевићем из Сурчина, претходно вређајући истог...“

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
СЕКРЕТАРИЈАТ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА У БЕОГРАДУ
Одељење унутрашњих послова Земун
КУ број: ПС.1512/03
Датум: 10.04.2003. године
БЕОГРАД - Земун

Овлашћено службено лице МУП-а Р Србије, у складу са чл. 5. Закона о мерама за случај ванредног стања (Сл. гласник РС бр. 19/91), чл. 8. Закона о унутрашњим пословима (Сл. гласник РС бр. 14/91), и на основу чланка 2. Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања (Сл. гласник РС бр. 22/03) доноси следеће:

РЕШЕЊЕ

Укида се решење о задржавању до 30 дана ЉИЉАНИ ПОВАРА
од оца мајка Љиљана рођ. 17.09.1970. год у Србију СО
Грибој држављанин 883 са пребивалиштем
у Србију ул. Царина Јована бр. 324
ЈМБГ 1709970700004
Укидање решења се поновном или рачунати од дана 14.04.2003.г. год.
од 13 часова, када је решење и донето

Образложење

Именовани је дана 31.03.2003. год у 14 часова лишен слободне из разлога постојања основне сумње да угрожава безбедност државних грађана и безбедност Републике.
С обзиром да су за временскодржавања лица предузете све мере и радње те да су престали разлози за даље задржавање лица решење је као у диспозитиву.

ОВЛАШЋЕНО СЛУЖБЕНО ЛИЦЕ
Караџић
Frédéric Carlet

Потврђујем да ми је дана 10.04.2003. год у 13 часова саопштено решење о задржавању и уручен примерак истога

РЕШЕЊЕ ПРИМИО
Љиљанић Покрај
Властелић

РЕШЕЊЕ САОПШТИО-УРУЧИО
Јованковић Барлов
Караџић

Овом пријавом Миљојковић је изрекао више лажи, од погрешног датума па до погрешних навода, јер нити је истина да је Сретковић узнемиравао грађане (то је учинио Јаношевић), нити је Сретковић тај који је демонстрирао насиље (то је, такође, учинио Јаношевић). Није случајност што је Миљојковић тек 22. јуна 2002. године поднео пријаву против Сретковића, јер то није урадио по службеној дужности, већ по нечијем налогу. Сам Јаношевић се хвалио да су га звали лично Чедо Јовановић и Душан Михајловић и питали да ли треба да „скаче на кичму Сретковићу“ (формулација коју је употребио Јаношевић).

Налог за прогон Сретковића је уследио после протеста који је организовао Месни одбор Српске радикалне странке Сурчин I, јуна 2002. године. Тога дана је био најављен долазак Зорана Ђинђића, Чедо Јовановића и Ненада Богдановића на свечану седницу Општинског одбора Демократске странке Сурчин, која се одржавала у Тржном центру „Шећер сокак“. Они су, иначе, били чести гости у Сурчину после 5. октобра, готово увек у фирми „Крмиво продукт“. Пошто су знали место и време њиховог доласка грађани и српски радикали су искористили прилику да им својим протестом јавно покажу шта мисле о њима и њиховој политици. Тога дана око 200 радикала и грађана жестоко је извиждало Ђинђића, Чеду, Јаношевића и Драгољуба Марковића.

После тога почињу да се низу пријаве, претње преко мобилног телефона са броја 064-1592461 са порукама попут ових: „Радикалчине, видећете ко је Бог у Сурчину!“, у потпису „Бог“. Некоме су власт и моћ страховито удариле у главу, па је умислио да је Бог. Затим је Сретковићу упућен позив да на проверу доведе ауто који се пре пет година водио на његово име, а који је у међувремену променио још два власника и чак преведен на име једног од њих. Доказ да је позив уручен Сретковићу, а не новом власнику возила зна-

чи да није био споран ауто, већ Сретковић, који је тада возио исти тип и боју аута, али који се водио на његову супругу, па је, вероватно, тако дошло до грешке, који ауто треба да се одузме.

Малтретирање у притвору

Повољно тло за нове притиске за српске радикале, било је увођење ванредног стања у којем се полицији пружила могућност да хапси кога год хоће, без икаквог образложења. Полиција из Сурчина је 23. марта 2003. године дошла у кућу Сретковића да изврши претрес. Рекли су му да је то рутинска контрола због ванредног стања, и када нису пронашли ниједан споран предмет, отишли су. Међутим, начелник Миљојковић није био задовољан таквим исходом, па је 27. марта послао екипу од око 20 полицајаца са дугим цевима да поново изврше претрес Сретковићеве куће и то у присуству његово троје малолетне деце, и да га без обзира што поново нису нашли никакве спорне предмете, ухапсе.

Сретковић је без речи објашњења држан у притвору 25 дана. Четири дана после тога код потпредседника Српске радикалне странке Горана Љиљанића, иста екипа из Земунa, извршила је претрес његове куће и фабрике сточне хране „Агромеса“ и опет без икаквог објашњења и њега ухапсила. Он је у притвору задржан од 31. марта до 14. априла и то у станици полиције Земун у условима који се могу поредити са концентрационим логором.

У просторијама не већим од 9 квадрата држано је 15 до 20 људи, без могућности туширања или било које друге могућности за одржавање личне хигијене. Нису имали ниједан оброк дневно и онај ко није имао неког да му донесе нешто од хране, био је принуђен на гладовање или милостињу других притвореника. Љиљанић је, такође, пуштен из притвора без икаквог саслушања, јер полиција и није имала никаквог разлога за саслушање а још мање за држање у притвору.

Ово је само делић у мору политичког прогањања српских радикала у Сурчину, а сви детаљи и докази биће предати суду у кривичној пријави.

ПОТВРДА
О УЛАЖЕЊУ У СТАН И ДРУГЕ ПРОСТОРИЈЕ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ да је потписано овлашћено службено лице извршило:

УЛАЖЕЊЕ у стан и друге просторије Sretkovic Jovan .0210756410358.
(презиве и през. име) (ЈМБГ)

у Сурчин (назив организације, установе) (код бр. организације) ул. Општина
број 45 општина Београд дана 27.03 2003 у 16.00 часова

на основу чл. 81 ЗКП, и из разлога проналажења предмета крив. дела

и овом су привремено ПРИВРЕМЕННО ОДУЗЕТИ од _____ (презиве и през. име)
(ЈМБГ) из места _____ (презиве и през. име)
број _____ општина _____ следећи предмети:

Предмети нису пронађени

Држалац стана је у смислу чл. 81. став 2 ЗКП обавештен о праву на приговор и исти нема приговор - изјављује следећи приговор: _____

О извршеном улажењу у стан и друге просторије, обавештен је _____ (презиве и през. име)
државни гуштан у _____ дана _____

у _____ часова, и то _____ (назив општина)

Грађанин Сретковић Јован (М.П.) Овлашћено службено лице Ђинђић

Потврда се изготвљује у три примерка, један у оригиналу, у другоме који се без наредбе стана задржава у стану и друге просторије. Трећи примерак „следили предмети“ умотане се у оригинал и одржавају се одвојено од предмета из којих се одржавају докази на друге предмете, сви у оригиналним примерцима, потврду изготвљују надлежни државни приговор и ЗКП.

Исхитрене оптужбе уништиле углед, права и слободе личности

ТУЖБОМ ПРОТИВ ДРЖАВЕ

Један познати београдски адвокат за „Велику Србију” тврди да би држава могла да се нађе у тешким проблемима уколико они који су неосновано држани у затвору или су пре доношења пресуде оптуживани за неко кривично дело које нису починили, а то је најчешће било учествовање у организованом криминалу, а касније су терећени за нека минорна кривична дела

Пошто се за време ванредног стања иза решетака нашло и доста познатих и јавних личности за које се касније испоставило да нису криви за то што их је теретила готово читава јавност, уз подстрекивање државних органа, чиме је нарушен њихов јавни углед, основа за покретање тужбе за надокнаду материјалне и нематеријалне штете и те како постоји

„Свако има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју му незаконитим или непрописним радом нанесе службено лице, или државни орган, или организација која врши јавна овлашћења у складу са законом. Штету је дужна да надокнади Република Србија или организација која врши јавна овлашћења”, стоји у члану 25. Устава Републике Србије. Држава као и сваки други субјекат у праву мора да одговара по принципу субјективне одговорности – као ималац опасне ствари или извршилац опасне делатности. После укидања ванредног стања и окончања полицијске акције „Сабља”, када је на слободу због непостојања правног основа пуштен велики број лица, који су у притвору прове-

ли неколико месеци, уз образложење надлежних државних органа, да су сарађивали са земунским кланом, држава би могла да буде засута разним тужбама за надокнаду како материјалне тако и нематеријалне штете.

Током акције „Сабља” приведено је више хиљада људи, неки су осуђени и пре доношења пресуда. Уз помоћ саопштења највиших државних органа, чланова Владе и МУП-а, за већину њих је тврђено да постоје докази да су учествовали у организованом криминалу као и да су тесно сарађивали са земунским кланом а на тај начин директно и индиректно били умешани у убиство премијера Ђинђића. Пре хапшења, њихове фотографије и имена стављане су на потернице да би после привођења медијима биле достављене фотографије њиховог хапшења. Када су пуштени на слободу због недостатка доказа јавност је о томе сазнала савим случајно. Медијска фрчка је у тим случајевима изостајала. Редовних саопштења МУП-а која су пратила хапшења, по правилу није било.

Један познати београдски адвокат за „Велику Србију” тврди да би држава могла да се нађе у тешким проблемима уколико они који су неосновано држани у затвору или су пре доношења пресуде оптуживани за неко кривично дело које нису починили, а то је најчешће било учествовање у организованом криминалу, а касније су терећени за нека минорна кривична дела. Пошто се за време ванредног стања иза решетака нашло и доста познатих и јавних личности за које се касније испоставило да нису криви за то што их је теретила готово читава јавност, уз подстрекивање државних органа, чиме је нарушен њихов јавни углед, основа за покретање тужбе за надокнаду материјалне и нематеријалне штете и те како постоји.

Породица једног младића чије се име грешком полиције нашло на потерници заједно са осталим члановима земунског клана, најавила је покретање тужбе против државе одмах по окончању ванредног стања. Ових дана сличне тужбе најављују и остали који су без икаквог правног основа проглашавани кривима за нешто што нису починили. Правни стручњаци су по овом питању подељени. Једни тврде да хиљадама притворених, па онда пуштених није остављена велика могућност за остваривање права надокнаде уколико Републички уставни суд, Уредбу о увођењу ванредног стања не прогласи нелегитимном. Уколико би суд оценио да је Уредба о ванредном стању неуставна, особе које су пуштене због недостатка доказа, а пре тога су у притвору провеле више дана због квалификације да су починили тешка кривична дела, па и имали удела у убиству премијера Ђинђића,

Ибојка Сувајџић и Љиљана Буха могу да траже надокнаду за сваки дан проведен у притвору

У случају да се окривљени ослободи кривичне одговорности он има право на надокнаду штете за све време проведено у притвору. То је случај Ибојке Сувајџић, Љиљане Бухе, Драгише Катића и још великог броја познатих и непознатих личности. Законом је прописано колико та надокнада износи по дану проведеном у притвору. Некада је то било 60 динара каспије је повећано на 200 динара. Наравно, та прописана надокнада не искључује могућност оштећеног да тражи сатисфакцију и кроз нематеријални вид штете, у смислу душевних болова, угрожавања права и слободе личности.

могли би да покрену тужбу против државе за надокнаду штете. На наше питање упућено једном београдском адвокату, који због својих клијената не жели да се експонира, да ли би својим клијентима уколико су за време ванредног стања притворени због најтежих кривичних дела а касније због недостатка доказа или пуштени на слободу или осуђени за нека минорна кривична дела, саветовао да туже државу, одговара потврдно. Како он сматра сва лица која су без правног основа притворена имају на то право. Према његовим речима, закони се морају поштовати па и за време трајања ванредног стања.

Хапшење без доказа

Адвокати бившег команданта ЈСО Франка Симатовића и бившег начелника РДБ-а Јовице Станишића, најавили су тужбу против Републике Србије због бесправног хапшења и задржавања у тромесечном притвору. Адвокати тврде да су њихови клијенти затворени без икавог правног основа и да против њих за три месеца, колико су били у притвору није поднешена кривична пријава. Тужбу против Србије и њених органа могао би да поднесе и судија Четвртог општинског суда Живота Ђоинчевић. Ђоинчевић је ухапшен 27. марта током полицијске акције „Сабља“. МУП Србије је саопштио да је председник ванрасправног већа Округног суда у Београду, Живота Ђоинчевић ухапшен у истрази поводом убиства Зорана Ђинђића. Саопштење МУП-а, које су пренели сви овдашњи медији, наводи да се судија терети за више кривичних дела међу којима су примање мита за пуштање окривљених из притвора, незаконито ублажавање казни, а, пре свега, због његових блиских веза са земунским кланом. Како је наведено у саопштењу као председник ванрасправног већа укинуо је притвор неким високим функционерима бившег режима као што су Томислав Јанковић и Небојша Маљковић, а такође из притвора је пуштен и Јездимир Васиљевић. У саопштењу је такође, наведено да је приликом претреса његовог стана нађено више комада оружја, две аутоматске пушке, пиштољ „шкорпион“, пиштољ са шаржером, велика количина муниције, бајонети и 70.000 евра. Ђоинчевић је у притвору био више од два месеца, тачније од 24. марта па све до 6. јуна. Након тога, пошто је окарактерисан као припадник земунског клана а његова слика са лисицама на рукама приказана више стотина пута у јавности, он се терети једино за нелегално поседовање оружја. Истрага против Ђоинчевића није вођена чак ни у Београду, већ је због евентуалне пристрасности и притиска, а према одлуци Врховног суда, премештена у Округни суд у Новом Саду. У моменту његовог притварања донето је решење о удаљењу с посла. Његов адвокат Мирослав Тодоровић изјавио је за „Балкан“ да Ђоинчевић има право да се врати на посао. Према његовом мишљењу, уколико би

суспензија била обновљена то би значило притисак на суд који би ускоро требало да му суди за недозвољено поседовање оружја.

За Ибојком Сувајџић МУП је расписао потерницу због посредовања у изнајмљивању станова за земунски клан. Пре, а и после хапшења, окарактерисана је као веома важан члан овог клана. О њеном криминалном деловању написане су читаве студије које су се бавиле породичним криминалом. За време трајања ванредног стања на телевизији је приказан снимак салаша у селу Банстол у општини Инђија где се, према речима полиције, налазио један од затвора земунског клана. Полиција је тада тврдила да је салаш власништво Ибојке Сувајџић. У њеној кући је за време хапшења пронађено више килограма дроге, саопштавала је полиција. После свих тешких оптужби Ибојка Сувајџић је ипак пуштена на слободу. И онима најупућенијим у правни систем и законодавство земље, тешко је објаснити како се Ибојка, после тако тешких квалификација, нашла на слободи, једино уколико није по среди још једна грешка надлежних државних органа. У вези тога дигла се велика медијска прашина а сам министар Михајловић је признао да то што је она пуштена без икаквог додатног образложења, сматра једним од великих пропуста овог министарства.

Популарни певач новокомпоноване музике Аца Лукас осуђен је на четири месеца затвора због поседовања непријављеног пиштоља. Ових дана казна му је преиначена на три месеца. Пре тога је, такође, у јавности окарактерисан као један од људи са блиским везама са земунским кланом. Штампана је на основу информација МУП-а нашироко писала да је он наркоман и да је због великих дугова, земунском клану чинио неке услуге. Његове песме се данас ретко могу чути на било којој телевизијској или радио-станици у земљи, изузеци су сплавови и кафане чији власници, према њиховим речима, превише не хају за све оптужбе изречене на његов рачун, кажу народ га воли.

Можда је још драстичнији случај Светлане Цеце Ражнатовић, којој је ових дана поново продужен притвор. Цеца се у почетку теретила за сарадњу са земунским кланом. Гостујући у програму РТС-а министар Михајловић чак је пустио снимак са прославе једног фудбалског клуба у Војводини, на коме се види да Цеца седи за столом у друштву вођа земунског клана. Министар полиције је приказујући тај снимак изјавио да у њеном случају полиција има крунски доказ. Осумњичена је да је одржавала блиске везе са двојицом лидера земунског клана Милорадом Луковићем Легијом и Душаном Спасојевићем Шиптаром. Касније су оптужбе против Цеце добиле сасвим другу конотацију и тренутно се терети за незаконито присвајање око 11 милиона евра, које је неовлашћено присвојила приликом продаје играча Обилића. Иако су се њене песме нон-стоп вртеле по радио-станицама а спотови по телевизијама данас је то права реткост. „Пинк“

који је неколико дана пре хапшења овој популарној певачици доделио награду за најбољу певачицу, јавно је саопштио да до даљњег неће емитовати њене спотове. Према речима једног продавца, пре њеног хапшења продавао је и неколико стотина Цециних дискова дневно, а након тога свега неколико.

После скоро три месеца притвор је укинут и Драгиши Катићу, главном и одговорном уреднику забрањеног недељника „Идентитет“. Катић се теретио за утају пореза од 800.000 динара али и за сарадњу са криминалцима. На основу саопштења МУП-а јавност је била у прилици да сазна да су недељник „Идентитет“ финансирале вође земунског клана како би пласирале информације које су њима одговорале и на тај начин чак дестабилизовале ситуацију у земљи. Против њега за сада оптужница није подигнута.

Пре неколико дана на слободу су пуштена и тројица адвоката, Слободан Миливојевић, Никола Богдановић и Миодраг Глигоријевић. У саопштењу МУП-а издатог након њиховог хапшења адвокати су се теретили за ометање поступака против чланова земунског клана, чији су и сами били чланови, барем се тако наводило у саопштењима.

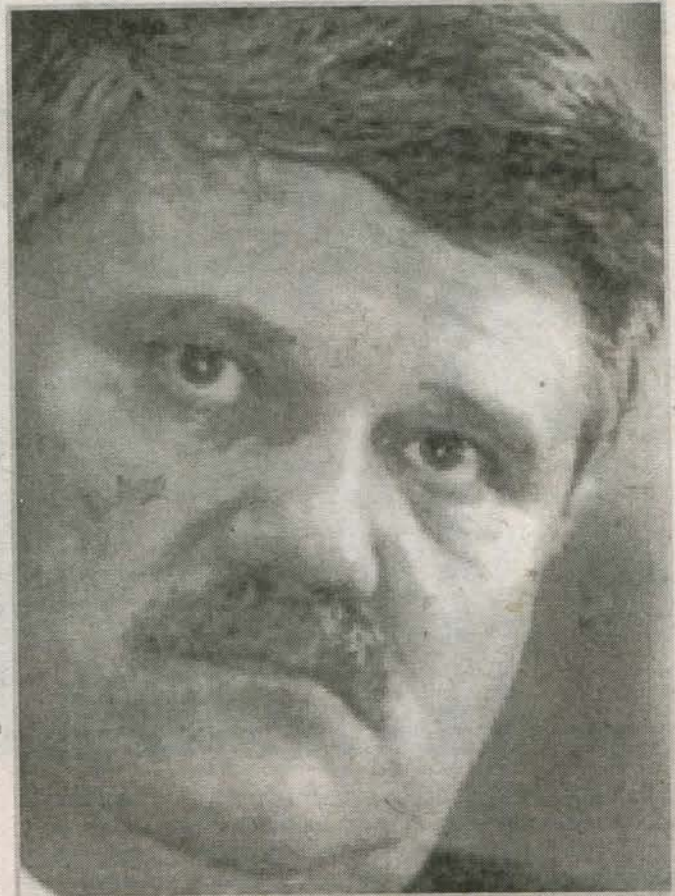
Јавност је збунило и пуштање на слободу Љиљане Бухе. Пре него што је ухапшена Министарство унутрашњих послова позивало је грађане да им доставе било какву информацију о њеном кретању уз упозорење да је Љиљана Буха склона прерушавању како би избегла хапшење. На крају пуштена је уз објашњење да је она само жртва, друге оптужбе којима се теретила пре хапшења нико не спомиње.

Листа оних који су приведени током акције „Сабља“ са оптужбама да су сарадници земунског клана и да учествују у организованом криминалу, а касније су пуштени на слободу услед недостатка доказа или су оптужбе против њих преиначене је подужа. У току акције „Сабља“, како се хвалило Министарство унутрашњих послова, приведено је преко 8.000 људи, неки су приведени и задржани без икаквог правног основа. Јавност је упозната само са оним шта се дешавало када су у питању јавне личности, међутим, како се неосновано хапшење одразило на животе оних који се не баве јавним послом знају само њихове породице и најближи пријатељи, уколико их нису изгубили док су боравили у притвору. Сви би они могли да туже државу и траже надокнаду материјалне и нематеријалне штете.

Држава је без икаквог правног основа наставила да хапси и после укидања ванредног стања. МУП лишава слободе све оне који су од стране највиших државних функционера окарактерисани као неподобни. Таквим процесима, који се најчешће завршавају без икаквих пресуда, пуштањем на слободу окривљених, држава најчешће покушава да се лиши својих политичких супарника. Пре месец дана без икаквог правног основа притвор је одређен и Момиру Марковићу, некадашњем директору ЗИПС-а, иначе члану Српске радикалне странке. Правни поступак је нарушен већ при самом одређивању притвора, а то се наставило и касније када је притвор продужен иако је током истаге доказано да за то не постоји правни основ.

Ко има право да тужи државу?

Закон о кривичном поступку прецизно децидира у којим случајевима се може одредити притвор као најтежа мера за обезбеђивање присуства окривљеног (члан 142 ЗКП). Истражни судија има овлашћења да одреди притвор до 30 дана. Кривично веће истог суда може продужити притвор за још два месеца, о чему се мора донети решење, и то по предлогу тужиоца или истражног судије. У случају да не постоји

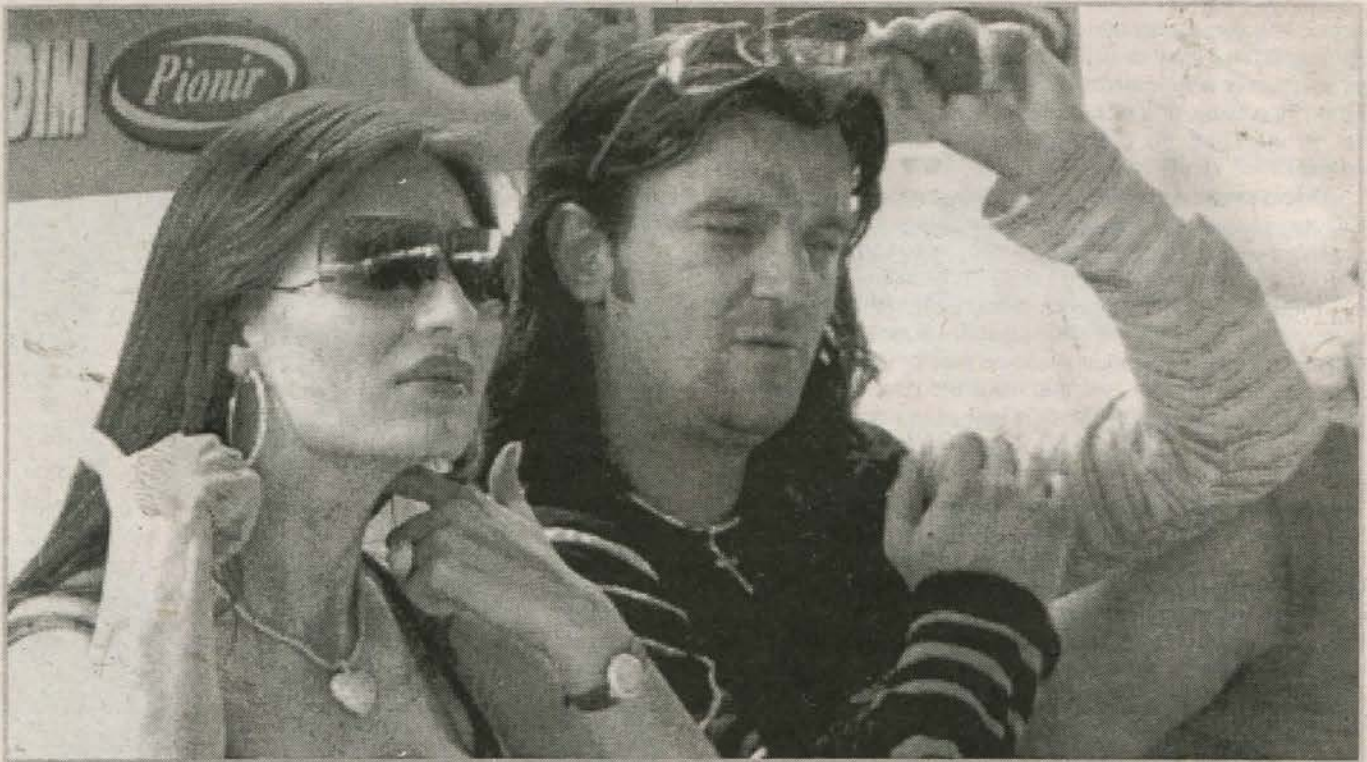

сагласност између истражног судије и тужиоца око разлога за продужење притвора о њиховој несагласности одлучује веће (из члана 24, став 6. ЗКП).

Врховни суд може притвор продужити највише за још три месеца као и кривично веће суда, које такође доноси решење за продужење притвора ако за то постоји разлог. На сва решења, сем оног Врховног суда Србије, окривљени и његов бранилац имају право на жалбу у року од 3 дана. Жалба се подноси преко суда у коме се води поступак, који доставља предмет Врховном суду Србије на решавање. О жалби одлучује кривично веће тог суда. Против решења Врховног суда не постоји правни лек.

Ако се лице лиши слободе од стране органа унутрашњих послова, као што је то било за време трајања акције „Сабља“ и након ње, и преда истражном судији, судија је дужан да донесе решење о спровођењу истраге као и решење о одређивању притвора у законски прописаном року, наравно уколико постоје разлози за такву меру. Ако се не поступа на тај начин судија чини кривично дело које се зове кршење закона од стране судија, а сва остала лица, која учествују у томе, чине кривично дело злоупотребе службеног положаја. Ако се докаже да је лице противправно лишено слободе и задржано одређено време у притвору без доношења решења о одређивању притвора окривљени има право на накнаду штете од државе Србије и то материјалне и нематеријалне. Материјална штета се огледа у губитку зараде и друге материјалне користи. Нематеријална штета се огледа у душевним боловима због повреде части, угледа, повреде права и слободе личности.

По Закону о кривичном поступку приликом првог саслушања окривљеног мора му се ставити до знања, шта му се ставља на терет и да се он изјасни поводом тога. Његово из-

јашњавање улази у записник који потписује окривљени. У захтеву за спровођење истраге, наравно, може бити и десет ставки ако је у међувремену тужилац дошао до сазнања да постоји још неко кривично дело, које се може ставити на терет окривљеном. Тада тужилац проширује захтев за спровођење истраге. Поводом тог новог проширења истраге окривљени се мора поново изјаснити. За време трајања ванредног стања истражни органи су управо најчешће прибегавали проширењу истраге, свесни да за првобитне оптужбе немају доказа. Међутим, штета која је причињена окривљеном, током изрицања првобитних оптужби, тешко да је надокнадива. Њихов углед, част и морал у сваком случају су нарушени.

Када су у питању државни органи или сама држава, тужби за надокнаду штете мора да претходи захтев за обештећење ван спора. За вансудско поравнање одређен је рок од три месеца. У случају да се држава оглуши о захтев, оштећени подноси тужбу суду ради накнаде штете опредељујући вид и износ који потражује.

Велику улогу током акције „Сабља“ одиграли су и медији. Током ванредног стања медијски простор је био попуњен саопштењима Владе о томе ко је и на који начин повезан са земуномским кланом. За већину се касније испоставило да су тврдње, односно наводи полиције и Владе били неосновани. Питање одговорности је у том случају тешко одредити, јер

су медији до таквих сазнања долазили преко државних органа. Окривљени су на тај начин били осуђени и пре него што је суд донео пресуду, а то је недозвољено у кривичном закону. Такав је и случај Ђоинчевић, који се на крају терети због поседовања оружја, а пре тога истрага је била усмерена у свим другом правцу.

Медијима су достављени подаци за које се касније испоставило да не одговарају правој истини. Велики број ухапшених лица, чија су се имена грешком појавила на потерницама, или су о њима током ноћи измишљене криминалне биографије, претрпели су велики душевни бол. Такве особе мораће поново да пролазе кроз све у покушају да својој породици, пословним сарадницима и широкој јавности објасне право стање ствари, чињеницу да немају никакве везе са земуномским кланом.

За време трајање акције „Сабља“ више пута су постојали покушаји да се дискредитују поједине јавне личности. Још увек је свима у сећању изјава Јелене Карлеуше дате након хапшења њене ривалке Цеце у стилу- нисам ја Цеца да будем у затвору. Особа која је дискредитована на тај начин може да тражи сатисфакцију ради нематеријалне штете, тужећи државу или покретањем приватне кривичне тужбе против медија и одговорних лица која су пласирали такве информације.

Астрономске надокнаде за изгубљену зараду

Висина накнаде штете због изгубљене зараде утврђује се према висини зараде коју би оштећени остварио у сваком месецу спорног периода и то у валоризованом износу од дана вештачења. На тако утврђен износ накнаде оштећеном припада и тражена затезна камата од дана вештачења до исплате. До којих износа може да се креће ова надокнада можда би најбоље могло да се илуструје на примеру Аце Лукаса. На суђењу одговарајући на питање колико зарађује месечно Лукас је одговорио 10.000 евра. Пошто је због неоснованих оптужби пољуљан његов углед у јавности, смањена продаја његових касета и цедеова, а тиме угрожена и његова гостовања у иностранству, могао би да тражи овај вид оштете.

„Чишћење” политичких противника или Закон о лустрацији

ЋЕРАЋЕМО СЕ ЈОШ ПРЕКО ГРБАЧЕ НАРОДА

— *Актуелни режим креће у обрачун са политичким неистомишљеницима, и себи је обезбедио одлично средство да их елиминиса са политичке сцене, и да уједно забрани сваку кришну власт — то је недавно усвојени закон, који су назвали Закон о одговорности за кришење људских права, а који је у јавности познатији као Закон о лустрацији — Чини се да је режим решио једним ударцем да убије две муве, политичке противнике на једној страни, а народ на другој страни појачавајући му дозу мениалне амнезије — Јасно је да је овај Закон одлична играчка за замајавање народа, а удаљавање од кључних проблема. — Пробајте да замислите како ће да изгледају међусобна оштрижвања и извлачење прљавој веша — Власти припрема много игара народу, а за хлеб нека се сам снађе*

Закон о лустрацији је само завршница гвозденог круга који је перфидно формирао режим да би обезбедио сигурну победу на изборима. Ако су већ хтели да „лустрирају”, ма шта то значило (значање речи не одговара значењу које јој они приписују), зашто су на закон чекали три године, зашто га доносе баш сада када се приближавају избори? Зато што је то најбоље време да из политичког живота уклоне све који им сметају. На другој страни заштрава се блокада медија, која ће свој врхунац да достигне, такође, пред изборе, јер ће, некако баш у то време, бити одлучено ко је био довољно послушан да добије националну фреквенцију. Неки медији се забрањују, неки уредници подносе оставке, многи новинари плаћају астрономске казне јер су се усудили да раде свој посао, а о преносу скупштинских заседања нема ни говора, „демократска” власт је то „демократски” укинула.

Према Закону о лустрацији, три месеца од његовог објављивања треба да почне „уклањање” из политичког живота свих функционера и кандидата који су се огрешили о међународна правила у поштовању људских права после 23. марта 1976. године, односно од датума ступања на снагу Међународног пакта о грађанским и политичким правима, а односиће се на садашње и будуће функционере. Предвиђено је да се Закон примењује 10 година.

У Вујаклијном речником може да се види да лустрација (од латинског лустратио) значи свечано чишћење од грехова, чишћење жртвом, посвета, разгледање, разматрање. Дакле, ништа од оног значења које они желе да јој припишу.

Ако се узме у обзир ко је предлагач закона, изгледа да ће земљу да нам воде они који су на изборима освојили пола гласа. Предлог закона је поднела једна минорна политичка странка — Грађански савез Србије, а њен члан Иван Андрић је објашњавајући како ће се он примењивати рекао да ће се под лупом лустрационе комисије наћи апсолутно сви који су на одговорним републичким функцијама наведени у тексту Закона, као и сви који постану кандидати за те функције. Андрић је нагласио да забрана функција за све који су се огрешили о људска права важи пет година.

Према Закону, Лустрациона комисија треба да се оснује у наредна два месеца, а чиниће је девет чланова, и то — троје

судија Врховног суда, троје правних стручњака, заменик јавног тужиоца и два народна посланика са различитих изборних листа.

Лустрациона комисија испитиваће одговорност посланика, председника Републике, градова и општина, председника и чланова владе, секретара скупштина, старешина и руководећих радника у службама председника Републике и Народне и Покрајинске скупштине. Испитиваће се одговорност заменика и помоћника министара, као и старешина органа које постављају Републичка или Покрајинска влада и начелници округа.

Лустрација ће се примењивати и на председнике и судије Уставног суда Србије, председнике и судије судова, чланове Високог савета правосуђа, јавне тужиоце и њихове заменике, старешину органа за прекршаје и судије за прекршаје.

Такође, се односи и на директоре и чланове управних одбора јавних предузећа или установа чији је оснивач Република, Покрајина или општина.

Лустрација ће се примењивати и на чланове савета универзитета, декане и ректоре, директоре, чланове управних одбора и главне уреднике организација које се баве јавним информисањем или издаваштвом. Закон се односи и на гувернера и вицегувернера Народне банке, директоре банака са већинским државним капиталом, функционере и овлашћена лица у Безбедносно – информативној агенцији, на руководиоце казних установа, шефове дипломатских мисија, конзуле, начелника Генералштаба и начелника Контраобавештајне службе.

Већ је јасно да досовској власти, усвојени закон даје довољно простора да склони политичаре који јој не одговарају и да потпуно блокира медије и претвори их у Владин сервис.

Да није истинито било би смешно, али извор података за Лустрациону комисију о функционерима или кандидатима биће Титова и Милошевићева Државна безбедност. Лустрациона комисија, како је предвиђено Законом, користиће службене податке о функционеру или кандидату, односно о његовим досадашњим пословима, а такође ће јој извор бити и досијеи Службе државне безбедности и Безбедносно – информативне агенције. Вероватно ће актуелна власт сада пожури са доношењем закона о отварању досијеа, да јој се нешто не би испречило у намери да почисти политичку сцену како јој одговара.

Легализација отимачине

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке је оценио усвојени Закон о лустрацији као отимачину. Истакао је да је Закон нелегалан и нелегитиман. „Закон о лустрацији режим је изгласао да би се скидањем посланика са скупштинске листе обрачунали са политичким противницима. Српска радикална странка је апсолутно против тог закона, али ако се буде кренуло са његовом применом и ми ћемо имати кога да пријавимо,“ нагласио је Николић и указао на министра иностраних послова Горана Свилановића.

„То што ће као извор да користе Државну безбедност, е, па тај извор каже да је Горан Свилановић био агент УДБЕ. У књизи у којој је описана истрага о убиству министра војног Павла Булатовића, имате изјаву полицијског генерала који каже колико је извештаја та гњига, тај доушник доставио Служби државне безбедности.“

Пошто се Закон о лустрацији односи на период од 1976. до данас, плус наредних десет година, испада да ће Комисија морати највише да се ослања на архиву комунистичке УДБЕ, а онда ће Јовица Станишић и Раде Марковић бити главни сведоци,“ објасњава Николић.

Он истиче да су приликом хапшења и двомесечног задржавања у притвору 1995. године у Њијлану његова људска права била погађена. „Жарко Јокановић, посланик Нове демократије, данас Либерала Србије, већ у току ноћи после мог хапшења сазвао је Административни одбор у Скупштини и са посланицима Социјалистичке партије Србије и своје партије донео одлуку да ми се ускраћује посланички имунитет, како би суд за прекршаје могао да ме пошаље у затвор. Тада је угрожено моје људско право на слободу,“ нагласио је Николић.

„Сада свако од нас који се бавимо политиком може да буде спречен да се идућих пет година бави политиком. О томе ће одлучивати комисија ДОС-а. Е, сад треба дочекати про-

мену власти, па да они који тада дођу, забране онима који су до њих били на власти. И где би то одвело Србију,“ упитао је Николић.

Он је нагласио да је свака повреда закона у Србији санкционисана законом, кажњива, да се о свакој повреди закона одлучује у поступку. „Не може нека комисија да каже било коме да крши људска права. Уставни суд Србије каже да је народног посланика изабрао народ и да он одговара искључиво грађанима изборне јединице на чијој је територији изабран. А сада ће Закон о лустрацији да забрани пет година једном грађанину да се кандидује за народног посланика, ако је као народни посланик гласао за неки закон у Скупштини Србије, јер комисија има пуну слободу да процењује и даје коначан суд о томе какав је неки закон. Како то у једном случају народни посланик одговара само грађанима, а у другом случају одговара комисији коју формира ДОС,“ каже Томислав Николић.

„Законом је предвиђено да испитују све од 1976. године наопако, дакле 27 година уназад, па зар после толико година није застарело нечије дело,“ упитао је Николић.

„Шта ћемо са новим Пословником у Скупштини Србије по коме се посланици новчано кажњавају за изговорене речи за говорницом? Избацују их са заседања по три месеца, спречавају посланике да подносе амандмане, спречавају да дискутују о предлозима закона. Зар тиме нису повређена људска права? А шта ћемо са понашањем полиције према људима који су били у притвору у време ванредног стања? Шта је са онима са којима се полиција брутално обрачунала приликом хапшења у акцији 'Сабља', или са Слободаном Милошевићем, кога је Влада Србије противустановно једном уредбом ухапсила и изручила Хашком-трибуналу. И он је човек као и сви други,“ каже Николић.

„То је Пандорина кутија, ко је буде отворио нека зна да се она не затвара више, а да се власт мења. Али од 1945. године наопако, изгледа кад год се промени власт, прво се обавља обрачун са претходном влашћу, комунистички манир. То су радили комунисти 1945, то је преузео ДОС 2000. године. Требало им је три године да размисле како ће да се обрачунају са претходном влашћу,“ истакао је Томислав Николић.

Брутално кршење људских права

Гордана Поп – Лазић, заменик председника посланичке групе Српске радикалне странке, истакала је у скупштинској расправи поводом овог Закона да за њега не постоји правни основ. „Усвајањем овог Закона, који је у супротности са одредбама Устава Републике Србије, али и у супротности са Међународним пактом о грађанским и политичким правима, Народна скупштина је наводном заштитом људских права, у ствари омогућила најбруталније кршење људских права.“

Она је оценила и да је лустрација у Србији одавно почела. „Ви сте са лустрацијом господе започели 5. октобра 2000. године, онда када сте спаљујући Скупштину, Телевизију, злостављајући тадашњег директора Комкракова, Милановића, бројне директоре по друштвеним и јавним предузећима у Србији, ви сте већ на тај начин извршили на неки начин лустрацију, казнили те људе, жигосали их у јавности и прогнали, још увек, без икаквих последица, али последице ће сигурно наступити и то врло брзо,“ истакала је Поп – Лазић.

„Предлог закона има за циљ да постигне један процес који би се могао назвати дескрификација, с обзиром да се ова лустрација упоређује и налази се упориште за њу у деификацији. На тај начин се перфидно асоцира на нешто што

се применило у фашистичкој Немачкој. Тако нешто у Србији нити се дешавало у прошлости, нити се дешава. Никаких блиских веза између фашистичке Немачке и Србије у последњих 12 година сигурно нема," објаснила је Поп – Лазић.

Коментаришући део Закона који предвиђа да досијеи Државне безбедности и Безбедносно – информативне агенције буду коришћени као документи на основу којих ће Комисија да одлучује да ли је неко у прошлости кршио људска права, Поп – Лазић је нагласила да и министар полиције Душан Михајловић каже да никада ти досијеи нису могли да буду доказни материјал на суду, јер су се увек сводили на рекла-казала.

„Питање је ко ће овде да буде лустриран. Вероватно Човић као ратни профитер. Вероватно Маршићанин као предлагач оваквог Пословника којим се крше основна уставна права народних посланика. Вероватно Коштуница зато што је противустановно поставио 'Сократа' на функцију министра иностраних послова. Мислим да сви знамо да се његов досије зове управо тако, да носи назив 'Сократ'.

Биће лустрирани Батић и Чеда Јовановић због притиска на судове. Гаша Кнежевић због тога што је избацио Војислава Шешеља са Правног факултета. Могла бих ја да набрајам све данашње ministre у Влади, а да не понављам за председника Скупштине који је узурпирао једну функцију председника државе, која очигледно мисли династију да оспује," истакла је Гордана – Поп Лазић.

Она је рекла да је пронашла одредбу у Закону која се тачно односи на министра Михајловића, и према којој би требало да буде лустриран, јер је знао да прети атентат господину Бинђићу, чак га је упозоравао, а ништа није предузео. Поп – Лазић наводи да Драгор Хибер сам себе хоће да лустрира јер је недавно и сам, коментаришући могућност да се у притвору остане 270 дана, свестан да је то противустановно рекао да је потписао овај Предлог закона и да ће све мере које представљају угрожавање људских права током месеца бити искључене изменом закона.

Антисрпски закон

Бранислав Блажић, посланик Српске радикалне странке, истакао је да је циљ доношења овог Закона то што се ближе избори, а малим странкама је јасно да на политичкој сцени не могу опстати ако не елиминишу на овај или на онај начин политичке противнике. Он је оценио да је Закон антисрпски из два разлога. „Први разлог је жеља актуелне власти да српском народу прикачи угрожавање људских права везано за Косово и Метохију и за став међународне заједнице за бомбардовање овог народа, што је последица прања образа Американаца и свих осталих.

Други разлог је што режим покушава да будућност овог народа увезе у једну причу бављења собом, уз стално прогањање оних који су били на власти, а када дођу други, прогањаће оне претходне, и тако унедоглед. Да ли смо ми као народ зрели да можда једног момента неко подвуче ту црту и мало послуша Менделу? Он је 27 година био у затвору, али када је победио на демократским изборима рекао је – госпо-до, ја опраштам свима, не због тога што тако треба, него што је то интерес читаве државе. Да он то није урадио крв би текла потоцима по Јужној Африци, али је успео на тај начин да уведе демократију," рекао је Блажић.

Наташа Јовановић, посланик Српске радикалне странке поставила је питање – ко су људи који су вршили злодела над сопственим народом уназад 60 година? „То су исти људи чији многи данашњи потомци седе у скупштинским клу-

пама. То је пропала фракција са 8. пропале седнице Савеза комуниста, то су људи који су под именом и презименом, али и под конспиративним именима, као што су Сократ и остали, шпијунирали своје коалиционе партнере и људе са којима су претендовали да дођу на власт и људе на чијој грбачи су вршили власт у овој земљи.

То су људи чији су очеви починили највећа злодела над српским народом и колико год да су злочина починили фашисти, остало је нерасветљено питање – колико су Срба убили комунисти, а управо њихови потомци ће се налазити на челу те Комисије за лустрацију.

Милорад Мирчић, посланик Српске радикалне странке поручио је досовцима, с обзиром да се позивају на искуства источних земаља, да прочитају и да виде какво је искуство Источне Немачке. „Отварање досијеа, покретање оваквих смена уз помоћ оваквих закона, изазивало је велике проблеме у Источној Немачкој.

Након толико година, објавили су велики број књига у којима је објашњено да је све унапред било планирано од америчке обавештајне службе - ЦИА-е, да су досијеи буквално фризирани, намештани да би се неки људи ондашњег режима скидали са власти, блатили их, осуђивали. По чему се ово сада разликује од онога што је рађено у Источној Немачкој? Само по имену и презимену предлагача," нагласио је Мирчић.

Зоран Красић, посланик Српске радикалне странке, истакао је да у разлозима за доношење овог Закона предлагач изгубио елементарни критеријум за осећај припадности једној територији која се зове држава, па је успео да наведе не-

ке појмове попут денацификације, дефашизације, а у нашим условима то значи десрбификација.

„Десрбификација је кренула по систему, све што је била претходна власт треба везати за криминал и користољубље. Доказ за користољубље је требало да буде закон о једнократном порезу на екстрапрофит и екстраимовину. Доказ за криминал је требало да буде оно ванредно стање и она ненормална веза између представника претходне власти са припадницима организованог криминала који су 5. октобра учествовали у булдожер револуцији.

Сви представници другачијих политичких ставова од владајућег става режима морају да буду осуђени, па ако не у Хагу онда у оквиру Петог општинског суда, где ће бити посебно одељење за ратне злочине, а што се и тамо пропусти онда ће да дочека Комисија која ће да спроведе ту опасну денацификацију. Подсећам предлагача да би морао да се извињени грађанима Србије због употребе ових појмова, јер ниједан услов није испуњен да се тај процес наметнут 1945. године у Немачкој спроводи у Србији,” нагласио је Красић.

Инквизициони поступак

Посланици који су гласали против Закона истицали су многе разлоге који овај Закон чине неуставним. Споран је члан 5 који има противуставну одредбу која се односи на кривична дела за која је наступила застарелост. Застарелост је институт из римског права који је уграђен у сва законодавства од времена римског права, а овим Законом је укинут институт застарелости.

Посланици су указали и на одредбу која искључује одговорност за кршење људских права када је, како се наводи у тачки 2, извршено услед принуде, претње, уцене или неког другог недопуштеног притиска, а у тачки 3, извршено давањем информације Безбедносно – информативној агенцији или ранијој одговарајућој служби, у изјави приликом саслушања у полицији. На тај начин се амнестирају шпијуни, доушници, потказивачи, сви они који су били сарадници Државне безбедности, а таквих има међу представницима актуелне власти, на првом месту је Горан Свилановић. У земљама у којима се спроводила лустрација, лустрирани су били управо доушници, они су били први који су одговарали.

Посланици који су гласали против Закона истичу да је спорно и што Закон предвиђа да ће одговорност за кршење људских права утврђивати некаква комисија, а то једино може да чини суд, јер је све друго у супротности са међународним конвенцијама, са Повељом и међународним актима. Нико не може да утврђује кривичну и другу одговорност осим суда.

Такође је предвиђено да ће иста Комисија да утврђује да ли је неко лице урачунљиво или није, што опет једино може суд да ради, а све друго је противуставно и противзаконито и супротно међународним актима. Закон је укинуо и претпоставку невиности, јер из одредби произлази да се сви унапред сматрају кривим док не докажу супротно.

Професор Коста Чавошки, коментаришући Закон о лустрацији за „Сведок”, истиче да ако се говори о кршењу људских права онда то подлеже под Кривични закон, јер су то тешка кривична дела и да би само редовни судови и тужиоци могли да буду надлежни у евенталним поступцима. „Никако не би смело да се догоди да поступак за таква дела води некаква комисија која је иначе предвиђена по Закону о лустрацији. Да трагедија буде већа установљено је да та комисија може да пресуђује чак и без присуства оптуженог и без присуства јавности.

Она води тзв. инквизициони поступак, тако што сама тај поступак покреће и сама пресуђује. Доследно се примењује правило 'кадија те тужи, кадија ти суди', што је недопустиво. Осуђеном, након пресуде те комисије, остаје само нека бедна могућност да се жали Врховном суду, али не верујем да ће та жалба имати било каквог ефекта, ако су они намерили да вас дисквалификују.

Указао бих да се по Закону предвиђа и ретроактивно кажњавање, чак и за она дела која су застарела. Већина од тих кривичних дела у моменту када су чињена нису ни била санкционисана као кривична дела, па заиста није јасно како се може уопште замислити да се данас о тим делима суди, објашњава професор Коста Чавошки.

Предлог Српске радикалне странке за оцену уставности Закона о лустрацији

Српска радикална странка поднела је Уставном суду Србије Предлог за оцену уставности и законитости Закона о лустрацији. Овај Закон представља пример нафлагрантнијег кршења елементарних људских права, политичких слобода и директно је супротан Уставу Републике Србије. Повељи о људским и мањинским правима и свим нормама о заштити људских права и грађанских слобода које савремени свет познаје.

Донет је Закон који омогућава да у Србији буду кажњавани они који су поштовали све законске, кривичноправне и грађанскоправне норме, али ће бити криви јер представљају политичке противнике досовског режима. Невероватно је да ће одлуку о протеривању политичких противника ДОС-а са јавних функција доносити деветочлана Комисија режима и то на основу података Државне безбедности, који ни у једном судском поступку не могу бити коришћени као доказ. Тако ће се деветочлана досовска Комисија претворити у истурено одељење Хашког трибунала са циљем да, како кажу, изврше денацификацију Србије.

У Предлогу Српске радикалне странке, који на 22 стране образлаже одредбе које Закон чине неуставним и незаконитим, мада се истиче да је читав Закон неуставан јер нема правног основа за његово доношење, поред осталог се наглашава: „Српска радикална странка, као овлашћени предлагач у смислу члана 128. Устава Републике Србије, тврди да су повређена права и интереси грађана доношењем оспореног Закона, јер се применом закона на својеврстан начин санкционише наводно кршење људских права које је извршено и 25 година пре доношења оспореног Закона. Наиме, још пре 25 година окончани правни односи и стања, без обзира да ли је постојала и најобичнија сумња да ли су настали кршењем људских права, сада, на основу овде оспореног Закона постају акти посебног облика и вида кршења људских права, или саучесништва у кршењу и то не ради успостављања стања уставности и законитости када је у питању лице чија су људска права кршена, већ ради специфичне одговорности и изрицања мере којом се лицу забрањује да обавља или буде кандидат за избор на одређену државну функцију, односно положај.

Та врста правне и људске неизвесности коју носи оспорени Закон да постоји могућност да се јавност обавести да је неко лице кршило људска права пре 25 година и то само уколико је сада кандидат за избор на одређену државну функцију и зато што је кандидат или носилац државне функције представља најгрубљи облик инсталисања неједнакости и неравноправности између грађана.

Уједно орган, наводно надлежни орган, за спровођење поступка лустрације добија толики ниво дискреционих

овлашћења које ни психофизички, ни теоретски не може да издржи и да носи један човек. Готово да није забележен случај у нашој правној пракси да се једном органу, односно квази-надлежном државном органу који чак и не глуми да је суд, даје претежно, или можда и само, толика количина дискреционих овлашћења. Та врста и количина дискреционих овлашћења правно није могућа када је у питању орган који одлучује о правима и на закону заснованим интересима појединаца, а овде оспореним Законом се практично лустрирају појединци због учешћа у некој претходној политици, да би се постигла и очувала корист за протагонисте сада владајуће политике.

Као да је ексклузивно право стварања и очувања грађанског друштва везано само за једну политичку странку, која у свом називу има реч „грађански“, а све друге политичке странке и њихови политички идеали не представљају алтернативу, већ негацију људских права. Тако нешто што покреће једну политичку странку, која по сваку цену жели да забрани политичку конкуренцију, не може никако и никада да се преточи у Закон. Зато се овде оспорени Закон мора третирати као неуспешни покушај наметања једнопартијског система у условима Уставом и свим међународним актима гарантованог вишестраначког парламентарног система,“ наглашава се у Предлогу Српске радикалне странке.

У Предлогу се указује и на бројне одредбе Устава Републике Србије и многих закона које су директно прекршене усвајањем Закона о лустрацији. „За овај Предлог је важна и одредба члана 121. Устава Републике Србије којом је прописано: „Закон, други пропис или општи акт не може имати повратно дејство. Само се законом може одредити да поједине његове одредбе ако то захтева општи интерес утврђен у поступку доношења закона, имају повратно дејство. Кажњива дела утврђују се и казне за њих се изричу према закону, односно према другом пропису који је важио у време извршења дела, осим ако је нови закон, односно пропис блажи за учиниоца“.

За овај облик 'јемства уставности' потребно је да се има у виду и одредба члана 23. Устава Републике Србије којом је прописано: „Нико не може бити кажњен за дело које, пре него што је учињено, није било предвиђено законом или прописом заснованим на закону као кажњиво дело, нити му

се може изрећи казна која за то дело није била предвиђена. Кривична дела и санкције за учиниоце могу се одредити само законом. Нико не може бити сматран кривим за кривично дело док то не буде утврђено правоснажним одлуком суда. Лице које је неоправдано осуђено за кривично дело или је без основа било лишено слободе има право на рехабилитацију, на накнаду штете из јавних прихода, као и друга права утврђена законом“.

Не може Комисија да преузима надлежности суда

У Предлогу се указује на чињеницу да Комисија, потпуно незаконито преузима надлежности суда. „Други учесник је заборавио на још једну и те како важну чињеницу да је могуће да се поводом дела 'кршења људских права' истовремено води и прави судски поступак. Тако је могуће да у оквиру посебних облика и видова кршења људских права из овде оспореног Закона, а који представљају непотпуни и сегментирани елемент бића постојећих кривичних дела, Комисија утврди да је лице 'кршило људска права', а да суд у спроведеном поступку за ту у основи исту радњу, само по свим елементима за прописано кривично дело, ослободи одговорности то исто лице.“

Шта онда обавезује, да ли обавештење Комисије или правоснажна ослобађајућа судска пресуда? Тако се долази до праве суштине оспореног Закона да је он у ствари закон којим се преко услова 'кршење људских права' у ствари само врши елиминација политичких противника у условима још неозваниченог, а жељеног предстојећег једнопартијског система и на тај начин гуши политички плурализам, односно задржава и представља да плурализам постоји, али само унутар владајуће коалиције ДОС.“

Судијама и заменику јавног тужиоца није дозвољено законом да буду ангажовани на начин којим је то предвиђено Законом о лустрацији. „Свему овоме треба додати и чињеницу да су три члана Комисије судије Врховног суда Србије и да је један члан заменик Републичког јавног тужиоца. Вероватно је познато да напред наведене одредбе Устава Републике Србије о судовима и јавном тужилаштву, одредбе Закона о судијама и Закона о јавном тужиоцу не дозвољавају ову врсту ангажовања судија и заменика јавног тужиоца, јер

се ради о неспојивости истовременог вршења функције члана Комисије и судијске, односно јавнотужилачке функције. Осим тога Врховни суд Србије се у смислу одредаба члана 16, 20 и 29. оспореног Закона одређује за надлежни суд који одлучује о жалбама на одлуке Комисије, те је неспојиво и изричито (правно) забрањено да судија Врховног суда Србије буде члан већа Комисије које доноси обавештење, члан Комисије која одлучује о приговору на обавештење и судија Врховног суда Србије који одлучује о жалби на одлуку Комисије.” истиче се у Предлогу за оцену уставности и законитости Закона о лустрацији.

Забрањена јавна критика власти

„Забрана заузимања положаја из члана 10. оспореног Закона, мада је насловљена као да је мера, у суштини је казна, коју не изриче суд у законом прописаном поступку, већ Комисија, као преки политички суд, у квази-поступку. Одавно је у Србији та врста изопштавања неподобних појединаца од могућности да учествују у политичком животу и спречавања да захваљујући изборној вољи народа заузму важне државне функције и положаје бачена на сметлиште историје, а не постоји ниједан разлог који би оправдао у вишестраначком систему успостављање кадровских комисија и преких партијско-политичких судова за оцену подобности.”

У Предлогу се истиче да се Законом о лустрацији подстиче дискриминација. „Одредбама оспореног Закона у ствари забрањује се лицима да јавно критикују власт, јер за час могу и ретроактивно да буду лица која су извршила посебан облик и вид кршења људских права или саучествовала у кршењу, што их дискредитује. Додуше, након обавештавања јавности та лица могу да добију и петогодишњу забрану заузимања положаја, само зато што су се усудили да критикују власт. Даке, оспореним Законом се газу право које припада грађанима из члана 48. Устава Републике Србије.

Оспореним Законом се подстиче дискриминација, односно крши право грађана да су им сва радна места и функције доступне под једнаким условима. Наиме, лице које је некада било функционер и сада претендује на положај из члана 10. оспореног Закона, као и свако лице које има преко 25 година радног стажа, практично треба да добије сагласност Комисије успостављене оспореним Законом и да буде у тежем положају од приправника који се први пут запошљава или бира на одговарајући положај, а само зато што приправник ни теоретски није могао због година живота да буде ни сумњив Комисији.

На овај начин се одредбама оспореног Закона грубо крши право грађана из члана 35. Устава Републике Србије. Само привидно се та људска и кадровска тријажа пред Комисијом поставља као услов за све кандидате и оне који заузимају положаје. Не сме да се заборави да тај услов није могућ, јер га не дозвољава ни Устав Републике Србије, нити до сада позната правила међународног права у области заштите људских права.”

Српска радикална странка у Предлогу за оцену уставности и законитости који је упутила Уставном суду Србије указује на главни циљ Закона о лустрацији. „Циљ оспореног Закона је 'елиминација' одређених лица, да ни криви ни дужни буду одговорни, како ни превентивно не би били евентуално конкуренција досманлијској власти на следећим изборима. Ни криви ни дужни они треба да носе обележје, да је нека Комисија утврдила да су 'кршили људска права'. Тај неко није ни једино могући државни орган - суд, већ посебно одабрани чланови Комисије (вероватно кадровска комисија ССРНС), који треба да утврде да су 'неподобна лица'

'кршила људска права' и пре 25 година када је то, и тада, било забрањено, а одговарају за неко ново дело 'облици и видови' које као такво није ни постојало пре 25 година, јер је први пут прописано као кажњиво јуна 2003. године.

Најбољи термин за овај поступак је онај који се налази у речнику Грађанског савеза Србије, а то је 'изопштавање', вероватно са значењем уклањање свега што им се не свиђа, а може да смета у вршењу власти. За ову операцију доласка до оспореног Закона користила се двогодишња благоглагољивост појединих универзитетских професора и представника невладиних организација. Тако се припремао терен и јавно мњење за оспорени Закон.

Оспореним Законом његови предлагачи остављају трајни доказ своје некомпатибилности, неприлагодљивости и неприхватања политичког плурализма. Вероватно због тога оспорени Закон представља ремек дело правне небулозности, професионалне деградације и очигледни доказ неизлечиве мржње према свему што је другачије. Када би било и трунке уставности и законитости у раду и одлукама Уставног суда Републике Србије, за оцењивање несагласности овде оспореног Закона са Уставом Републике Србије не би био потребан ниједан предлог, нити званични предлагач, већ би Уставни суд по сопственој иницијативи, већ 4. јуна 2003. године 'забрањено' примену оспореног Закона и наложио Другом учеснику да напакон свој законодавни рад усагласи са Уставом.”

Погажени основни принципи уставноправног поретка

„Овим предлогом Српска радикална странка захтева да се пружи заштита основним правним институтима на којима се заснива Устав Републике Србије. Оспореним Законом се газу основни принципи на којима почива уставноправни поредак Републике. Од 22. маја 2002. године, а сасвим очигледно од 12. јуна 2002. године, и свима је јасно, нарочито од 27. маја 2003. године да у погледу састава Народне скупштине и права ко може представљати грађане и коме је све омогућено да учествује у раду и одлучивању Народне скупштине, Други учесник није у сагласности са одредбама Устава Републике Србије, Закона о избору народних посланика и Пословника Народне скупштине Републике Србије донео овде оспорени Закон.

Прекршене су одредбе Устава Републике Србије, Закона о избору народних посланика и Пословника Народне скупштине Републике Србије, као што је наведено у овом предлогу, а то за правну последицу има несагласност са Уставом оспореног Закона. Осим тога, готово свим одредбама оспореног Закона грубо се крше слободе и права човека и грађанина зајемчене Уставом Републике Србије, Уставном повељом, Повељом о људским и мањинским правима и грађанским слободама и скоро свим међународним актима из области људских права. Предмет оспореног Закона је област која не може да се уреди посебним Законом, а поготово не на начин као овде оспореним Законом.

Оспореним Законом уводе се мере за чије увођење и егзистенцију не постоји основ у Уставу Републике Србије, као и одређују дела - посебни облици и видови кршења људских права и саучесништво у кршењу на начин супротан Уставу и казненным законима и одређује орган који није суд. Дакле, ради се о Закону који није могућ у уставном систему Србије и зато је потребно да се за оспорени Закон комплетно, а не само у појединим одредбама, утврди да није сагласан са Уставом Републике Србије.” наглашава се у Предлогу за оцену уставности и законитости Закона о лустрацији који је Српска радикална странка поднела Уставном суду Србије.

ПРВА ЖРТВА ЛУСТРАЦИЈЕ

Пише Гордана Поп-Лазич

У условима ванредног стања и без директног телевизијског преноса 18. марта 2003. године, отпочела је Прва седница Првог редовног заседања Народне скупштине у 2003. години. Томислав Николић, шеф посланичког клуба Српске радикалне странке, није присутан на седници због болести, и тек што су посланици Српске радикалне странке ушли у скупштинску салу могли су да чују Гордану Чомић, која у том тренутку председава седницом како даје неко обавештење посланицима. Мислимо, ради се о седници неког одбора, галама је у сали и онда чујемо име Томислава Николића, спомиње се некакво удаљење са седнице. Не верујемо сопственим ушима.

Саопштење председавајућег, гласило је, то сам тек из стенографских белешки видеља, овако:

Обавештавам вас да је Административни одбор, на 63. седници која је одржана 14. фебруара, разматрао видео снимак и писмене изјаве народних посланика Слободана Томовића, Станка Ковачевића, Зорана Анђелковића, Мује Муковића, Милана Станимировића, Борислава Новаковића и Драгоша Бабића, у циљу утврђивања учесника инцидента и кршења Пословника од стране учесника инцидента који се догодио на седници Народне скупштине.

Тим поводом, а на основу Пословника Народне скупштине, изриче се мера опомена народном посланику Браниславу Поморишком и мера удаљења са седнице народном посланику Томиславу Николићу и задужеје се Административни одбор да се стара о примени ових мера.

Као заменик шефа посланичког клуба интервенишем и тражим реч да рекламирам Пословник о раду Народне скупштине, да покушам да поправам што (унапред знам) поправити не могу, али да кажем морам, да остане записано за историју како се ДОС обрачунава са посланицима опозиције. Кажњавали су нас и до сада, од тренутка доношења овог још увек важећег накардног и недемократског Пословника Драгана Маршићанина донетог док су још Демократска странка Србије и остатак ДОС-а били у љубави. Изрицали су нам опомене због критика Владе, због изношења чињеница које су свима биле познате, али нису смеле да се чују из уста народних представника, јер онда имају посебну тежину. Одузимали су нам реч када се нисмо дали заплашити новчаним казнама, износили из Скупштине и удаљавали са седнице по 20 радних дана и одузимали од плате новчане казне које су достигле износ од преко два милиона динара.

Али ово што су сада смислили 25 дана након што је председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ отишао у Хаг, а Томислав Николић преузео улогу шефа посланичког клуба, биће записано као преседан, који се може оквалификовати само као израз страха, потпуне немоћи, и намере да српске радикале обезглаве у парламенту, надајући се да ће тако лакше и безболније доносити своје законе, а да на то неће имати ко да им изнесе противаргументе, јер знају врло добро колико боли истина коју Томислав Николић, као народни трибун са огромним политичким искуством, уме да образложи.

Коначно добијем реч да рекламирам овако изречену меру удаљења са седнице Томислава Николића који да парадокс буде већи седници и не присуствује.

Гордана Поп-Лазич: Даме и господе народни посланици, већ 10 минута држим подигнут Пословник, а госпођа председавајућа не налази за сходно да ми да реч, па се питам да ли су у склопу ванредног стања и укидања телевизијских

преноса скупштинских заседања, укинута и нека наша посланичка права?

Ми смо овде добили обавештење да је нека фантомска седница Административног одбора одржана и да је одлука Административног одбора да се поводом неког догађаја, који се одиграо пре неких месец дана у Народној скупштини, изречена мера опомене Браниславу Поморишком и шефу посланичког клуба СРС Томиславу Николићу изречена мера удаљења са седнице.

Уколико ми дозволите да прочитам члан 104, ја сам убеђена да ћу вас уверити да за тако нешто није било основа, а ако имамо у виду и члан 101 који говори о томе да се о раду на седници Народне скупштине стара председник Народне скупштине и да је дискреционо право председника Народне скупштине да изрекне такву меру, онда ћете схватити да Административни одбор није имао уопште овлашћења и питамо се по чијем налогу, ко је уопште сазвао тај Административни одбор да се о тој ситуацији расправља. После тога је за Томислава Николића на једној од седница, мислим да је то било 25, је констатовано у Скупштини да је шеф посланичког клуба, одржана је још једна седница после тог догађаја, значи, две седнице и он је учествовао у раду скупштинског заседања и сада у овом тренутку када је јавност искључена и када не може да прати ток ове седнице, остајемо без шефа посланичког клуба.

Ви вероватно мислите да је довољно послати председника једне странке у Хаг, одузети могућност да ради, да учествује на седницама Скупштине једном шефу посланичког клуба и да ће посланици СРС тиме бити демотивисани, а можда и уплашени, можда се понашати другачије него што се обично понашају и да ће њихова општрица бити нешто ту-пља, у критици онога што треба да се критикује.

Ми вас још једном упозоравамо да није добар пут којим идете, да то није у духу парламентарне демократије за коју би требало да се залажете и за коју се декларативно залажете, па стога молим да председник Народне скупштине поново сазове Административни одбор и да Административни одбор одлучи о томе да ли је прекршен Пословник од стране председника Народне скупштине који није изрекао меру, а уколико се сматрао да треба да буде изречена било каква мера у вези тог догађаја који се одиграо, а мислим да је то био 17. фебруар, више од месец дана је протекло од тог догађаја.

Ко је био физички нападнут, то су посланици могли да виде. Господин Поморишки је физички напао господина Томислава Николића, ако је неко био угрожен, онда је то био он. Ако сте видели нешто друго, зашто на тој седници нисте реаговали.

Председавајућа: Три минута и 30 секунди.

Гордана Поп-Лазич: Добијам одговор, који је пун вербалних поштапалица разних разглабања, с тим што ни председавајућем није било засигурно јасно која је мисао саопштена. Као доказ томе преносимо вам га из стенографских белешки.

Председавајућа: На ваше примедбе о кршењу Пословника, о изреченим мерама, без обзира што то није предмет кршења Пословника, али у име наставка културног парламентарног односа у овој скупштини, изречена мера односи се на Извештај који је председница Народне скупштине тражила о инциденту који се догодио 13. у овој скупштини. Моје је право, када ме овласти за вођење седнице, као и њено, да дисциплинске мере изрекнем. Никоје у овој скупштини неће недостајати ни политичких права, ни права из корпуса

рада народних посланика, као што вам неће недостајати ни право да изричете мере кршења Пословника, у овом случају, када, старајући се о примени Пословника, утврдимо дневни ред и након тога, наравно, пустимо свим посланицима да користе цео корпус својих права. Ваш захтев за седницом Административног одбора биће удовољен.

Председавајућа је признала да је она изрекла дисциплинску меру и то не због повреде реда на седници која је у току, већ због повреде реда на седници која је одржана 13. 2. 2003. године, дакле ретроактивно. Запањени смо, али одлучни да покажемо досманлијама да радикалска општрица није отупела и почињемо са радом по утврђеном дневном раду, трудеди се из петних жила да надоместимо одсуство Војислава Шешеља и Томислава Николића у парламенту. Огорчени, увређени, али поносни, јер је овај потез владајуће већине, само признање српским радикалима за огроман труд који смо уложили у намери да потпуно оголимо политику ДОС-а, да без страха од могућих последица нападамо тамо где су најосетљивији, у спрегу власти са криминалом.

У поподневном делу заседања, вођење седнице преузела је Наташа Мићић, а у међувремену сазнајем да посланици Слободан Томовић и Зоран Анђелковић нису доставили никакве писане изјаве административном одбору. Остале нисам ни питала, уверена да су спермни на било какву лаж коју би својим потписом оверили, ако то тражи Чедо Јовановић.

Одлуком ДС Николић у парламенту тек идуће године

Дана 20. марта 2003. године добијамо извештај Административног одбора, на чијем челу се налази Бошко Ристић, посланик Демократске странке, познат и као један од писаца Уставне повеље Државне заједнице Србија и Црна Гора, као један од оних који су од готовине направили вересију, који су формирали државу каква нигде на свету не постоји, а којој је једини циљ да трасира пут за потпуно отцепљење Црне Горе. Не због тога што је то у интересу Црне Горе или Србије него што је то најлакши начин да Косово добије самосталност, а све у складу са Резолуцијом Уједињених нација 1244.

У том извештају стоји, да је председник Народне скупштине изрекла меру опомене народном посланику Браниславу Поморишком и меру удаљења са седнице Томиславу Николићу због повреде реда на седници Народне скупштине одржане 13. 2. 2003. године, онда када је стекла увид у инцидент наведеног дана а на основу писаних изјава које су јој доставили посланици: Станко Ковачевић, Милан Станимировић и Драгош Бабић. Посланике Слободана Томовића и Зорана Анђелковића не спомињу, што значи да је Гордана Чомић слагала када је у обраћању Народној скупштини приликом изрицања мере навела да постоје њихов писане изјаве. Из извештаја се такође види да видео снимком који су још 14. 2. 2003. године на седници овог одбора прегледали, нису могли да утврде разлоге и учеснике инцидента.

А шта су о том инциденту рекли у својој писаној изјави народни посланици Драгош Бабић и Милан Станимировић?

Непријатани догађај се десио предметног дана у поподневном заседању Народне скупштине нешто пре излагања посланика Стевана Кесејића и Г. Поморишки је у средњем пролазу између редова разговарао са посланицима Б. Новаковићем и Б. Пајтићем који седе испред мене. Када је своје излагање почео посланик С. Кесејић тај разговор се завршио и Г. Б. Поморишки је пошао назад неколико редова ка свом месту, тада се Г. Т. Николић, како сам ја закључио, на њему својствен мало провокативан начин обратио посланицима Б. Новаковићу и Б. Пајтићу, наравно тако да то чује и Б. Поморишки: Ко вам је овај, зар је он још посланик и шта

ће он овде. Чувши то Г. Поморишки који се већ удаљио неколико редова али још увек у пролазу, окренуо и општро одбрусио Г. Николићу уз директно псовање мајке напомињући му да га је он у ранијем сазиву два пута избацио са заседања. На то је Г. Николић упитао: мени псујеш мајку одговор је био исти тј. теби п.м. безобразниче један итд. На то се Г. Николић окренуо ка говорници, што сам закључио да је свађа прошла, међутим Г. Николић је устао и отишао неколико редова ка Г. Поморишком замахнуо десницом и ударио Г. Поморишког у пределу леђа и врата са леве стране можда уз неки свадљиви говор који нисам разговетно чуо. Изненађени посланици који су били у близини скочили су и спречили већи инцидент (Г. Николић и Г. М. Станимировић). Одмах потом су пришли и радници обезбеђења и успоставили ред тј. вратили Г. Николића и Г. Поморишког на своје место. Тек после тога посланик Г. Кесејић је наставио своје излагање.

Посланици уједно изражавају чуђење да је овај извештај потребан с обзиром да изјаве актера овог непријатног инцидента и част истих посланика искључују потребне изјаве присутних сведока као сувишне.

Посланик Станко Ковачевић, видео је то овако:

За време трећег ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије дана 13. 2. 2003. године, дошло је до инцидента - физичког напада у којем су учествовали народни посланици Т. Николић и Б. Поморишки.

Тог дана у току расправе посланик Б. Поморишки је дошао до четвртог реда десно и са послаником Новаковићем нешто разговарао. Посланик Николић му је стално нешто добацивао, али сам мислио да се шали јер он има тај обичај.

У моменту када се посланик Поморишки враћао на своје место посланик Николић му је поново добацивао на шта се посланик Поморишки са позиције осмог реда окренуо и посланику Николићу узвратио ко си ти пи... једна, нашта је посланик Николић устао, дошао до Поморишког и песницом га ударио по лицу.

У том моменту скочило је нас неколико посланика, Бабић, Станимировић и други те спречили да дође до тежег обрачуна.

Ове наводе могу да потврде и посланици из седмог, осмог и деветог реда уз централни пролаз који су директно посматрали догађај или учествовали у спречавању тежег инцидента.

Ову изјаву дајем на писмени захтев председника Административног одбора.

Нека читаоци сами просуде ко је био иницијатор инцидента, а ко је поступио онако како је то једино могуће у скупштинској атмосфери у којој посланицима Српске радикалне странке, свако може да каже шта хоће, да их вређа, омаловажава, намерно провоцира, и за то не буде чак ни позван на о чување достојанства Народне скупштине.

За тако створену атмосферу у парламенту, која је незапамћена у нашем парламентарном животу, заслужни су Драган Маршићанин и Наташа Мићић, која је као добар ђак, превазишла свог учитеља, што због свог интелектуалног и моралног хендикепа, што због одобравања таквог понашања од стране владајуће већине, која би овакве потезе председника Народне скупштине врло често пропратила френетичним аплаузом.

Јасно је било да је виши циљ био да се Томислав Николић онемогући да учествује у раду Народне скупштине, наредних 90 дана заседања. Дакле, не ради се о повреди реда на седници Народне скупштине, јер седница нити је прекинута, нити је Наташа Мићић споменула име Томислава Николића или Бранислава Поморишког, као учесника у неком инциденту који је очигледно био исконструисан од стране ДОС-а, а за виновника изабран Бранислав Поморишки, често под утицајем алкохола, склон да се на уличарски начин бори за своје место у друштву.

Парадокс је да је Томислав Николић учествовао у раду Народне скупштине на следећој седници 26. 2. 2003. године, оног дана када се председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ први пут појавио пред Хашким трибуналом. Као шеф посланичког клуба тражио је тога дана од Народне скупштине да се пауза у раду Народне скупштине одреди у времену од 13-14 часова, иако је уобичајено да то буде од 14-15 часова, како би посланици Српске радикалне странке могли да прате појављивање Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом. Нажалост, за предлог гласају само посланици Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије, Демократска странка Србије остаје уздржана а посланици ДОС-а гласају против.

Рачун је показао да Томислав Николић у скупштинску салу може да уђе и обавља своју посланичку дужност, за коју га је народ бирао 17. јуна 2003. године. Тога дана, после три месеца скупштинско обезбеђење га је зауставило на улазу у салу рекавши да су такво наређење добили од председника Народне скупштине, а у посланички клуб Српске радикалне странке стигло је мишљење Административног одбора да се изречена казна односи и на наредних 60 дана, јер се као радни дани рачунају само дани када Скупштина има седнице. То значи, на основу рачунице оних који су очигледно бежали са часова рачуна да у овом сазиву Томислав Николић више неће моћи да обавља своју посланичку функцију. Лустрирали су га и без Закона о лустрацији. Специјално тумачење, врских правника, какви су Бошко Ристић и Наташа Мићић, важе само за српске радикале. Када против некога не могу снагом аргумената, онда га одстране на противустанан, незаконит и противпословички начин, али га одстране и то никоме не смета. Медији се тиме не баве, Уставни суд је незаинтересован, јер да јесте, одавно би решио по захтеву Српске радикалне странке да се одредбе о кажњавању народних посланика у Пословнику о раду Народне скупштине прогласе неуставним. Због овакве ситуације у парламенту велики део одговорности сноси Уставни суд, који је потпуно политизован и у функцији извршне власти. И тако уместо да штити Устав и Уставом загарантована права народних посланика, Уставни суд и Слободан Вучетић, као председник Уставног суда, спроводе искључиво вољу политбироа ДОС-а.

Кажњава онај против кога се већ води неколико спорова.

Гордана Поп-Лазих: Даме и господа народни посланици, желим да вас подсетим да је 18. марта ове године председник Народне скупштине, на основу члана 108. став 3. изрекла меру удаљења са седнице шефу посланичког клуба Српске радикалне странке Томиславу Николићу, да је данас та казна која траје 90 дана заседања истекла, и да му данас Служба обезбеђења Народне скупштине није дозволила да уђе у салу и да присуствује раду Народне скупштине.

Рекламирам повреду члана 216. Пословника став 1. који гласи: Народни посланик дужан је да учествује у раду Народне скупштине. Због тога питам ко је донео одлуку да се данас изрекне нова казна Томиславу Николићу, на колико дана и због чега? Након добијања тог одговора, тражим одговор коме народни посланик, када је очигледно да се крше његова Уставом загарантована права, може да се жали на одлуку онога који је и донео. Да ли председнику Скупштине, да ли Административном одбору, јер у овој држави обезбеђена је двостепеност.

Увек постоји могућност да се грађанин, а и народни посланик жали на одлуку која се тиче угрожавања његових права. Према томе, сасвим би било логично да се добије и упутство о правном леку након што нам председник Скупштине да адекватан одговор. Унапред сумњам да ћу бити задовољна и да ће посланици СРС бити задовољни одговором председника Народне скупштине, па се посебно обраћам члановима Административног одбора и господину Ристићу

да очекујем децидан одговор, ко је данас донео одлуку да се изрекне нова казна удаљења са седнице на неодређено време Томиславу Николићу и коме може да се упути жалба на одлуку Административног одбора који је себи очигледно присвојио много више права него што му то по Уставу, закону и Пословнику припада. Подсећам вас да је ово својеврсна лустрација која није предвиђена Законом о лустрацији. Подсећам председника Народне скупштине да већ има неколико кривичних пријава против ње, неколико грађанских парница против ње ...

Председавајући: По пословнику народни посланик Гордана Поп-Лазих.

Гордана Поп-Лазих: У ситуацији сам да се позovem на члан 28. Пословника који децидно наводи шта су дужност и обавезе председника Народне скупштине, па између осталог да се стара о примени Пословника Народне скупштине. Подсећам вас госпођо председавајућа да ми нисмо јуче тражили никакав одговор и никакво мишљење. Данас на овој седници, овог тренутка тражим од вас да ми кажете, ко је донео одлуку да се Томиславу Николићу изрекне нова мера удаљења са седнице и на основу чега. Уколико ви не можете да ми дате одговор, молим Административни одбор да каже седницу и да на седници да образложење и одговор на ово питање, а мислим да је апсолутно јасно. Још једном понављам, ко је донео одлуку? Ништа ме друго не интересује, и то ме сада интересује, а не јуче или прекјуче, јер јуче нико није могао да очекује да ћете ви овако флагрантно да кршите и Пословник и законе и Устав ове земље, а који још увек важи.

Председавајући: Уопште није донета нова одлука. Донео је мишљење Административног одбора. Дакле, важи стара одлука коју сам изрекла, ја као председавајућа и та мера још увек траје, 90 дана. Имате мишљење Административног одбора. Ако нисте задовољни, Административни одбор вам може накнадно одговорити на вашу примедбу. Прелазимо на рад по утврђеном дневном реду. (Из сале: Доле Влада.)

Молим вас да се контролишете. Молим вас да не бих морала да примењујем Пословник, молим вас.

Административни одбор наравно доноси одлуку да председник Народне скупштине није прекршила пословник.

Ако имамо на виду Устав Републике Србије, којим је прописано да се Скупштина састаје два пута годишње у редовном заседању, и то да прво редовно заседање почиње 1. радног дана у марту, а друго редовно заседање првог радног дана у октобру, као и да редовно заседање не може да траје дуже од 90 дана, онда је првог јуна истекло тачно 75 дана рада Народне скупштине. Тако да би евентуално само у ванредном заседању, као радни дани могли да се рачунају дани када Скупштина има седнице и то од тренутка заказивања седнице па док се не исцрпи дневни ред. И овако израчуната казна која је требало да траје 90 дана истекла је 17. јуна 2003. године, када је Томислав Николић покушао да уђе у скупштинску салу и настави са обављањем своје посланичке дужности. Другачије од тога не може бити, а да ли ће тако и бити одлучиће општински суд, врховни суд или Уставни суд којима се Томислав Николић обратио тужбом против Наташе Мићић због злоупотребе службеног положаја. Правосудни органи нека се сами договором ко је по овој тужби надлежан. Ко год то да буде, мораће ако суди по Уставу и закону, да донесе пресуду којом ће се Наташа Мићић прогласити кривом и којој ће бити изречена казна у складу са законом. А на следећим изборима оваква власт, оличена у ДОС-у и сви они који јој помажу да издржи и својој погубној политици, биће поражени од стране српских радикала, што ће бити суд грађана Србије који никако не могу да заобиђу.

Да ли Динкић остаје на месту гувернера Народне банке Србије

КОНАЧНУ ОДЛУКУ

— Млађан Динкић је од почетка био катасстрофално решење када су у питању српски интереси, он је и постављен на то место са циљем да уништи наш банкарски систем и привреду, и да сираним банкама поштено преузме наше ирженије пошто је преходно збрисао конкуренцију гашењем најбољих српских банака — Кључно питање је зашто је баш сада кренула синхронизована кампања против Динкића и то чијем дијалогу — Да ли је Динкић, можда, обавио прљави посао, па је дошло време да се пусти низ воду — Или је ДОС (читај: Демократска странка) решио да преузме контролу над Народном банком да би му новац био доступан, с обзиром да се ближе избори

вац био доступан, а очигледно им је преко потребан с обзиром да се ближе избори.

Живковић се у последње време примирно, када су у питању напади на Динкића, и то можда потврђује незваничне најаве које се све чешће чују око стварања нове коалиције Демократске странке и Г17. Ако су тачна спекулација о тој коалицији, онда Динкић остаје на месту гувернера. Међутим, с друге стране долазе и приче о могућој коалицији између Демократске странке Србије и Г17. У сваком случају политичка трговина је у пуном замаху.

Недавно је Динкић, када је говорио о сулудом програму Г 17 (читај: америчке администрације) који се залаже за самосталну Србију, истицао да за тај програм имају подршку Америке, што нимало не чуди с обзиром да је тамо и писан, јер распад државне заједнице обезбеђује независност Косова, што је амерички циљ. Неки медији су, позивајући се на сазнања из дипломатских извора, истицали да Динкић и даље ужива огромну подршку америчке и британске администрације и да су они чврст гарант гувернерових леђа.

Мићуновићеве оптужбе

Драгољуб Мићуновић је отпузујући Динкића нагласио да власт у Србији апсолутно нема контролу над монетарним системом. „Власт у Србији апсолутно нема контролу над монетарним системом, нити има сазнања о стицању и трошењу девизних резерви, сем што зна да оне износе три милијарде долара. Монетарни систем у овом тренутку не контролише ни Скупштина Србије, будући да још није донет Закон о Народној банци Србије, нити било ко може да смени гувернера Млађана Динкића у овом тренутку,“ истакао је Мићуновић.

Он је рекао да ми имамо гувернера Народне банке Србије који за себе тврди да је експерт, а он критикује и државу и парламент и понаша се као човек који је добио читаву државу на управљање. „Проблем није смена гувернера Динкића, и то ће бити ствар личне одговорности, али хоћу одговоре на питања о судбини државних резерви. Међутим, поставља се и питање може ли гувернер, као лидер једне партије, да на месту гувернера спроводи партијску политику, или то мора да буде аполитична личност,“ нагласио је Мићуновић.

Председник парламента Србије и Црне Горе је рекао да би свако имао добре резултате када би тако радио, а да га уопште не занимају привреда, државна предузећа, буџет, стандард људи. Он је рекао и да је Динкић в. д. гувернера јер

Последњих дана медији су преплављени нагађањима и тумачењима да ли је и зашто је и ко је, одлучио да смени гувернера Народне банке Југославије Млађана Динкића. Најупечатљивији су напади и оптужбе Драгољуба Мићуновића, председника парламента Србије и Црне Горе на рачун Динкића. Ово је посебно занимљиво када се има у виду чињеница да је и Мићуновић, као и Динкић, амерички човек. Одмах вам је јасно и ко управља нашом монетарном политиком. Да ли је Америка решила да склони гувернера пошто им је добро послужило или је нешто друго у питању? Није искључена могућност ни да се и Мићуновић, који је годинама најјачи амерички човек, нашао на леду, па су његови напади све жешћи.

С друге стране индикативне су и изјаве Богољуба Кариха, који је сада близак Демократској странци, а у којима он инсистира да је Влада Републике Србије талац Млађана Динкића. Не треба заборавити да је Зоран Живковић кренуо стопама Бинђића и први поново отворио нападе на Динкића. Да ли су у питању обична политичка препуцавања зарад прикупљања гласова, или неко жели да се дистанцира од монетарне политике у којој је и сам учествовао, а која ће ускоро доживети потпуни крах, или је у питању просто намера Демократске странке да преузме контролу над Народном банком и девизним резервама, јер би им на тај начин но-

Да ли Динкић остаје на месту гувернера Народне банке Србије

ДОНОСИ АМЕРИКА

ступањем на снагу Уставне пovelе и укидањем Народне банке Југославије, није поново изабран гувернер Народне банке Србије, те да тај в.д. гувернер нигде није изабран чак ни за одборника, а негде по свету крије наше девизне резерве уместо да оне буду употребљене за оно што је потребно народу, као на пример финансирање народних кухиња.

Испоставило се, како преносе једне дневне новине из добро обавештених извора, да је после неколико жестоких Мићуновићевих напада, амбасадор Сједињених Америчких Држава у Београд Вилијам Монтгомери приредио „тајну вечеру“ за Драгољуба Мићуновића, Млађана Динкића и Мирољуба Лабуса. Том приликом, Монтгомери је од Мићуновића и Динкића тражио да престану са свим даљим сукобима. У центлменској атмосфери повучене су све изречене оптужбе и договорена је даља сарадња, пише тај дневни лист. Међутим, као што смо могли да видимо, Мићуновић је и после тог састанка, ако га је и било, наставио са још жељим оптужбама. Коначно, како ће се завршити случај Динкић зависи од Америке и њених интереса, њихова је последња.

Мистериозни Закон о Народној банци Србије кога нико не пише а који негде постоји, али нико не зна где, био је интересантан јер је, према најави самог премијера Живковића, прописивао да гувернер мора да поседује десетогодишње искуство и да не може да буде високи функционер неке странке, чиме би Динкић аутоматски био избачен из игре. Међутим, сам Живковић се после тога утишао, а проговорили су портпароли у виду Бранислава Ивковића и још неких, а сам Закон је почео на волшебан начин да се шета од Министарства финансија до Владе, а да нико не зна ко ради на њему.

На причу о аутору Закона стављена је тачка половином јуна, када је саопштено да ће Млађан Динкић и министар финансија Божидар Ђелић заједно радити на Закону о Народној банци Србије који би најраније могао да буде готов до краја септембра. Ово би могао да буде индикатор да је, можда, велики газда (Америка) рекао да Динкић остаје гувернер, а досовци повикали у глас – амин, или је у питању политичка игра као у случају Агенције за санацију.

Живковић је прво подржао и поставио на чело Савета Агенције за санацију Мирољуба Лабуса, а онда је за директора Агенције постављен Немања Колесар, иначе шеф премијеровог кабинета. На тај начин Живковић и Демократска странка су обезбедили себи контролу над Агенцијом и над Лабусом.

Дужничка криза немпновна

Многи економски стручњаци упозоравају да нам прети озбиљна дужничка криза. Стање у домаћој економији је толико лоше да нам не преостаје ништа друго него да се уздато у донаторску конференцију. Индустриска производња опада, нема најављиваних инвестиција ни домаћих ни страних, наш дуг према иностранству расте, а домаћи производ стагнира, истакао је професор др Млађан Ковачевић приликом промоције најновијег зборника радова са априлског саветовања које је одржано на Економском факултету.

Ковачевић је нагласио да је у прва три месеца ове године, у поређењу са истим прошлогодишњим периодом, у Србији забележен негативан ниво страних инвестиција, прилив је износио 12 милиона долара, а одлив 33 милиона долара. Прошле године, у првом тромесечју, директне стране инвестиције у СРЈ износиле су 160 милиона долара. Дефицит спољнотрговинске размене у прва три месеца износи 930 милиона долара, и уколико се настави тим темпом, ове године ће дефицит достићи износ од 3,7 милијарди долара.

„Најбољи капитал који постоји су директне стране инвестиције, али како да их привуче Србија када на рејтинг листи о ризичности улагања заузима 122. место од 151. рангиране земље. Код нас индустријска производња пада већ пет месеци и после таквог учинка би сваки одговоран министар у развијеним земљама већ поднео оставку,“ рекао је Ковачевић.

Он је подсетио на дужничку кризу која може да уследи када рате за отплату премаше милијарду долара. Указао је и на чињеницу да је спољни дуг опет премашао 12 милијарди долара, иако је у време преговора са Париским клубом и отписа дела дуга најављивано да ће се наш дуг свести на седам милијарди долара.

„Уопште ми није јасно како је министар Божидар Ђелић успео да израчуна да наш домаћи производ по становнику износи око 1.800 долара. Чак и да је рачунао према куповној моћи домаће валуте, то је висок износ. На пример, анализа једног аустријског института показује да наш домаћи производ по становнику, мерен куповном моћи, износи 1.498 долара за прошлу годину,“ истакао је др Млађан Ковачевић.

Према подацима Светске банке 80 одсто кредита које добијамо користи се за плате, пензије, социјална давања... Економисти упозоравају да се покривање буџетског дефицита обезбеђује на врло скуп начин јер се троше квалитетна средства од приватизације, донација и повољних међународних кредита, уместо да се та средства искористе да се по-

крене привреда, што би имало дугорочне ефекте, пораст производње и укупне економске активности земље, запошљавање, виши стандард, веће плате...

Србија 2005. године почиње да враћа главницу дугова Париском клубу, а у питању је приближно милијарду долара годишње. Такође, за неколико године истиче и грејс период за прве кредите Светске банке. Ако Србија настави овим путем, без оживљавања привреде, прети нам озбиљна дужничка криза, истичу економисти.

Стручњаци посебно истичу да је невероватна чињеница да је Народна банка Југославије, а сада Народна банка Србије једина централна банка у свету која нема Савет гувернера, Управни и Надзорни одбор, и да гувернера апсолутно нико не контролише, да он никоме не полаже рачуне, а у рукама држи три милијарде долара девизних резерви.

Никола Станић, бивши директор „Инвестбанке“ најавио је да ће због незаконитости у раду и јавно изречених клевета поднети кривичну пријаву против Динкића. Он је за један београдски недељник објаснио каква је ситуација у Народној банци Србије. После октобарских догађаја 2000. године, све послове органа управљања и руковођења преузео је и обављао искључиво гувернер Народне банке. Из те чињенице јасно је да су управљање и руковођење Народном банком Југославије, као и целокупна власт над националном валутом, концентрисани и препуштени једном једином човеку, што је незапамћен случај у историји Народне банке Југославије и централног банкарства у свету, истиче Станић.

„Садашњи гувернер Народне банке Србије, искључиво сам доноси одлуке о есконтној стоци и другим каматним

стопама, сам доноси финансијски план Народне банке и одлуке о трошењу више десетина милијарди динара без ичије контроле, па чак сам доноси и одлуку о именовању вицегувернера и свих руководећих органа, као и о усвајању завршног рачуна Народне банке. По сопственом нахођењу иста особа доноси одлуке о оснивању пословних домаћих и страних банака где међу оснивачима и акционарима има и оф шор компанија са Кајманских острва, острва Ман и других егзотичних острва.

Познато је да оф шор компаније не могу бити акционари у европским и другим банкама у свету због тога што нису обавезне да воде књиговодство нити се зна ко су њихови власници, па их то чини погодним за прање новца, као и за обављање многих других недозвољених и шпекулативних послова. Несхватљиво је да гувернер самовољно одузима дозволе за рад банака, ставља под стечај и врши ликвидацију пословних банака уз огромне и непотребне штете по државу и народ. Ван памети је да не признаје и не спроводи одлуке највиших судских и државних институција, које се односе на Народну банку,” наглашава Никола Станић.

Он је посебно указао на начин на који је садашњи гувернер дошао на тај положај. „Важно је да се овакав начин избора будућег гувернера не понови никада више. Ово нарочито зато што садашњи гувернер није испуњавао ниједан услов за избор на ту функцију, а пракса је потврдила да он није био ни припремљен за обављање те функције, без иједног дана праксе у домаћим и међународним банкарско-финансијским организацијама или у привреди,” рекао је Станић истичући да је Динкић био асистент Економског факултета „тек” око 15 година.

Режим уништио српску привреду

Оно што највише забрињава је чињеница да ће се ове политичке игре, по обичају, сломити на грбачи народа. Хаотична полигика актуелне власти и њених такозваних експерата директно је одговорна за катастрофално стање у коме се српска привреда данас налази. Због такве промашене политике наша земља је, од јануара 2001. године до маја ове године, остварила спољнотрговински дефицит од 8,5 милијарди долара, од чега само у прва четири месеца ове године 1,5 милијарду. Чак и готово уништена индустрија Србије, под досовском влашћу, успела је само током прва четири месеца текуће године да забележи додатни пад од 24 одсто, док 218.008 радника у истом периоду није примило плату.

У Србији је 34.208 предузећа неликвидно, и због тога ће у наредном периоду 468.000 радника остати без посла, заједно са 962.580 незапослених из претходног периода. За све то време режим је показао да у сфери економије зна само да отпушта раднике, подиже цене и бескрајно се задужује код међународних финансијских институција. Без унапређења и заштите домаће производње нема ни економског напретка, нити изласка из кризе. Због тога је неопходно донети државни програм економског опоравка земље, који ће почивати на здравим економским основама, а не на решењима за једнократну употребу, као што то режим данас чини.

Како су Г17 и ДОС уништили национално банкарство и привреду

ИСТИНА О ЛИКВИДАЦИЈИ НАЈЈАЧИХ СРПСКИХ БАНАКА

Све релевантне чињенице о уништавању највећих српских банака никада нису на прави начин представљене и објашњене јавности, јер режим то покушава да сакрије - Ошкрићемо вам праве разлоге због којих су српске банке ликвидирале, незаконити начин на који је то изведено и последице које данас премо због тога, а које ће се, уколико се настави ова монетарна политика, временом сигурно погоршати

Агенција за осигурање депозита, санацију, стечај и ликвидацију банака, чији је директор тада била анонимна Весна Џинић, председник Управног одбора Мирољуб Лабус, а чланови Млађан Динкић, Божидар Ђелић и други стручњаци, завршила је „велики посао“, у ствари урадила је домаћи задатак који јој је задала Америка и елегантно сахранила пет највећих српских банака, а са њима и највећи део српске привреде.

Последице по нашу земљу су непредвидиве и непроцењиве. Остало је без посла око 10.000 радника: из „Беобанке“ око 3.800 радника, „Инвест банке“ око 2.700, „Југобанке“ 1.900, „Београдске банке“ око 620, „ЈИК“ и „Славија банке“ око 480 радника.

Ако од ових банака издвојимо, рецимо, само „Југобанку“ Београд, видећемо да јој је ова Агенција за израду „њеног“ биланса приписала и ставила на терет (како би је лакше сахранила) дуговања следећих банака: „Комерцијалне банке“, „Континентал банке“, „Југобанке“ Подгорица, „Југобанке“ Косовска Митровица, „Југобанке“ Бор, „Југобанке“ Крушевац, „Југобанке“ Крагујевац, и још неких. Многе од набројаних банака и даље раде, а поједине су промениле само свој назив.

Укупан дуг „Југобанке“ Београд по кредитним обавезама ушао је у дуг наведених банака који износи око 900.000.000 немачких марака и приказан је, искључиво, као дуг „Југобанке Београд“, како би лакше била гурнута у ликвидацију. При томе, овај велики дуг према иностранству није умањен ни за цент, ако се има у виду оно што нам је уопрно сервирано - да је наша делегација на челу са Мирољубом Лабусом од Лондонског до Париског клуба „изборила велики отпис наших дугова“. Па ко су дужници толиких ми-

лијарди долара према иностранству, и којој су од ликвидираних банака умањили укупан дуг ако је тачно да су нам ови клубови толике милијарде долара опростили?

Каква је судбина и шта ће се догодити са стотинама хиљада квадратних метара најексклузивнијег пословног простора широм Србије, који су били у власништву ликвидираних банака? Ако њихове пословне просторије и зграде помножимо само са 2.000 евра по квадратном метру, свакоме ће се завртети у глави од вредности која се добија. Шта је са

Обмана о отпису дуга

Преговори око делимичног отписа инодугова текли су и настављају се са великим помпама, а народ не зна да се никада ниједан долар главнице неће отписати, као ни редовна камата, већ се овде ради о нагомиланој затезној камати за све време мировања плаћања. Бацањем прашине у очи народу који то не разуме, а који није ни обавештен правилно, чини се да се све одвија успешно.

У ситуацији када банака дужника више нема, када се привреда која је дужник у 90 одсто случајева не осећа дужником, јер су је ови амнестирали, дође до коначног репрограма ових дугова са приписима макар редовних камата и доспећем плаћања као и сервисирања обавеза, онда терет пада на државу која ни по којим критеријумима то неће моћи да поднесе, јер ће већ тада добар део привреде променити имена и власнике.

Ко ће онда толики дуг враћати иностранству и осталим повериоцима? Вероватно претпостављате да ћемо то радити ми, грађани путем пореза исто као што сада враћамо дугове које су направиле банке Дафине и газда Језде из наших депова.

Преко 30 милиона евра инкасирано од конверзије у ову валуту

Позната је и чињеница да је приликом замене страног новца земаља Европске уније у евро конвертирано, како је сам Динкић изјавио, више од седам милијарди немачких марака, девиза које је поседовао наш „огољени” и „осиромашени” народ, и том приликом су банке и мењачнице инкасирале преко 30 милиона евра или преко 60 милиона немачких марака.

Свима је познато да је висина провизије приликом конверзије била највиша у Европи, износила је 0,9 одсто, док је у Француској износила 0,3 одсто. Претпостављате зашто су тако убрзаним и незаконитим поступком затворене наведене банке, јер би оне у ствари, због изванредне мреже својих шалтера на целој територији Србије однеле највећи део те погаче која је била тешка преко 30 милиона евра.

њиховом опремом, возним парком, са хиљадама телефона, летовалиштима и осталом имовином која се највећим делом стварала из дохотка оних 10.000 радника који су данас на улицама?

Каква је судбина ненаплаћених потраживања која су ове банке потраживале, а до њихове ликвидације нису наплаћена? Шта је са дуговима наших предузећа које су у моменту ликвидације имала према ликвидираним банкама? Хоће ли будући страни и домаћи купци приликом куповине ових предузећа морати најпре да измире тај њихов дуг и коме или ће им дуг бити опроштен? Ко ће о томе одлучивати и ко ће то проверавати?

Како је Агенција започела поступак ликвидације

Према одредби члана 12 Б Закона о санацији, стечају и ликвидацији банака (Сл. Л СФРЈ бр. 84/89. и 63/90. и Сл. Л. СРЈ бр. 37/93, 26/95, 28/96, 44/99. и 53/01), Агенција је требало да донесе нову одлуку о санацији, ако ни после истека једне године од доношења Одлуке о санацији, банка у санацији не усклади свој новчани део акционарског капитала и релевантне показатеље пословања са одредбама савезног закона којим се уређује банкарско пословање, банка се гаси.

Ова одредба Закона није испоштована јер је банкама остављен рок само око шест месеци (од јула до децембра 2001. године) уместо годину дана, па је поступак ликвидације почео почетком јануара 2002. године, што је очигледно некемо одговарало, тим пре што им није био интерес да банке врате у живот.

Треба констатовати и то да је „Југобанка” Београд, као централа за све наведене банке, била први дужник према иностранству и њене обавезе према инопартнерима покривене су са 100 одсто потраживања у земљи управо од банака које су остале нетакнуте. Ићи тако далеко - занемаривати дужнике (повезане банке које су опстале) и ослободити их обавеза према бившој централни и констатовати да „Југобанка” има инодуг који не може да сервисира, у овом случају представља апсурд.

Овакав пример занемаривања билансне равнотеже, у овом случају „Југобанке” Београд, није забележен у банкарству. По свим критеријумима актива „Југобанке”, са 31. децембром 2001. године, била је већа од укупне пасиве, па се овде пре могло говорити о суфициту, што су и инопартнери знали прихватајући неопозиво њене гаранције као првокласне. Ако су Динкић и његове присталице хтеле да жртвују само банку која је „истурени” дужник према иностранству и тако изиграју иноповериоце, онда им се та намера није

остварила. Обавезе остају и само је питање ко ће их сервисирати – држава или банке дужници које су користиле инокредите за своју клијентелу.

Слична игра одвијала се око ликвидације преостале три највеће банке: „Београдске банке“, „Беобанке“ и „Инвестбанке“ Београд. „Београдска банка“ а.д. Београд била је у идентичној ситуацији као и „Југобанка“, јер је банкама – ћеркама издавала гаранције према иноповериоцима и била први дужник, али је у земљи од „повезаних“ банака добијала гаранције под истим условима које је она давала иностранству. Тако је билансна равнотежа „Београдске банке“ кад су у питању инозадужења била у потпуности покривена гаранцијама у земљи. Ако се погледају и остали елементи у билансу „Београдске банке“, може се, чак лаички, утврдити да је и „Београдска банка“ имала знатно већу активу од пасиве и са 31. децембром 2001. исказала је позитиван резултат. Сам стечај и ликвидација „Београдске банке“ има политичку конотацију, знајући ко је у тој банци био на челу све до 2001. године.

„Инвестбанка“ а.д. Београд је у току санације, а и раније имала апсолутно изједначену активу са пасивом. Њен дуг од 3.000.000.000 долара односи се 80 одсто на „Сартид“ Смедереве, Електропривреду Србије, ЈАТ и железницу, а осталих 20 одсто представљају обавезе осталих коминтената. Управо ови гиганти који имају и огроман стратегијски значај, послужили су Млађану Динкићу и другима да се поиграју са дужницима према иностранству, па им је пало на памет да елиминирају дужнике према спољном свету о „опишају“, како то каже Динкић, спољне повериоце. Овакво ругање није забележено у банкарству ни у свету.

Занимљиво је да је „Инвестбанка“ у току 2001. године настојала да реши у своју корист неке судске спорове у земљи и тако постане ликвидна и да успешно одговори свим својим обавезама у земљи и иностранству. Ниједан спор није окончан, све се успоравало, била је очигледна опструкција у Агенцији за санацију, штитени су домаћи дужници и чували се за продају у бесцење. На крају су ликвидацијом амнестирани велики гиганти да би се народу показало како нова власт штити привреду од стечаја и ликвидација.

Жртвовати банку која има традицију дугу 140 година, то је за њих била посласаница. Када је у питању „Инвестбанка“ са сигурношћу се може рећи да не постоји ниједан релевантан критеријум (ни према домаћим ни према међународним

показатељима) који би водио Банку у ликвидацију.

Циљ Динкића, Агенције и других био је – категорисати банчине највеће дужнике у групу најризичнијих и тиме исказати 160 милијарди динара потенцијалног губитка у „Инвестбанци“ (као да дужници не постоје) и тако постепено ићи у ликвидацију и отпуштање запослених. Дужници су једва дочекали овакав обрт, јер им је неко једним потезом отписао готово све обавезе. Ово је и данас видљиво јер се и „Сартид“, а и неки други нуде на тендерима као „здраве“ фирме, а њихове обавезе према иностранству нека сервисирају други.

„Беобанка“ Београд је пословала са још бољим билансом и суфицитом, а када се у биланс укључи и целокупна имовина, ова Банка на сваки динар пасиве има 1,5 динара активе. Ово би могло да буде интересантно и за Гиниса, јер ликвидирати банку са оваквим суфицитом незабележено је у свету.

Поново ступају на сцену Млађан Динкић и други. Сматрајући да треба створити привид да су главне дужнике „Беобанке“ (а то је готово цела београдска привреда) они извукли на волшебан начин из тешкоћа, а све да би се једног дана на тендерима што боље „продали“. „Беобанка“ има преко 200 милиона немачких марака пласираних а доспелих ненаплаћених потраживања од те привреде, и где би јој био крај да су судови, поједини моћници и Агенција дозволили да се све то наплати. Али важније је амнестирати све те дужнике и одстрелити само једну жртву, овог пута „Беобанку“. И у овом случају за сервисирање наших дугова према иноповериоцима кад нема банака дужника, важи правило – видећемо кад почну отплате ко ће враћати дугове.

Курс динара –

подвала грађанима, а корист богатима

Од како је формиран нови курс динара 1 ДЕМ за 30 динара (који је узред речено преузет од уличних дилера), од јануара 2001. године, преласком земаља Европске уније на нову новчану јединицу евро, један евро има вредност две немачке марке.

Неки то сматрају великим успехом. Гувернер Млађан Динкић, који је одговоран за реалан курс, изјављује да је поносан на стабилан курс динара. А шта се у ствари дешавало на нашем тржишту за протекле две године, од како је успостављен нови курс динара?

Ред. бр.	Врста намирница	Децембар 2000.г	Јануар 2003.	Поскуљење у %
1.	Хлеб	Дин. 3	Дин. 20	666%
2.	Уље	11	70	636%
3.	Шећер	8	45	563%
4.	Месо	80	260	325%
5.	Млеко	7	24	342%
6.	Флаша пива	4	21	525%
7.	Карта за град превоз	3	15	500%
8.	Цигарете Класик	6	30	500%
9.	Дневна штампа	5	20	400%
10.	Струја (мали потрош.)	150	800	533%
11.	Комуналије (50 м ²)	500	1 600	320%
12.	Телефон (мали потрош.)	100	600	600%
13.	Гориво	8	45	563%

Ако погледамо табелу лако ћемо уочити да су цене свих набројаних производа и услуга у посматраном периоду порасле од 300 до 700 одсто. Само за струју, телефон и комуналије најштедљивији грађани сада месечно морају више да издвоје и преко 2.400 динара (80 ДЕМ или 40 евра) него јануара 2001. године.

Када је курс динара био реалан господине Динкићу, јануара 2001. године или јуна 2003. године? Где сте ви ишли у школу и шта сте заправо завршили, пошто имате навику да своје саговорнике на телевизији питате управо то? У којим сте то књигама научили лекцију да валута једне земље мирује две године, а у међувремену на тржишту поскупљују сва роба и услуге и то од 300 до 700 одсто, где је инфлација свакодневно присутна јер готово сваког дана нешто поскупи и где се велики део робе широке потрошње увози из иностранства?

Можете ли ово што ви радите да упоредите са било којом земљом у свету? Кажите нам назив макар једне врсте

робе или услуге која није поскупела за ове две године, а ваш динар „чврст као стена и стабилан”. Роба широке потрошње која се увози из иностранства нпр. банане, поморанце, кретала се у висини једне марке (30 динара) за један килограм, сада је преко 70 динара, а курс је остао непромењен. Зашто су повећане цене ових и других производа из увоза док курс мирује, а оне се по истим ценама набављају из иностранства?!

Баш на овим производима може се лако утврдити да је за један килограм банана јануара 2001. године била потребна једна марка, а сада више од две марке. Значи ли то да је за ове две и по године гувернер „очувао” динар, али је успео да девалвира немачку марку односно евро и то 100 одсто. Свака част. То до сада нико није успео на овим просторима. Вама ових дана и амерички долар пада, а динар вам је и даље стабилан. Шта се то догађа господине Динкићу? Да ли то значи да је наша привреда стабилнија од америчке?

Динкић је и динар прогласио конвертибилним. Неки су

Нереалним курсом отимају се девизе од народа по багателној цени

Не чува се курс националне валуте у кабинетима гувернера и председника Владе и не мења се директивама и политичком вољом, већ он зависи од економске снаге привреде и тржишних услова. Постојећи курс динара опстаје вештачки још од средине 2001. године. На питање – како опстаје курс, одговор је врло једноставан. Зато што у банкама и мењачницама има девиза које сваки грађанин може да купи по постојећем курсу. Када не би било девиза у слободној продаји за врло кратко време један евро би вредео 120 динара.

Тачност ове претпоставке може проверити ко год жели. У свакој од држава које нас окружују (а у западним државама поготово) можете за 100 евра купити много више него у нашој земљи. То је прави показатељ да је наша роба најскупља, а као резултат имамо огроман дефицит платног биланса који у 2002. години износи преко 3,5 милијарде долара. То опет значи да курс није реалан, и зато је наша роба прескупна за иностранство.

Откуда толике девизе које може да купи ко год хоће и то по багателном курсу? Чак се и гувернер поноси огромним девизним резервама које је он „дакупио”. И ту је одговор врло једноставан – то су девизе искамчене од грађана. Све је, за ове две године енормно поскупело, многи су остали без посла, живи се много теже него раније, па су грађани принуђени да троше – продају оно мало девиза које су раније уштедели и тако одржавају голи живот.

Пошто је курс страних валута толико много обезвређен, грађани морају да продају сада веће износе девиза него раније и тако Млађан пуни касу којом се дичи, а која представља девизне резерве наше земље. Он би у ствари требало да се стиди тога, јер се девизне резерве у државама које немају конвертибилну валуту попуњавају од извоза робе и услуга, а не од грађана. На овај начин, држањем овако нереалног курса динара, он од народа отима девизе по багателној вредности. Не треба заборавити да су процене, након извршене конверзије страних средстава плаћања у евро, и о томе нас је сам гувернер обавестио, да код грађана у Србији има преко седам милијарди марака уштеђевине. И док нам то не очерупа, очигледно, неће мењати курс динара.

Чиме бисте ви Млађане напунили касу девизних резерви Народне банке Југославије да девизе нисте „отели” од грађана? Из којих других извора? Ово је највећа плячка девиза од овог јадног народа. Да подсетимо грађане да се стара девизна штедња враћа у полугодишњим ратама, да се штедња у банкама код Дафине и Језде, такође, враћа, али ово што сада продајемо по тако багателном курсу, то нам нико и никада неће вратити. У народу постоји једна лепа изрека - чега се паметан стиди, тиме се будала поноси.

Када је дошао на место гувернера, Динкић је говорио да је овај јадни народ у протеклих 10 година ојађен, осиромашен и покраден од претходне власти, али је његово запрепашћење било очигледно када је видео да код тог „очерупаног” народа има преко седам милијарди марака. Чињеница је да су у ранијем периоду могли да купе од својих примања помало девиза и чиновници и просветни радници, и пензионери, и банкарари, и пољопривредни произвођачи, и многи други. Данас, ти исти продају ту своју уштеђевину да би преживели.

Ако није тако, нека грађани провере у својим „сламарицама” колико су имали девизне уштеђевине пре две и по године, а колико имају данас, и све ће им бити јасно. Те ваше девизе неко купује по багателној вредности и тако се богати. Ово, нажалост, многи грађани тумаче наопако, па кажу – добро је, курс мирује, курс је стабилан, а не увиђају да сваког дана све више осиромаше због тога.

верујући гувернеру на реч, покушали нешто да купе у Солуну и Истанбулу прошлог лета за динар, и знате ли како су прошли? К'о бос по трњу.

Зашто се држи нереалан курс

Ко данас може да купује девизе? Високи функционери, приватни послодавци, предузимачи, увозници и људи на власти. Ако је тачно, како неки тврде, да се може живети са 100 до 150 евра месечно, онда би Динкић могао од своје плате свакога месеца да купи и уштеди по 1.500 евра. Овом кругу људи и те како одговора овакав курс. Хоће ли једнога дана неко и од њих плаћати порез на екстрадобит? Ако гувернер толико верује у динар, нека нам покаже његову штедну књижицу са динарским улогом.

Чије су то девизе Динкићу које ви свакога месеца, вероватно, купујете од ваше плате и тако се богатите? Па, то су девизе овог јадног народа који их пре подне продаје ради куповине намирница за одржавање голог живота, а ви (и вама блиски) после подне купујете те исте девизе по цени и курсу коју сте ви одредили, и тако ови први постају све сиромашнији а ви све богатији. Само што између продавца и купца стоји национална мењачница коју сте ви отворили, па можда не морате чак ни провизију да плаћате приликом конверзије.

Други разлог због чега се држи овако нереалан курс је политички и служи овом режиму, да машу на трибинама и за говорницама како је стандард грађана порастао и како је данас просечна плата око 150 евра. А да ли се они питају шта се може купити за тих 150 евра или 9.000 динара? Да су којим случајем остале цене из 2000. године, били би у праву, овако то је чиста обмана грађана.

Како инфлација много више расте од примања запослених, куповна моћ грађана је све мања и све се теже живи, а према ономе што власт говори наводно је стандард грађана све већи, јер испада да су примања већа у односу на стране валуте, које већ две године мирују.

Шта би се догодило када би се успоставио реалан курс? Тада би грађани видели да су просечна примања у Србији не 150 евра како они кажу, него око 75 евра, да ова власт ништа добро није урадила, осим што је армију људи оставила без посла да по багателној вредности продаје друштвену имовину, да је све што имате од имовине опорезовано и да се све теже живи.

Када би ова власт заиста желела да постигне просечну плату од 150 евра, а то је реално око 18.000 динара, онда би буџет Републике (због оних који се финансирају из буџета) требао бити два пута већи него сада, а то опет значи плаћање дупло већих пореза и акциза. Ко би то могао да издржи, када су грађана као порески обвезници толико осиромашили, а оно мало предузећа и банака која су у ранијем периоду радила и привређивала сада су под стечајем и ликвидацијом.

Какво је банкарско искуство довело Динкића на најмоћније банкарске, економске, па и политичке функције у држави? Никакво. Не само да никада није професионално радио у банкарству већ је банке посећивао и у њих улазио само када је подизао новац. Не рачуна се када га је мама као малог водила по плату.

Зато је број његових јавних иступања о банкарству сразмеран његовом огромном незнању. Наравно, потпредседник сада већ једне политичке странке иступао је онако какв и јесте – као политикант, а не као банкар.

Реформатори нам говоре како у земљама у транзицији мора у почетку да буде тако тешко да бисмо касније живели у благостању. Погодили су да сада живимо врло тешко, али ко то овом народу и чиме гарантује да ћемо за две – три године живети мирно и срећно, у законом уређеној држави са просечном платом од 800 евра. Да ли постоји иједан ваљани разлог због чега би овај народ поверовао у та бланко обећања ове власти? Наравно, не постоји.

Како су Г17 и ДОС уништили национално банкарство

ДИНКИЋ – ПЛАЋЕНИК

Какви год да су разлози због којих је баш сада кренула синхронизована кампања против Млађана Динкића, позадина су, у сваком случају, политичке игре. Динкић сада није ништа гори него раније, он је од почетка човек који је са одређеним задатком постављен на место гувернера, само његов задатак није било вођење монетарне политике која је у интересу ове земље, развоја њеног банкарског система и његове независности, већ напротив, која је у интересу неких страних банака због чега је требало припремити терен за њихов долазак уништавањем конкуренције, односно, највећих и најбољих српских банака.

На ту чињеницу, на праве циљеве који су сакривани под маском оздрављења банкарства у нашој земљи, упозоравао је др Војислав Шешељ одавно, а почетком 2002. године је, на иницијативу Српске радикалне странке, тадашњем савезном парламенту поднео захтев за разрешење гувернера Народне банке Југославије Млађана Динкића. Подсетићемо вас само на делић онога што је тада рекао др Војислав Шешељ, који је о Динкићевим малверзацијама говорио укупно шест сати. Овај део говора се односи на стварне разлоге због којих су уништене најјаче српске банке.

Образлажући захтев др Шешељ је истакао: „Када се разматрају разлози за смену гувернера Динкића, онда их можемо груписати у четири основне групе – прво, са стручног аспекта, гувернер Динкић не проводи санацију банака по закону. Он то не ради ни на економски начин ни на начин који је сагласан прописима.

Друго, Млађан Динкић ликвидира пословне банке на потпуно незаконит начин. Незаконито се гувернер понаша у односу на одлуке и пресуде Савезног суда и тиме нишпоставља правни поредак Савезне Републике Југославије у целисти. Карактеристични случајеви његовог незаконитог понашања, ако му пресуда Савезног суда није по вољи, ако се пресудом Савезног суда укида или поништава нека његова одлука, он одмах доноси нову одлуку и та нова одлука мора да се оспорава на идентичан начин, пред Савезним судом и тако у недоглед. То је изругивање правном поретку. Треће, Млађан Динкић уз то врши притисак на правосудни систем наше земље, посебно на Савезни суд и угрожава његову независност.

Четврти разлог је што се Млађан Динкић понаша, пре свега као политичар, а не као гувернер Народне банке. Наравно, функција гувернера Народне банке је у основи једна политичка функција, али обављање те функције искључује политичку мотивацију, политичке аргументе и страначку политику. Обављање функције гувернера Народне банке подразумева стриктно поштовање законских норми и поштовање достигнућа економске науке.

Динкић ради по налогу светског финансијског лобија

Млађан Динкић је укидањем четири велике српске националне банке, развијане деценијама и очигледно у дубокој кризи, кренуо у уништавање банкарства уопште. Сценарио уништавања тих банака је, очигледно, месецима припреман, иза тог сценарија стоји светски финансијски лоби, чији је

циљ да се остави брисан простор за мешетарење неких међународних банака. Ништа Млађан Динкић од када је постао гувернер није учинио да помогне да се ове банке оздраве.

Националне банке су једна врста националног капитала. Њихова вредност не може се новцем прецизно изразити. Те банке имају фирму која је негована деценијама. Те банке имају разгранату мрежу филијала и агенција. Те банке су имале веома стручан и квалификован кадар за обављање банкарских послова. Те банке су биле и солидно технички опремљене, можда не на нивоу најбогатијих светских банака, али свакако изнад просека на балканском простору и простору целе источне Европе.

Поступак којим је Динкић ликвидирао четири највеће српске банке, идентичан је поступку из октобра 2000. године када је са до зуба наоружаном бандом криминалаца ушао у просторије Народне банке Југославије, формирао револуционарне кризне штабове и са собом довео групу наводно страних експерата која му је омогућила да, како се то у финансијском жаргону каже, отвори систем. Систем је отворио да би га лакше уништио,“ истицао је др Шешељ.

Како су Г17 и ДОС уништили национално банкарство

ИНОСТРАНИХ БАНАКА

Он је нагласио да Млађан Динкић све време води одлучујућу реч у свим кадровским сменама које су задесиле пословне банке, али није одмах укидао те банке, већ их прво остављао без способног руководећег кадра. „Он је искористио оне који немају појма у вођењу банкарских послова да уклони све стручне кадрове и да ликвидира банке. Три пута је Млађан Динкић губио пред највишом судском инстанцом земље спорове, али то му није сметало. Уз помоћ скушптинске већине био је у стању да у неколико наврата мења одговарајуће законе и концентрише комплетну банкарску власт у сопственим рукама. Он није гувернер Народне банке, него гувернер укупног финансијског система земље.

Шта је даље урадио у овим пословним банкама које је ликвидирао? Поништио је акције оснивача и депонената банке. Хаосом у правном систему обезвредио је саму институцију акција и акционарство. Ко ће још у будућности бити заинтересован за акционарство у домаћим банкама? Ко ће бити заинтересован за улагање реалног капитала? Нико.

Смисао Динкићеве акције био је да се обесхрабре људи да формирају домаће банке да не би правили конкуренцију иностраним банкама. Млађан Динкић, уместо да буде гувернер Народне банке Југославије, ставио се у улогу плаћеника неких страних банака за које обавља најпрљавије послове, како би им благовремено укинуо било какву конкуренцију и оставио сасвим слободно ловиште у коме ће се без икаквих ограничења понашати, искључиво, у складу са својим интересима,” нагласио је др Шешел.

Зашто су поништене обавезе предузећа – дужника

Др Војислав Шешел је указао и како ће приватизацију предузећа – дужника према пословним банкама које су укинуте, искористити Влада. „Досовска власт је најавила убрзан процес приватизације. Приватизација је нешто неопходно. По питању приватизације не разликујемо се у погледу оправданости, него у погледу метода провођења и интереса оних који то проводе.

Када предузеће има велики дуг према некој пословној банци, у случају продаје, банка добија највећи део новца од продаје, јер се дуг према банци мора измирити. Ликвидацијом банака, предузећа која су имала дугове, у целости се продају без икаквих обавеза према банкама и онај ко продаје предузеће узима све паре у своје руке. Ко продаје? Министарство, Влада, то уопште није битно. Ви дугујете нешто свом повериоцу, не можете да вратите дуг, одете и убијете повериоца и кажете да дуг више не постоји. То је логика Млађана Динкића.

Није Млађан Динкић у томе усамљен. Око Динкића се формирао цели један финансијски клан у коме значајну улогу имају Мирољуб Лабус, републички министар Белић, и други. Све потезе они вуку кординисано. Они имају свој сопствени интерес, беспрекорно га реализују и уопште их не интересује колику штету, при томе, наносе народу и држави,” објаснио је Војислав Шешел.

„Свуда у свету имовина, пре свега некретнине, основна су гаранција враћања банкарских позајмица. У свим овим бан-

кама актива је била већа од пасиве, односно у свим овим банкама потраживања су била већа од дуговања. То је чињеница коју нико не може да оповргне. Банкама су једноставно ликвидирани и права и обавезе, чак и тамо где су банке имале укњижене хипотеке над својим дужницима. Хипотеке су сачуване, али је сада неко други носилац, титулар права која проистичу из тих хипотека. Тај други, наравно, тераће да наплати сва дуговања од приватних фирми. Он ће то терати до краја.

Гувернер се ту појављује као правни следбеник ликвидираних банака. Ко може бити њихов правни следбеник? Могли би бити акционари. Где су ти акционари? Распршени су, не постоје. Њихова имовина је ликвидираних банака. Њихова акционарска права су прегажена.

Гувернер је ликвидирао банке, отпустио банкарске службенике, а сада се распродаје пословни простор. Неке од ових страних банака, под врло повољним условима, купују основни капитал ликвидираних банака, пословни простор у најпривлачнијим деловима града Београда и свих других градова у унутрашњости Србије,” истакао је Шешел.

Како су „ошишали” народ

„Ова афера са четири највеће националне банке јавно-сти је представљена као 'шишање' страних поверилаца, запамтите добро овај израз који су употребљавали Лабус и Динкић. Ове банке су се често појављивале као гаранти домаћих фирми у пословима са страним банкама, страним финансијским институцијама. Ове банке су се појављивале као гаранти одређених кредита. На пример, нека наша јавна предузећа или друштвене фирме су узимале те кредите. Неке од ових банака су гарантовале да ће се ти кредити вратити.

До сада се држава није појављивала као гарант, него само ове пословне банке, али се у иностранству знало да су ово најјаче и највеће банке, да иза ових банака фактички стоји држава. Међутим, шта после тога следи? После тога ће Милољуб Лабус опет ићи на преговоре са неким клубовима поверилаца и опет ће се враћати сав срећан, и обрадовати нацију како је донео милијарде или стотине милиона долара. Где је то? Па нема тога, у рукама нема. Али он је оне наше фиктивне дубиозне дугове претворио у стварне, а при томе су му дали изванредан попуст. Шта значи дубиозни дуг? Сумњив дуг. Дуг који је по природи ствари ненаплатив. Он је фиктиван, поготово после свих ових ратова, санкција, одрицања од континуитета итд.

Ко би то могао пред надлежним судским институцијама и арбитражама да истера до краја? Скоро нико. Али онда иде Лабус за један мали уступак. Он сад преузима те дугове. Где је гаранција да нам то исто Лабус и Динкић неће приредити са потраживањима страних поверилаца према ове четири банке? Ти страни повериоци имају веома значајно

правно утемељење и у нашем правном поретку, законско утемељење. Дођу страни повериоци у нашу земљу, да вам то практично објасним, и кажу – то и то предузеће нам је дуговало толико и толико, гарант је била 'Беобанка'. Динкић или Лабус одговоре – та банка је ликвидирана. Јесте – рећи ће странци, али ви сте те банке ликвидирали на противправан, нелегалан, разбојнички начин. Е, кад сте их на тај начин ликвидирали, сад ви враћајте те дугове. Онда ће Лабус да потпише споразум, они ће отписати 10–20 одсто, а Лабус ће да каже донео сам толико и толико пара.

То што они обећавају да ће 'ошишати' повериоце ликвидираних банака, то је само замајавање народа и ништа више. Ликвидацијом ових банака они ће само 'ошишати' домаће фирме, домаће акционаре и грађане наше земље.

Друго, имајте у виду да обавезе ових банака остају и да ће се оне појављивати у свим наредним трансакцијама. Банка нема, али ту ће бити држава. Лако је доказати да је држава била и власник свих ових банака. Ако се држава појављује као продавац фабрика у друштвеној својини у процесу приватизације, тиме држава признаје да је власник тих фабрика.

Ако су ове банке преузимале обавезе у односу на стране повериоце, одговараће њихов власник. То је држава, у већини ових случајева, поготово што су кредити, које су те банке гарантовале улагани у одређена јавна предузећа у нашој земљи. И тамо где неће бити могуће вратити кредите у новцу, враћаће се имовином тих предузећа. Ништа они нису 'ошишали', они су само обманули наш народ. То 'шишање' странаца је нови термин у економској теорији," рекао је лидер српских радикала.

Улагање у иностране банке у нашој земљи није сигурно

Др Шешел је оценио да је оно што је Динкић у својој књизи „Економија деструкције” описивао као економију хаоса, у пракси на најупечатљивији начин и демонстрирао. „Он је у пракси показао да је економски прагматичар који се руководи основним принципима деструкције, односно економије хаоса. Он је тај хаос створио. Из тог хаоса који је он створио две паралелне последице се назире – једна је потпуно уништење националног банкарства, а друга је потпуно преузимање елементарних банкарских послова од стране иностраних банака.

Немојте ме погрешно схватити, није Српска радикална странка против пословања страних банака у нашој земљи, али смо против привилегија страним банкама. Оно што највише можемо пружити страним банкама, ако се рационално у свему томе понашамо, то је да стране банке могу да послују под истим условима као наше банке. Било је страних банака које су биле спремне да под тим условима започну пословање. Интересантно је да такве банке још нису почеле да послују у нашој земљи.

У нашој земљи су почеле да послују само оне банке које су по земљама Источне Европе већ добро развиле систем – дођу, покупе капитал и беже. Јадни људи у нашој земљи сад мисле да им је штедња сигурна у тим страним банкама, као да те стране банке комплетном својом имовином из Немачке, Аустрије и других земаља гарантују за штедне улоге овде. Не – гарантује се само имовином тих банака овде. И кад те банке пропадну, ко ће надокнађивати штету," рекао је Шешел.

Он је истакао да је досовска власт отпустила море радника и да намерава још да отпусти. „Да би оздравили нашу економију, они масовно отпуштају раднике. Шта ће народу здрава економија ако нема посла, ако нема хлеба? Која је то здрава економија која удвостручује број незапослених," упитао је Шешел.

ДОСОВО УНИШТАВАЊЕ ПОЉОПРИВРЕДЕ

Досовска власт је, изгледа, потпуно неспособна да уради било шта корисно, једино зна да мољака за донације или да се задужује за кредите, због којих нам озбиљно прети дужничка криза, да отпушта раднике и подиже цене. Економски показатељи за 2003. годину су катастрофални. Број незапослених је у сталном порасту, спољнотрговински дефицит је око милијарду и по долара само за прва четири месеца, индустрија је забележила пад од 24 одсто, буџетски дефицит износи скоро 47 милијарди динара за 2003. годину и покрива се од приватизације, донација и кредита. Режим не чини ништа да неутралише овај лош биланс, напротив сви подаци говоре супротно. Поред осталог, веома су лоше прогнозе и за пољопривреду с обзиром на сушну годину.

Нама би пољопривреда морала да буде приоритет, с једне стране она нам је помогла да преживимо најтеже године да се јефтино прехранимо, а с друге стране то је оно са чиме ми можемо лако да изађемо на светско тржиште, али власт, очигледно, за то нема слуха.

Посланичка група Српске радикалне странке упорно истиче да је једно од приоритетних питања како помоћи сељацима и отклонити у пољопривреди штетне последице изазване сушом. Зато је предложила ванредно заседање Народне скупштине Републике Србије на којој би се изменио Закон о буџету на тај начин што би се средства намењена Радио телевизији Србије, а то је седамсто милиона динара, колико је предвиђено буџетом, дала сељацима да колико могу умање штетне последице од суше и града. Поготово што смо доспели у ситуацију да је Радио телевизија Србије постала досовски билтен, после укидања преноса Народне скупштине и више не постоји потреба и интерес грађана да се финансира из републичког буџета.

Међутим, за овај предлог Српске радикалне странке нису биле заинтересоване чак ни странке које себе називају опозиционим. Ето, колико посланици брину о интересима грађана.

У разлозима за доношење овог Закона, Српска радикал-

на странка истиче да ће се на тај начин омогућити да се поједина давања буџетским корисницима због примене нових законских прописа (Закон о радиодифузији), и због штете у пољопривреди изазване сушом другачије распореде.

Предлогом закона, другачија расподела давања не утиче на повећање целокупног обима буџета, који је Народна скупштина Републике Србије усвојила доношењем Закона о буџету Републике Србије за 2002. годину и Законом о изменама и допунама закона о буџету Републике Србије за 2003. годину.

Предлогом закона о изменама буџета не повећавају се укупни расходи, већ они остају у утврђеном обиму, а само се структура утврђених издатака мења, истиче се у Предлогу закона.

И предлаже се решење да се смање издаци за „субвенције нефинансијским предузећима и организацијама“, а то је 700 милиона динара и да се пребаце за „накнаду штета за повреде или штету насталу услед елементарних непогода или других природних узрока“.

Такође се у Предлогу наглашава да би се на тај начин омогућила правичнија расподела појединих давања буџетским корисницима без повећања укупног обима буџета за 2003. годину. Доношење предложених измена закона по хитном поступку је неопходно јер би се усвајањем ових измена отклониле штетне последице у пољопривреди изазване сушом, закључује се у Предлогу закона.

ТЕРОР НАД

– Последњи монструозни злочин, убиство породице Столић у Обилићу, показује да је положај Срба на Косову и Метохији гори него што је икада био и да су једине промене које су се догодиле – промене на горе, јер је режим дигао руке од ове српске територије, а Албанци имају подршку Америке за стварање независног Косова – Албански терористи, уз подршку окупатора и актуелне власти настављају да убијају и протерују Србе. – Етничко чишћење Срба је у пуном замаху, а досовска власт за скоро три године ништа није урадила да се побољша положај Срба, осим што повремено изда понеко саопштење у коме осуди злочине и прозове администрацију УНМИК-а и КФОР-а

После убиства породице Столић, сви су се утркивали да пред камерама осуде злочин и да обећају већу заштиту Срба. Али већ сада је јасно да се ништа неће променити. Била је смешна она Штајнерова игра са понудом награде од 50.000 евра за оног ко нешто зна о починиоцима злочина, да би неколико дана након тога изјавио да полиција УНМИК-а не може да их ухвати јер је реч о професионалцима.

Колико треба бити бестидан и колико треба мрзети Србе па изјавити оно што је изјавио портпарол УНМИК-а Сајмон Хејзлок за радио Би-Би-Си. Хејзлок је рекао да се ситуација на Косову „драматично поправила”. „У последњих годину дана, поред убиства три члана породице Столић из Обилића, догодило се само још једно убиство на националној основи, а ниво насиља према неалбанцима значајно се смањило”, објаснио је Хејзлок, а да је остало нејасно у коју групу је то сврстао остала убиства Срба.

УНМИК и КФОР толико брину о Србима да су недавно монахињама и монасима укинули сваку пратњу, а сада их обезбеђује Косовски заштитни корпус који чине шиптарски терористи.

У ноћи између 3. и 4. јуна Шиптари су свирепо убили тројчану породицу Столић у Обилићу, брачни пар Слободана (80) и Радмилу (76) и њиховог сина Љубинка старог 53 године.

Нападаци су покушали и да запале кућу Столића да би прикрили убиство, али су комшије око два сата приметиле ватру, угасиле пожар и пронашле мртве чланове породице. Мотив за убиство је одбијање Слободана да буде протеран са своје земље, да прода кућу Шиптарима. Албанци су више пута вршили притисак и тражили од Столића да прода кућу. Породица Столић пријављивала је нападе и притиске, али УНМИК ништа није предузео.

Кућа Столића је изнутра у потпуности изгорела а из гараже убијене породице украден је ауто.

Обдукцију тела убијених Столића извршио је, у Центру за обдукцију УНМИК-а у Ораховцу, др Марок Гасиор уз присуство и учешће проф. др Славише Добричанина, шефа Бироа за ексхумацију и идентификацију Координационог центра Србије и Црне Горе. Резултати обдукције су показали да су Столићи прво зверски мучени, па тек онда убијени.

На сва три тела видљиви су трагови мучења, гажења и удараца тупим предметом у пределу главе. Љубинку су поломљене обе руке и ребра са обе стране и на његовом телу видљиве су посекотине и закључено је да их је задобио док је пружо отпор. Његов отац Слободан је, поред осталих ра-

на, на глави задобио чак шест рана од удараца тупим предметом.

Припадници косовске полиције (коју иначе чине разоружани терористи тзв. ОВК) прво су спречили, уз употребу палица, родбину убијене породице Столић, и окупљене Србе да уђу у кућу настрадалих. Уз интервенцију УНМИК-а окупљени Срби и косовска полиција су се раздвојили.

Врхунско лицемерје је представљала осуда злочина од стране шефа УНМИК-а Миахела Штајнера и премијера Косова и Метохије Бајрама Реџепа, који су чак покушали и да уђу у кућу убијених Столића, што је иритирало окупљене Србе. Срби не верују да ће терористи бити пронађени, сигурни су да ће ово бити само још један у низу злочина који су починили Шиптари а који је остао некажњен.

Етничко чишћење

Срби на Косову и Метохији су изложени свакодневном терору с циљем да се потпуно протерају из јужне српске покрајине. Само у Липљанској општини до сада је убијено 49 Срба. У Обилићу је остало само још двадесетак српских породица, које су после убиства хтеле да се иселе, али их је потпредседник Владе Небојша Човић убедио, обећавајући оно што не може да им обезбеди, а то је заштита, да остану у својим домовима. Човић је рекао да ће од УНМИК-а и Штајнера захтевати да се подигне ниво безбедности на комплетној територији општине Обилић, а првенствено у граду и Церској улици.

СРБИМА

Међутим, представник Срба у Обилићу Мирче Јаковљевић, после састанка са потпредседником Владе, изјавио је за неке медије да је Човић погрешно информисан да је КФОР поставио пункт у Церској улици. „Чуо сам се са Србима доле и добио информацију да то није тачно. Војници КФОР-а само повремено обилазе улицу и тада провоцирају грађане, питајући их када ће да се иселе да би им спремили пратњу,“ нагласио је Јаковљевић.

Срби на Косову и Метохији нигде нису заштићени. Живот им је углавном сведен на кућу и двориште, нигде не смеју да се крећу, али ни на том простору нису безбедни. Живе у сталном страху. Овај злочин, убиство Столића, сигурно ће натерати многе Србе да се иселе са Косова и Метохије, а обесхрабрити и оно мало српских породица које су размислиле о повратку.

Непосредно пре свирепог убиства Столића, 1. јуна представници неколико удружења Срба избеглих са Косова и Метохије захтевали су да се у Београду одржи састанак са представницима државних органа на коме би био дефинисан јединствени став у заштити националних интереса српског становништва у јужној српској покрајини.

Удружење „Кућни праг“ затражило је од влада водећих светских земаља које учествују у решавању косовског проблема да се изјасне када ће дозволити повратак протераних Срба и осталих грађана, а од Владе Србије да озбиљно приступи решавању проблема на Косову и Метохији. Такође је затражено да се одмах омогући слобода кретања у покрајини и да се заустави процес приватизације док се на Косову и Метохији не врате сви избегли грађани.

Досовска власт свакодневно се хвали како је Запад задовољан њеним резултатима. Зашто своје добре односе са Западом није искористила да побољша положај Срба на Косову и Метохији? Изгледа да су намере актуелне власти да проблем Косова реши тако што тамо више неће бити Срба.

Тужно је када се људи претворе у бројке, статистику, али на то се своди на крају. Недавно су и званични подаци дошли до јавности и према њима, за четири године окупаторске власти догодио се 6. 391 напад на Србе. Од тога је 1.194 убијених, 1.305 повређених, а 1.138 отетих. Од укупно отетих 155 је уништено, 13 је побегло, а 95 је пуштено на слободу. Непозната је судбина 863 људи. У неколико десетина случајева у масовним гробницама су пронађена тела отетих и касније убијених.

И УНМИК је признао да ништа није урадио да заштити Србе и остало неалбанско становништво. Према званичним проценама УНМИК-а, Албанци на Косову и Метохији су узурпирали између 75.000 и 77.000 кућа, станова и других објеката, док је 30.000 кућа опљачкано а онда запаљено.

УНМИК процењује да данас на Косову и Метохији живи од 1,8 до 2,4 милиона становника, а да више од 300 становника на квадратном метру чине најгушће насељеним делом Европе. Покрајина има највећу стопу наталитета – 27 новорођенчади на 1.000 становника. Последњих неколико година годишње рађало се између 55.000 до 57.000 новорођенчади, углавном Албанаца.

У Приштини данас живи око 500.000 Албанаца. Овај град је 1999. године имао 250.000 становника, међу којима је 40.000 Срба од којих је данас остало 170. Највише Срба живи на северу Косова и Метохије – 125.000, подаци су које је објавио УНМИК.

Нека се Влада Републике Србије изјасни пред грађанима да ли постоји државни програм за повратак Косова и Метохије у правни систем Републике Србије? Због чега Координациони центар до сада ништа није учинио како би спречио сецесију јужне српске покрајине и омогућио повратак српских и других неалбанских избеглица на Косову и Метохију, и које ће санкције одговорна лица због тога претрпети?

Одговорност за тежак положај у коме се налази српски народ на Косову и Метохији не припада само окупаторској власти у јужној српској покрајини, већ и катастрофалној политици режима који, осим неограниченог броја уступака УНМИК-у и шиптарским сепаратистима није ништа предузео да се побољшају животни услови тамошњих Срба и свих других грађана, лојалних нашој држави.

Режим окренуо леђа Косову и Метохији

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, говорећи о косовско – метохијској кризи, истакао је 5. јуна да се, нажалост, обистиније оно што су српски радикали наговештавали кад је ДОС дошао на власт. „Србија је окренула леђа и драстичном брзином се удаљава од Косова и Метохије. То је очигледно, из дана у дан. На државној телевизији нико више не помиње Косову и Метохију, нико не каже колика је то рана, нико од државних званичника се не усуђује да каже шта ће бити сутра. Ево, три године изграђују институције на Косову и Метохији, и Срби учествују у томе, Срби помажу Шиптарима да уз помоћ УНМИК-а, КФОР-а, и кога све не, изграде своје институције на Косову и Метохији. А услове, а живот, а безбедност, а имовина, а српска војска и полиција, то нико не сме да помене окупаторима,“ нагласио је Николић.

Он је истакао да је став српских радикала јасан и да нико не покушава да лаже да уопште озбиљно размисли о Косову и Метохији у саставу наше државе, док се тамо не врате српска војска и српска полиција. „Небојша Човић, отишао јуче у кућу жалости, направио себи телевизијски спот. Ко још води камере кад иде да изјави саучешће? Шта каже – зар не може цела Европа да сачува Србе? Па неће, није да не може, неће. Лепо каже јуче онај Србин с Косова – да Американци кажу Шиптарима да не смеју да нас дирају, не би смела длака с главе да нам фали. Откуд то да се Срби ослопе на то да ће Американци да их бране?

На Косову и Метохији, на судбини Косова и Метохије пала је и наша Влада, без кривице Српске радикалне странке. Грађанима Србије био је довољан споразум Черномирдин-Ахгисари, долазак окупатора, да казне оне који су до тада били на власти, иако смо ми једини од свих организованих политичких снага тада били против тог споразума. Било би добро да ова Влада што пре падне, да не би било после да је пала због Косова и Метохије, али да Косову и Метохије више нема,“ рекао је заменик председника Српске радикалне странке.

Он је нагласио да је српским радикалима потпуно јасно залагање Г17 плус за самосталну Србију и да је то залагање да Косову и Метохија што пре оде. Николић је прецизирао да је то директан амерички налог. „Свако ко се сада у Србији залаже за самосталну Србију а зна да у Резолуцији 1244 пише да је Косову и Метохија саставни део тадашње Савезне Републике Југославије, а сада њеног правног наследни-

ка, залаже се у ствари да изгубимо Косово и Метохију. То су људи за затвор, нису за политичку сцену. То вам је као кад би се у Америци организовано политичари борили да се Тексас издвоји из састава Сједињених Америчких Држава. Колико људи годишње премлати или побије америчка полиција и национална гарда, зато што се залажу за самосталност Тексаса," упитао је Николић.

„У Србији ДОС од како је дошао на власт, шири идеју да Србија треба да живи без Црне Горе, и доврше све грађане Србије у ситуацију да се једног дана и без гласања одвоје од Црне Горе. Што нама Млађан Динкић да прича колико нас кошта Црна Гора? Шта то њему треба да значи? Колико нас кошта Млађан Динкић, што милијарде долара држи у подруму? Колико нас кошта што је позатварао све наше банке? Колико нас кошта Мирољуб Лабус са кредитима које је узимао, не размишљајући о томе да кроз неколико година може да нам се догоди колапс као што је био случај са Аргентином? Колико нас кошта ДОС свакодневно? Колико нас кошта коалиција „Повратак“? Колико нас кошта позив ДОС-а да се Срби попишу као бирачи и да изађу на изборе за институције Косова и Метохије? Колико нас кошта што је у томе учествовао и патријарх српски, господин Павле? Нека свако повуче своје бреме, нека свако носи свој крст, свако ко је Србе убеђивао да треба да изгубе главу на Косову и Метохији, сад нека одговара за то," истакао је Николић.

„Мислите ли да ће ДОС још дуго моћи да избегава да употреби оружану силу против терориста? Неће, готово је, гори југ Србије и Косово и Метохија. Или ћемо имати Владу, или ћемо имати југ Србије, а ови који се замајавају својим лоповлуцима и криминалом и лустрацијом у којој ће спречити представнике опозиције да се кандидују, они не заслужују да воде државу," закључио је Николић.

Српски радикали предложили нову Резолуцију о стању на Косову и Метохији

Српска радикална странка сматра да се мора створити јединствена државна политичка платформа за решавање косовско-метохијске кризе, у којој би била јасно дефинисана решеност државних органа да не дозволе сецесију јужне српске покрајине. Неопходно је и инсистирање на доследном спровођењу Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација, али очигледно је да актуелна власт није у стању или неће све то да спроведе.

Српска радикална странка најоштрије осуђује покушај власти у Србији али и Савета безбедности Уједињених нација да проблем Косова и Метохије сведу искључиво на проблем људских права и грађанских слобода, а посебно њихов покушај да српски народ у сопственој држави претворе у мањинску групу.

Кључни проблем на Косову и Метохији јесте питање државности и територијалног интегритета Републике Србије, као и поштовање Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација. Не може се и не сме, под плаштом гарантовања људских права и слобода укидати државност Србије и оптимати њена територија.

При доношењу било каквог акта о Косову и Метохији, у Скупштини Србије или Државне заједнице, заштита државности, суверенитета и територијалне целovitости Републике Србије мора бити темељ и базична основа, сматрају српски радикали. У супротном, свођењем проблема Косова и Метохије на заштиту наводне српске мањине, изгубићемо и јужну српску покрајину али и Србију као државу.

Српска радикална странка је још половином маја упутила Предлог да Скупштина Србије и Црне Горе по хитном

поступку усвоји Резолуцију о стању на Косову и Метохији. Текст Резолуције представља најбољи правни основ за стварање прецизне и јединствене политичке платформе за решавање косовско-метохијске кризе. Одбијањем Резолуције, режим је показао да уопште не жели да сачува српску територију.

Посланичка група Српске радикалне странке је 6. јуна поднела нови Предлог резолуције о ситуацији на Косову и Метохији. У текст Резолуције су унете бројне измене, јер су догађаји диктирали такве измене. Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић, образлажући новинарима Предлог резолуције, истакао је: „Најпре захтевамо да Скупштина Србије и Црне Горе, оштро осуди злочин над породицом Столић, али и остале злочине које терористи свакодневно чине над српским становништвом. Овога пута желимо да се, као највише законодавно тело у државној заједници Србије и Црне Горе изјаснимо и кажемо да наша држава неће толерисати кршење и рушење Резолуције 1244 Уједињених нација од стране представника њихових органа, дакле од УНМИК администрације и свих осталих на територији јужне српске покрајине," рекао је Вучић.

Он је нагласио да посланичка група Српске радикалне странке Резолуцијом тражи да не буде више замајавања домаће и светске јавности само једним питањем, које је важно, али није приоритетно и кључно, а то је наводно питање људских права и слобода на Косову и Метохији, у коме се Срби не третирају као народ, већ као некаква национална заједница или чак припадници мањинске групе. „Резолуцијом се констатује да је државно питање, питање опстанка територије Косова и Метохије унутар Државне заједнице Србија и Црна Гора.

Александар Вучић је оценио да поједине домаће политичке странке предвођене Г17, а који су потписали Београдски споразум, уз помоћ појединих кругова, пре свега Сједињених Америчких Држава, проводе отворену кампању за отцепљење Косова и Метохије од Србије и Државне заједнице Србија и Црна Гора. „Цела игра је у следећем – они ће уз помоћ Американаца, а супротно чак и жељама Европске Уније покушати да направе такве тензије и у Србији и у Црној Гори, уз помоћ режима и њихових сателита и да униште Државну заједницу Србија и Црна Гора.

Пошто је према Резолуцији 1244 Косово и Метохија саставни део Савезне Републике Југославије, односно њеног правног следбеника, када не буде правног следбеника, Државне заједнице Србија и Црна Гора, онда ће међународна заједница моћи да да потпуну сагласност на отцепљење Косова и Метохије од Србије и Црне Горе. То је разлог што смо у образложењу текста Резолуције навели, наравно не помињући конкретне људе и политичке странке, да се то мора најоштрије осудити и да је реч о дубоком противустановном и противзаконитом деловању," објашњава Вучић.

„Ми инсистирамо на томе да нико не сме да потпише или прихвати фактички или формално сецесију Косова и Метохије, и захтевамо од свих органа извршене власти државне заједнице, а истовремено апелујемо и на извршну власт у Србији да дају приоритет у решавању проблема са којима се држава суочава поводом кризе на Косову и Метохији. Дакле, да немамо даљу хиперпродукцију измишљених афера, које ће режим да ствара само да би замајавао народ, да би му замазао очи и говорио како имамо неке друге и важније проблеме. Ми у овом тренутку немамо значајнији и већи проблем од решавања тешке политичке, економске, правне, социјалне кризе на територији Косова и Метохије," рекао је генерални секретар Српске радикалне странке.

Вучић је истакао и да се Резолуцијом тражи поштовање Резолуције 1244 и повратак српско-црногорске војске и срп-

ске полиције на територију јужне српске покрајине. „Ако они неће да поштују Резолуцију Савета безбедности Уједињених нација, онда ни државна заједница ни на који начин и ни по коју цену, макар то можемо декларативно да изразимо као своју вољу, неће прихватити рушење и нестанак дела територије Србије и Црне Горе. И то је јасан сигнал читавом свету да ни на који начин нећемо прихватити отцепљење Косова и Метохије од Србије и да таква одлука некога с Косова и Метохије, или некога у међународној заједници, неће моћи да опстане у правном промету.”

Вучић је нагласио да је текст Резолуције написан тако да може да га прихвати свака посланичка група и да представља нешто што би требало да буде заједнички интерес свих политичких странака. „Ако и то не буду желели онда ће бити потпуно јасно да они не желе да се баве Косовом и Метохијом, да власт то питање уопште не интересује, него да чека коначно разрешење када ће да каже – е, па нисмо ми криви, криви су неки други. Када су долазили на власт рекли су да је то демократско питање које ће брзо и лако решити,” рекао је генерални секретар Српске радикалне странке.

„Ми морамо да се понашамо одговорно, да не говоримо људима да је једино важно да ли ћемо ући у Европску унију 2015. или 2073. године, можда ни тад, питање је да ли ће Европска унија и постојати тада, већ да је за нас пре свега важно како наши грађани живе и да ли ћемо и на који начин успети да сачувамо нашу државну територију. У том смислу треба спречити све оне који својим политичким мешетарењем, посебно добијеним налозима споља, покушавају нашу државну заједницу да униште,” закључио је Вучић.

У Предлогу Српске радикалне странке написано је:

„Председнику Скупштине Драгољубу Мићуновићу,

У складу са чланом 35. ставом 2. подносимо Предлог да Скупштина Србије и Црне Горе донесе Резолуцију о ситуацији на Косову и Метохији.

У складу са чланом 76. ставом 1. захтевамо да ова Резолуција буде донета по хитном поступку.

РЕЗОЛУЦИЈА

Скупштина Србије и Црне Горе најоштрије осуђује тројструко убиство чланова породице Стодић у Обилићу, које су несумњиво починили албански терористи. Скупштина Србије и Црне Горе недвосмислено осуђује благонаклон однос органа, тела и представника Уједињених нација на Косову и Метохији према злочинима почињеним над припадницима српског народа и УНМИК администрацију сматра директно одговорном за тежак положај српског народа у јужној покрајини Србије.

Скупштина Србије и Црне Горе сматра да својење државног проблема Државне заједнице Србија и Црна Гора на питање људских права и слобода на Косову и Метохији представља намеран и добро осмишљен покушај разбијања државне територије Србије и Црне Горе. Представници народа Србије и Црне Горе изражавају уверење да кључни проблем на Косову и Метохији јесте непоштовање атрибута државности Републике Србије, као и директно гажење Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација.

Скупштина Србије и Црне Горе обавезује све државне органе Државне заједнице Србија и Црна Гора да, користећи сва демократска средства, захтевају пуно поштовање Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација, повратак српске војске и полиције на Косово и Метохију, део територије Државне заједнице Србија и Црна Гора. Уколико Савет безбедности Уједињених нација не жели да поштује одредбе о Косову и Метохији које је сам донео, ни Државна заједница Србија и Црна Гора, ни на који начин, ни по ко-

ју цену, неће прихватити рушење и нестанак дела територије Србије и Црне Горе.

Скупштина Србије и Црне Горе констатује да су захтеви појединих политичких странака, нарочито изражени у последње време, уз јасну подршку Сједињених Америчких Држава, о стварању самосталне Србије и уништењу Државне заједнице Србија и Црна Гора, као и инсистирање представника појединих политичких странака у Црној Гори на самосталном путу те републике у Европску унију дубоко противуставни и противправни, те уперени против виталних интереса грађана Србије и Црне Горе, а посебно против српског народа на Косову и Метохији. Намера тих политичких странака је да уништењем државне заједнице створе услове и пруже коначно оправдање албанским сепаратистима и њиховим помагачима у међународној заједници да изврше отцепљење Косова и Метохије.

Уколико неко од представника органа Државне заједнице Србија и Црна Гора потпише, или на било који други начин прихвати и да сагласност на формалну или фактичку сецесију Косова и Метохије од Србије и Црне Горе, осим политичке и моралне, сносиће и најтеже кривичноправне последице.

Скупштина Србије и Црне Горе инсистира да органи државне заједнице учине све што је у њиховој моћи да се обезбеди већа сигурност за припаднике српског народа на Косову и Метохији, као и да им се обезбеди значајнија подршка у развоју економије и побољшању социјалног статуса у јужној покрајини. Такође, држава коначно мора да створи реалне услове за повратак прогнаног становништва на своја огњишта, посебно на она подручја и оне територије на којима Срби представљају већинско становништво.

Скупштина Србије и Црне Горе захтева од свих органа извршне власти Државне заједнице, а апелује и на извршну власт у Србији, да приоритет у решавању проблема са којима се држава суочава буде решавање кризе на Косову и Метохији.

Образложење

Криза на Косову и Метохији се свакодневно усложњава, не само злочинима албанских терориста, већ и противуставним и криминалним политичким деловањем појединих странака, попут Г 17, које су отворено стале на страну српских непријатеља, те посредно и перфидно подржавају отцепљење јужне српске покрајине. Државна заједница Србија и Црна Гора не може и не сме да ћути, већ мора да решава нагомилане проблеме нашег народа и одбрани његово право на живот и egzистенцију на вековним огњиштима.”

РЕЖИМ ПОНОВО

– Споразумом о изузимању америчких држављана из надлежности Међународног кривичног суда, Америка жели да уништи овај Суд и да себе стави изнад свих закона, изнад права – Америка хоће одрешене руке за убијање по свету, за чиђење злочина, а да због тога нико не може да је позове на одговорност – Актуелни режим има само један принцип којег се доследно држи, а то је испуњавање свих америчких захтева, што значи да ће после представа које су приређене за јавност да би се приказало да ће око овог питања, тобоже, бити дубоког размишљања, консултовања и онда одлучивања, овај лицемерни споразум досовска власт ускоро сигурно потписати

Из Америке стижу нова условљавања која ће актуелна власт, свакако, доследно испунити. Овога пута у питању је споразум са Сједињеним Америчким Државама о изузимању америчких држављана из јурисдикције Међународног кривичног суда (МКС) који је надлежан за покретање поступака у случајевима крупних кршења међународног права, злочина против човечности и ратних злочина.

Римски споразум, којим је основан суд, досад је прихватило 90 земаља и планирано је да почне са радом ове године. За главног тужиоца је постављен аргентински адвокат Луис Морено Окампо. Споразум којим се амерички држављани изузимају из јурисдикције овог суда, на захтев Вашингтона потписале су Румунија, Албанија и БиХ. Хрватска и Словенија га нису прихватиле, а Бугарска и Србија и Црна Гора тек треба да се изјасне. Према најави министра спољних послова Горана Свилановића, одговор на захтев Америке, Савет министара ће дати до краја јуна.

Пријем у Европску унију је наводно један од кључних циљева актуелне власти, а премијер Живковић је најавио могућност да се то, тобоже, догоди већ 2007. године. А шта о америчком споразуму мисле представници Европске уније, и како то режим планира да их убеди да смо озбиљна држава која следи принципе и вредности Европске уније?

Став Грчке, као актуелног председавајућег Европске уније, сасвим је јасан – државе које желе да постану чланице Европске уније морају и практично да покажу да прихватају не само њене прописе и званичне документе већ и њене вредности и принципе, саопштили су новинарима домаћини Семинара о грчким припремама за предстојећи солунски самит ЕУ.

Челници Европске уније Јоргос Папандреу, Крис Патен и Гингер Ферхојген, упутили су писма кандидатима за чланство у Европској унији и државама западног Балкана, у којем траже да се придржавају вредности и ставова Европске уније ако потписују споразуме са Сједињеним Америчким Државама, ако теже уласку у Европску унију. То се посебно односи на смернице Европске уније усвојене у септембру прошле године у којима се подвлачи да је Међународни кривични суд драгоцену оруђје међународне заједнице у борби да се спречи некажњивост починилаца најтежих међународних злочина и налаже се пуна сарадња свих држава са тим судом.

Повод за ова писма, било је потписивање споразума Албаније и БиХ са Вашингтоном о изузимању из надлежности

Међународног кривичног суда свих америчких држављана, и то не само војника у међународним мисијама, већ и дипломата и цивила. Европска унија сматра да су тиме пробијени оквири онога што би могло бити прихватљиво за такве споразуме, јер би се тиме пристало на екстериторијалност америчких држављана.

Савет министара Европске уније, приликом усвајања смерница, подвукао је да би споразуми које Сједињене Америчке Државе предлажу за потписивање у садашњем облику могли бити супротни обавезама држава чланица Међународног кривичног суда према Статуту тог суда, исто као и према осталим међународним споразумима.

Потпуно изузимање америчких држављана од надлежности Међународног кривичног суда за крупна кршења међународног права је, како су образложили у Европској унији, утолико мање прихватљиво зато што и Статут МКС каже да национални судови имају предност у покретању поступака против својих држављана у случајевима злочина против човечности или ратних злочина.

Нови ултиматум Америке

КАЖЕ "ДА"

Патен је, замољен да-прокоментарише то што су Албанија и БиХ с Вашингтоном потписале споразум о потпуном изузимању америчких држављана од надлежности Међународног кривичног суда, новинарима рекао да се ту поставља питање да ли те земље улазе у редове НАФТА (Северноамеричка зона слободне трговине, чије су чланице САД, Канада и Мексико), или у Европску унију.

Двоструки аршини Америке

Актуелна власт ће, по свему судећи, пристати на још један сраман уступак америчкој администрацији. Условљавање је познато, одбијање захтева једнако укидање финансијске помоћи, која, иначе, и не стиже, које и овако и онако нема, али коју досовци увек потежу као аргумент којим правдају прихватање америчких условљавања.

Сједињене Америчке Државе су, иначе, одбиле да потпишу Статут Међународног кривичног суда с образложењем које представља врхунско лицемерје, а то је - да не прихватају да било који други суд осим америчких, суди америчким грађанима. Вероватно, зато што су Американци виша раса па за њих не важе закони који важе за друге људе.

Међутим, с друге стране, Америка, користећи право силе, инсистира на сарадњи са једним политичким судом какав је Хашки трибунал. Управо она га је формирала кршећи норме међународног права, само да би српски народ ставила на оптужничку клупу. Изгледа да је потпуно природно да се Срби пред очима читавог света разапну на стуб срама, да би се оправдале све безумне акције које је Запад чинио на уништавању и затирању корена овог народа, али је незамисливо да неко суди америчким држављанима.

Сада ће досовска власт, која трчи да докаже своју послушност и приврженост, потписивањем споразума показати благонаклоност према америчким злочинцима, а истовремено ће наставити да жури и изручује Србе једном ад хок суду као што је Хашки трибунал. Постоји ли макар један принцип коме је ова власт остала доследна, осим принципа - увек испуни све захтеве Америке? На којим то темељима планирају да граде озбиљну државу, која ће, тобоже, бити примљена у Европску унију?

СИГ још 2001. преузела обавезу да сарађује са Судом

Међународни кривични суд са седиштем у Хагу основан је 1998. године усвајањем Римског статута који су до сада ратификовале скупиштине 90 чланица Уједињених нација. Наглази се у Хагу и ускоро би требало да почне да суди. Савезна Република Југославија је постала чланица Међународног кривичног суда јула 2001. године. Експерти сматрају да је Србија и Црна Гора, ратификацијом Римског статута преузела обавезу да сарађује са сталним Међународним кривичним судом, а посебно да хапси и изручује лица која овај суд тражи.

До сада је билатералне споразуме са Сједињеним Америчким Државама потписало 37 држава. Углавном се ради

о земљама Африке, Азије, Латинске Америке и Источне Европе.

Амерички стручњак за међународно право и један од тужилаца на нирнбершком процесу, Бенџамин Франц изјавио је да садашња америчка администрација жели да уништи стални Међународни кривични суд и да себе стави изнад права као једина суперсила. „Ова администрација Сједињених Америчких Држава покушава све што може како би уништила Међународни кривични суд. Они ће ка том циљу стремити у сваком делу света где процене да могу да изврше притисак претњама, ускраћивањем економске или војне помоћи. Тиме приморавају државе да потпишу тај правно нечувени споразум. Мислим да је тренутно позиција америчке администрације правно неодржива, фактички неоправдана и политички непромишљена. Лажно нацији представљају тај суд као напад на амерички суверенитет, а у ствари желе да Сједињене Америчке Државе ставе изнад закона како би показали да смо суперсила,“ истакао је Франц у изјави радију Би-Би-Си.

Коста Чавошки у својој колумни у београдском дневном листу „Глас јавности“, под насловом „Амерички подрепаши“ износи свој став о америчком захтеву. „Једва да треба рећи да овај диктат изазива велике недоумице. Већ скоро осам година америчка влада упорно захтева од наше државе да већ озлоглашеном ад хок Међународном кривичном суду за бившу Југославију у Хагу беспоговорно изручује своје држављане, и то оправдава тврдњом да је тзв. међународно право веће правне снаге од нашег унутрашњег права. А када је 1998. године у Риму образован стални Међународни кривични суд са универзалном надлежношћу над држављанима свих држава у свету, укључујући и америчке држављане, америчка влада однедавно тражи да њихови држављани не подлежу јурисдикцији овог Суда, него да им за почињене ратне злочине искључиво суде амерички судови. Тако испада да је међународно право изнад нашег унутрашњег права, а да је америчко унутрашње право изнад међународног права,“ истиче Коста Чавошки у коментару. Он даље наводи примере како амерички судови ратне злочинце који су амерички држављани заправо ослобађају а не кажњавају.

„Па, како то амерички судови 'кажњавају' своје ратне злочинце? Упечатљив пример који то разоткрива јесте случај поручника Вилијама Келија, чијој се ратној јединици у Вијетнаму приписује масакр неколико стотина цивила у Ми Лају 1968. године. Кажемо приписује, јер је Кели, као једини кривац, најпре осуђен на доживотну робију, да би му потом казна била смањена на 20 година. Затим је председник Ричард Никсон наложио да се из затвора пребаца у кућни притвор, да би напослетку савезни судија одбацио све оптужбе протоз њега и пустио га на слободу.“

Још је уверљивији скорашњи пример америчког pilota који је, изигравајући Рамбоа, борбеним авионом пресекао уже жичаре у италијанским Алпима и тиме усмртио близу четрдесет туриста у палој гондоли. Како је одмах пребачен у Сједињене Америчке Државе да би избегао јурисдикцију италијанских судова, њега је амерички војни суд ослободио

сваке кривице.

Мало ко је приметио да је овде по среди очигледна дискриминација. Јер, ако амерички званичници сматрају да је дивљим Србима а и другим балканским домороцима примењен ад хок кенгурски суд у Хагу, цивилизованим Европљанима и другој финији господи Међународни кривични суд, а једино америчким држављанима њихов њихов ексклузивни национални суд, онда је то нови расизам," наглашава Коста Чавошки.

Односи Вашингтона и Брисела се заоштравају

Према неким информацијама Вашингтон је послао писмо упозорења свим владама чланицама Европске уније, упозоравајући да би садашњи став Европске уније према америчкој иницијативи да билатералним споразумима избегне јурисдикцију Међународног кривичног суда могао озбиљно да наруши и иначе веома осетљиве трансатлантске односе.

Верује се да је време које је Бушова администрација одабрала за то упозорење темпирано с очигледном намером да лидерима Европске уније скрене пажњу на то шта их чека 25. јуна, када се у Вашингтону одржава самит Сједињене Америчке Државе – Европска унија.

Многе међународне организације за заштиту људских права оптужују Сједињене Америчке Државе да врше притисак на остале земље да потпишу споразуме, претећи да ће им у супротном бити укинута војна помоћ.

Упоредо са дипломатском офанзивом, Америка је кренула у акцију и у Савету безбедности. Сједињене Америчке Државе су затражиле да се још годину дана продужи примена Резолуције којом се њени војници изузимају од гоњења Међународног кривичног суда, што је у Савету безбедности и изгласано.

Сједињене Америчке Државе су предложиле исти текст Резолуције, само што су у њему промењени датуми. Резолуција је прошле године усвојена једногласно јер је Вашингтон запретио да ће, уколико не буде усвојена, блокирати продужење мандата мировним мисијама Уједињених нација.

Прошлогодишња америчка кампања против Суда – припрема за напад на Ирак

Претпостављајући да ће у Савету безбедности доћи до прихватања Резолуције којом се амерички држављани изузимају из јурисдикције Међународног кривичног суда, „Берлинер цајтунг“ је у свом коментару, а пре него што је донета ова одлука у Савету безбедности, истакао важност пружања отпора.

„Берлинер цајтунг“ сматра да је неопходан отпор Америци. Америчка кампања против Међународног кривичног суда током прошлог лета није била, како је то сада познато, само део општег понашања Сједињених Америчких Држава у стилу суперсиле. Та кампања била је припрема за свим конкретан нападачки рат против једног члана Уједињених нација – Ирака.

Тужба коју су ирачке жртве рата уложиле у Белгији против америчког генерала Френкса због америчких ратних злочина показује да би Сједињене Америчке Државе морале да рачунају на истрагу Међународног кривичног суда против америчких грађана.

Отпор против растурања Међународног кривичног суда, чији је Статут у међувремену потписало 137 земаља, а ратификовало 90, био би важан и из других разлога. Међународ-

ни кривични суд је важна институција управо у ово време захтева за владавином над светом.

Међународни кривични суд је једина универзална институција од значаја која је установљена упркос отвореном отпору Сједињених Америчких Држава. Он такође показује да је група одлучних држава у стању да своје политичке позиције примени у међународном праву, против воље и самих сила са правом вета, и тако изврши трајни притисак на оне који стално говоре „не“.

То је пример од посебне важности у тренутку у коме Сједињене Америчке Државе желе да се ослободе по могућству свих законских обавеза. Енормни притисак који Вашингтон врши на мање државе потписнице Међународног кривичног суда, сведочи да је Влада САД ово последње добро схватила.

Земљама зависним од америчке војне помоћи прети се укидањем помоћи, осталим земљама се најављују проблеми у трговинским односима ако не потпишу споразум о неизручивању америчких грађана Међународном кривичном суду.

Тамо где отворен притисак не даје резултате Вашингтон употребљава средства преваре, као у случају Источног Тимора. Тамошња влада, у тренутку потписивања споразума који јој је америчка страна приказала као ствар од споредне важности, није знала коју тежину има потписивање, пише „Берлинер цајтунг“.

Вашингтон је до сада успео да утиче на 33 земље да потпишу споразум о неизручивању, а многе од њих га још нису ратификовале.

Коментар је написан пре него што је Савет безбедности одобрио продужење о изузећу америчких грађана на још годину дана. Лист истиче да уколико Савет безбедности то учини, да би то био потпуно погрешан сигнал свим оним малим земљама које су се до сада одупирале притиску Вашингтона.

Била би то, после ирачке Резолуције из маја, друга капитулација Европљана пред свемоћним понашањем Сједињених Америчких Држава у последњих неколико недеља.

Кршење демократских принципа

Из Европске уније упозоравају да уколико се прихвати билатерални споразум који нуде Сједињене Америчке Државе о неизручивању њених грађана Међународном кривичном суду, потребно је да га ратификује и парламент заједничке државе. Постоје неке најаве да власти у Србији и Црној Гори могу да имају различите ставове. Шта ће урадити досовска власт остаје да се види, али већ је могуће наслутити.

Прихватање споразума представљаће грубо кршење демократских принципа, значиће да не постоји једнако право за све људе, већ да се оно разликује у зависности од националне, верске и друге припадности. На тај начин бисмо држављанима једне земље дали више права него што имају грађани наше земље.

Врхунац хипокризије представља још једна чињеница – нашу земљу су са Запада упорно упозоравали да мора да постоји једнако право за све – то је била демократска парола која је требало да сакрије праве циљеве Запада на овом простору. На крају су нас бомбардовали да би, наводно, заштитили права Албанаца. Сада траже од нас да заштитимо оне који су убијали наш народ, жене, децу, цивиле, да их заштитимо како би избегли правду. Тешко је поверовати да неко може да стави потпис на такав споразум.

ПРВОРАЗРЕДАН ПОЛИТИЧКИ СКАНДАЛ

Према замисли, у савету су требали да седе стручњаци великог моралног интегритета. Савет је требало да полаже рачуне искључиво јавности која би била његов једини контролор. Већ у току избора чланова савета и у првим данима његовог рада овакве тврдње пале су у воду. Уместо свега тога он је постао арена у којој се воде најстрашније борбе љутих противника, који не презају ни од чега, па ни од изношења прљавог веша у јавност

Јавност је прво девет месеци чекала да он буде оформљен а онда неколико дана уочи избора његових чланова постао је центар свих овдашњих полемика. Како скупштинских тако и оних чаршијских

не телевизијске куће, односно њихови власници, које добију националну фреквенцију имаће загарантован дугогодишњи енорман профит. Прво моћи ће странцима и то за велике паре да продају до 49 одсто капитала, друго згртаће баснословне паре од телевизијских реклама. Такође, они који буду у поседу имали националну фреквенцију, што у преводу значи да ће се њихов телевизијски програм моћи да се гледа на простору читаве државе, и те како ће утицати на креирање јавног мњења, пре свега оног политичког. Тек када се цела прича о радиодифузног савету сведе на причу о парама и моћи борба око састава радиодифузног савета постаје много јаснија.

Упркос упозорењу међународних организација да држава под својом контролом држи велики број медија и на индиректан начин утиче на уређивачку политику још неколико медија, и препоруци да се те ствари у Србији што хитније промене, власт никако не жели да се одрекне моћи да креира и уређује медијску слику у Србији.

Радиодифузни савет, барем тако нас је власт уверавала, требало је да представља независно регулационо тело које ће увести ред у хаотични медијски простор, односно од чије ће одлуке зависити даља судбина око 1000 радио и ТВ кућа, мада нема прецизних података да је и та бројка поуздана. Формирање савета од стране аналитичара оцењено је као

кључни корак ка укидању контроле над државним медијима и њихово претварање у јавни сервис, као и сређивање прилично запетљане медијске сцене у којој је свака трећа улица у већем граду располагала својом телевизијом. Управо се на ову чињеницу власт врло често позива, мада је за време свог опозиционог деловања са радошћу прихватала позиве тих малих телевизија. На жалост или срећу, многих, савет се распао и пре него што је формиран.

Према замисли, у савету су требали да седе стручњаци великог моралног интегритета. Савет је требало да полаже рачуне искључиво јавности која би била његов једини контролор. Већ у току избора чланова савета и у првим данима његовог рада овакве тврдње пале су у воду. Уместо свега тога он је постао арена у којој се воде најстрашније борбе љутих противника, који не презају ни од чега, па ни са изношењем прљавог веша у јавност.

Јавност је прво девет месеци чекала да он буде оформљен а онда неколико дана уочи избора његових чланова постао је центар свих овдашњих полемика. Како скупштинских тако и оних чаршијских.

Прворазредни политички скандал

Избором чланова савета у пракси је демонстрирана куповина посланичких гласова а онда када је савет ипак изабран, његове седнице су постале затворене за јавност. Савет броји девет чланова, од тога већ на самом почетку његовог рада два су поднела оставку, трећи је најавио, а још три члана су спорна. Поднете су и прве тужбе.

Прво је оставку поднела Срнијезана Миливојевић кандидат удружења новинара, радиодифузних гласила и професионалних удружења филмских и драмских уметника, иначе аналитичар медија и истраживач у Институту друштвених наука. Миливојевићева је поднела оставку због неслагања са избором Ненада Цекића за председника савета, јер су према њеним речима и сама његова кандидатура и избор у савет спорни. Затим је оставку поднео Владимир Водинелић бивши професор правног факултета, кандидат домаћих невладиних организација и удружења грађана. Водинелић је оставку поднео због Горана Раденовића такође спорног члана. Из истих разлога оставку је најавио и Мирољуб Радјковић, уколико ту његову одлуку подржи ректорска комисија, која га је предложила у савет.

Највећа прашина се дигла у вези избора Горана Раденовића, кога је Скупштина Србије изабрала на предлог самог

савета а који је попунио место у савету које је било намењено за особу која ради и живи на територији Косова и Метохије. Раденовић у својој биографији наводи да је рођен у Пећи, а да живи у Грачаници где ради у приватној фирми. Сам је демантовао да није завршио правни факултет, како је то раније тврђено али и додаје да је десетак година радио у РТВ Приштина. Међутим, сумње у његову биографију унела је његова бивша супруга, која се убрзо после објављивања његове кандидатуре, појавила у вестима Б-92, са тврдњама да је он у Пећи само рођен али да углавном борави у Подгорици, где ради за Пинк. Бивша супруга је своју причу допунила са још неколико података о Раденовићевом приватном животу. Оптужбе на рачун Горана Раденовића упутили су и НУНС и разна удружења електронских медија, захтевајући од Скупштине да разреши Раденовића јер не испуњава законом прописане услове. Неколико дана после бурне седнице на којој се расправљало о Горану Раденовићу поменути господин најавио је тужбу против Владимира Водинелића због клевета. Поред информације да је тужба поднета, јавност је била у прилици да сазна да код њега постоји сукоб интереса јер му кћерка ради на РТС-у. Раденовић није остао усамљен у својим оптужбама, придружили су му се и представници ДОС-а. Члан одбора за културу и информисање Скупштине Србије Бошко Никчевић, иначе члан Либерала Србије је већ сутрадан изјавио да је бивши члан савета Владимир Водинелић кршио закон и обмануо Скупштину, сакривши да му кћерка ради у РТС-у. У саопштењу за јавност се истиче да члан савета не сме да има сродника до другог колена, који је запослен или хонорарно ради у медијској кући која емитује телевизијски програм. „То се односи на све запослене од директора до порттира“, истакао је Никчевић. Сличне констатације изрекло је и Удружење новинара Србије. У свом саопштењу УНС је оптужио Владимира Водинелића да је прећутао да му кћерка ради у РТС-у као секретарица режије. Ово удружење новинара такође, инсистира да се Раденовић разреши чланства у савету а избор Цекића и Цветковића понови.

Отпор се никако не слаже са овим наводима, већ он у свом саопштењу наводи да је Водинелић у својој биографији, која је предата Скупштини Србије, написао да му је кћер-

ка запослена у Радио телевизији Србија, и према њиховим речима, тај податак постао јавна ствар. Према мишљењу ове организације, посао Водинелићеве кћерке никако не може да значи сукоб интереса, с обзиром да РТС има гарантоване фреквенције.

Касније се испоставило да је спорно именовање и Сњежане Миливојевић у савет, јер „Центар за медијске анализе“ у коме Миливојевићева ради има уговорене односе са АНЕМ-ом.

Такође један део јавности захтева да се опозове и одлука о избору Ненада Цекића и Владимира Цветковића, иначе кандидата Владе Србије и Скупштине јер у њиховом случају није поштован закон пошто предлагачи нису објавили њихова имена 30 дана пре гласања. Цветковић у свом писму упућеном НУНСУ, чији је члан, поставља питање Милици Лучић Чавић да ли је њено учешће у хајци које се води против њега став НУНСА или једног од власника „Б-92“, Вера-на Матића. У случају Ненада Цекића спомиње се и сукоб интереса јер је био сувласник и директор „Радио Индекса“ а такође постоје претпоставке да би своју позицију могао да искористи против некадашњих конкурената „Б-92“. С друге стране Ненад Цекић очекује од Скупштине Србије да одбије захтев за његово разрешење и преостала два спорна члана. У допису који је упутио в.д. председника Србије Наташи Мићић, тражи да пронађе правну могућност да се посланицима Народне скупштине омогући изјашњавање о легитимитету три члана савета. Цекић је рекао да они „нису хтели да поднесу оставке на основу уцене Сњежане Миливојевић и Владимира Водинелића“.

За сада примедбе једино нису упућене на рачун кандидата верских заједница, представника Српске православне цркве, владике Јегерског Порфирија. Против два члана савета који долазе из Војводине Владимира Марка, кандидата Скупштине Војводине и Драгана Рогавца кандидата Извршног већа Војводине, примедбе су постојале пре конституисања савета, мада се не зна шта ће се дешавати у будућности и са овим члановима савета. Неће ли се неко досетити и јавности предочети неке до сада неоткривене делове њихових биографија.

Приходи од реклама мере се стотинама милиона евра

Уколико нека телевизија добије националну фреквенцију, у својим рукама имаће један неисцрпан рудник злата. Иако се тачно не може доћи до података колико се пара троши на рекламирање на овдашњим телевизијама, процене се крећу до неколико стотина милиона евра. До пре две године, када се још увек рачунало све у немачким маркама, новац утрошен на рекламирање достигао је тада за овдашње услове више од 150 милиона марака. То је било неупоредиво много мање од суседних земаља, али и много више од онога што је замишљао просечни конзумент телевизијског програма. Без обзира што је законом тачно прецизирано колико и када могу да се емитују рекламни блокови, понекад је заиста веома тешко да се после малог предаха уз рекламе човек врати емисији или филму које је гледао. Слично је и са спортским преносима. То је сасвим разумљиво јер је све већи број страних фирми, што банака, што заступника техничке робе, који покушавају да заузму своје позиције на овдашњем тржишту и, хтели то или не, морају да улажу у рекламе. Сличан случај је и са домаћим фирмама, које то себи могу да приуште. Некада смо били у прилици да гледамо само рекламе жвакаћих гума, женских хигијенских уложака и осталих средстава за хигијену а данас се тај спектар проширио. Да би опстао рекламира се и киоск у комшилuku или пак намештај склепан у некој радионици у околини Београда. Све има своју цену а тако и привлачење купаца. Оне телевизије које у свом поседу буду имале националне фреквенције већ и у старту ће бити у много бољем положају од оних малих телевизија које ће имати локалну или регионалну покривеност и које ће морати да се задовоље са далеко мањим бројем и не толико платежно способним оглашљивачима.

Ко је кога препоручио

По Закону о радиодифузији који је усвојен у јулу прошле године чланове савета предлажу Влада, Скупштина, универзитет, невладине организације, медији, струковна удружења и верске заједнице, деветог члана предлаже сам савет. Неколико дана пре гласања народних посланика о деветом члану постојала су разна нагађања ко ће и због чега да гласа за Горана Раденовића, за кога се ни дан данас не зна шта је све тачно у његовој биографији. Они који га бране тврде да је то све а они који су против њега то негирају.

Када је гласање завршено постало је сасвим јасно да је некоме било страшно стало да он буде изабран. Да ли је сам ДОС имао ту свој интерес или је само потпомогао да вода оде на нечју воденицу више није ни важно. За јавност је интереснија прича како се одвијала посланичка берза и лобирање за гласање. Оно што је једино јасно у тој једној свеопштој збрци која ипак месецима већ влада у скупштинској сали, јесте да су поједини посланици опозиције гласали за Раденовићев избор у савет али и да су поједини посланици ДОС-а гласали против тога. Раденовић је изабран гласовима посланика ДОС-а, СПС-а, Странке српског јединства и неизбежне Социјалистичке народне странке Бранислава Ивковића. После завршетка гласања многи су покушали да демантују да су својим гласом подржали Раденовића. Нажалост безуспешно.

Убрзо после изјаве Горана Свиџановића, приликом његовог гостовања у „Утиску недеље“ да је ГСС гласао против појавили су се докази да су Наташа Мићић и Иван Андрић ипак гласали за. Извод из скупштинске службе до које је дошао „Балкан“, показује да су се Наташа Мићић и Иван Андрић изјаснили за, један посланик ГСС био је уздржан, а преосталих шест није гласало. За Раденовића су гласали и посланици ССЈ и СПС. Ивица Дачић изјавио је за „Независну светлост“ да је посланичка група СПС-а одлучила да у Републичком парламенту гласа за Горана Раденовића после директног разговора у коме је он обећао да ће се заложити за директне телевизијске преносе скупштинских заседања као и да ће утицати на то да телевизијске и радио-станице, које су наклоњене опозицији, имају исти приступ фреквенцијама у наредном периоду. „Значи никаквих веза то нема ни са ДОС-ом ни са било чим другим“, рекао је Дачић. Он је додао да се поводом овог случаја много полемисе, а када ДСС, или нека друга странка гласа за предлоге закона ДОС-а, као што је онај о сарадњи са Хагом, никада СПС никог не оптуживала за сарадњу са ДОС-ом ако је то њихов партијски став да се о појединачном случају гласа слично ставовима ДОС-а. „Сада рецимо део ДОС-а није гласао за Раденовића“, изјавио је Дачић.

Ружичасти хероји

Приликом једне своје посете Вашингтону убијени премијер Србије, Зоран Ђинђић поручио је да храбрима следује ордење а не фреквенције и да ће се сви медији у Србији равноправно борити за националну фреквенцију. Између оних којима је ова порука била намењена и оних других под ружичастом заставом битка за националну фреквенцију увелико траје, мада не заостају ни Браћа Карић. За сада још нема поузданих података колико ће то бити додељено националних фреквенција.

Ненад Цекић председник савета, изјавио је за јагодинску телевизију „Палма плус“ да се тек крајем године може очекивати да на дневни ред Савета агенције за радиодифузију дође питање колико ће фреквенција бити подељено. „Нико у овом тренутку не зна колико радио и телевизијских станица у Србији има, а још мање се зна колико ће национал-

них фреквенција бити подељено од стране савета“... изјавио је Цекић. Многи то повезују са изборима и послушношћу. Они који се не замере Влади добиће фреквенције.

Оно што се са сигурношћу може рећи у овом тренутку је једино да ће радиодифузни савет одредити број националних, регионалних и локалних радио и телевизијских фреквенција. Према чаршијским причама могло би да се деси да их буде укупно пет. На тај начин све страсти и сујете биле би подједнако задовољене. На први и други канал РТС отпале би две фреквенције, док би преостале биле додељене „БК“ телевизији, „Пинк“ и „Б 92“. У том случају нико од фаворита не би морао да страхује да ће остати ван игре. Потпредседник Републичке владе Жарко Кораћ недавно је изјавио да ће националних фреквенција бити више од пет.

Према првој варијанти било је најављивано да ће бити додељене четири фреквенције. Пошто су РТС-у фреквенције загарантоване, копље је почело да се ломи између преостале 3 телевизије које претендују за добијање фреквенције. Уследили су прелазни рокови, слични онима у спорту и многа тв лица и емисије прешалтоване су с једне на другу телевизију.

Међутим, у том случају власт би вероватно тешко могла да одлучи коме да додели а да се о никог не огреша. Иако је Зоран Ђинђић са почетка текста најавио да храбрима припада ордење, запад и САД се највероватније са тиме не би сложили већ би желели једну фреквенцију за „Б 92“. С друге стране, кога елиминистати између „Пинка“ и „Бк“ када се и једни и други труде да се власти нађу надхват руке. Обе телевизије би у пакету морале или да прођу или да изгубе битку, јер и једна и друга носе тешко бреме екстрапрофитерства.

Још увек је неизвесно и да ли ће се две фреквенције које треба да припадну Телевизији Нови Сад рачунати као националне или као регионалне.

Владимир Цветковић члан радиодифузног савета тврди да број фреквенција које се додељују нема превише везе са радиодифузним саветом већ да је таква одлука у рукама инжењера, који треба да испитају колико фреквенција дозвољавају техничке могућности. Ипак, ова тврдња да је све у рукама инжењера и технике никако не одговара чаршијској причи да онај ко жели да се обогати довољно је да буде члан радиодифузног савета. Чланови савета према њиховим речима, примају месечне надокнаде као судије врховног суда али што би неко рекао где има дима име и ватре па могућности за додатну зараду нису искључене.

Како је Слободан Радуловић ојадно „Промет”

ЛИБЕРАЛНА ТРГОВИНА

„Ми нисмо знали да Радуловић поседује акцептне налоге. После смо сазнали да у власништву има 10 таквих налога. Претпостављамо да му је бивша директорка налога дала негде у кафани јер они нигде нису заведени. Ни код нас а ни код „Ц-маркета”. Одједном се они појављују и на њима се тачно види да су у питању бланко налози, јер је износ на њима попуњен сасвим другачијом хемијском оловком од оне којом су уписане остале генералије”, прича наша саговорница. Бивша директорка је тим налозима практично предала фирму „Ц-маркету”. То је кривично дело и за то следује затвор

Без обзира што су високи државни званичници најавили проверу рада судова међу њима и Трговинског суда, пред којим се воде спорови од баснословне вредности до тога ипак није дошло. Последњих дана у штампи се све чешће могу чути оптужбе на рачун председника Трговинског суда Горана Кљајевића, да овај суд намерно одуговлачи са доношењем пресуда, стављајући се на тај начин индиректно на једну страну у спору. Већина фирми које су изгубиле сваку наду да би поступак који воде пред овим судом могао да буде окончан у скорије време затражиле су заштитну својих интереса пред другим државним инстанцама али за сада без резултата.

Једно од таквих предузећа је и трговинско предузеће „Промет” из Београда. У управу предузећа је пре неколико дана стигао допис из Трговинског суда са потписом председника суда Горана Кљајевића којим се обавештавају запослени да је Народна банка упутила предлог том суду да покрене стечајни поступак над овим предузећем, због тога што је рачун фирме 132 дана у блокади. Писмо је изазвало прави шок међу свим запосленима јер су уместо тога чекали одлуку суда да донесе привремену меру којом се спречава реализација акцептног налога на 55 милиона динара од стране „Ц-маркета”, односно његовог генералног директора Слободана Радуловића а којим је жиро-рачун ТП „Промета” блокиран.

Радници „Промета” тврде да је вероватно од самог старта када је склопљен уговор о пословно-техничкој сарадњи између ова два предузећа постојала намера да се оно одведе под стечај, како би се касније продало по веома ниској цени. Према њиховим речима, Слободан Радуловић је акцептним налозима, до којих је дошао нелегалним путем, захваљујући бившој директорки Светлани Ружић, против које је поднета кривична тужба у два наврата блокирао жиро-рачун фирме а конто дуговања „Промета” „Ц-маркету”. Међутим, како они кажу, дуговања су проистекла захваљујући самом Слободану Радуловићу и бившем руководству фирме који су направили такав уговор којим се ТП „Промет” ставља у дужничко-ропски однос.

Наплата првог акцептног налога од 105 милиона динара стопирана је привременом мером Трговинског суда, али други акцептни налог, захваљујући неажурности Трговинског суда, како тврде запослени, највероватније ће бити фаталан по предузеће. Према њиховим речима, много је нејасних ствари око самог предлога за покретање стечајног поступка. Према тврдњама Народне банке, жиро-рачун фирме је у блокади 132 дана, а за стечај је потребно 60 дана. Међутим, рачун фирме је у блокади тек од 12. маја. Запослени

у „Промету” тврде да ће захтевати од председника Трговинског суда Горана Кљајевића да положи рачуне и каже шта се то дешава са њиховим захтевом за увођење привремене мере за спречавање реализације Акцептног налога на 55 милиона динара, који је Радуловић пустио у оптицај 22. фебруара 2002. године. Како они кажу Слободан Радуловић ни по једном основу не би смео да пушта и код себе држи спорне акцептне налоге, којим је предузеће заправо предато њему у руке. Уједно се питају зашто трговински суд хитније не реагује када су у питању овакве ствари пошто сваки дан блокаде рачуна ТП „Промета” изазива овом предузећу огромне губитке.

Када је Слободан Радуловић пустио акцептни налог на 55 милиона динара „Промет” је 13. марта упутио захтев Трговинском суду за увођење привремене мере обуставе реализације налога, док се не утврди његов тачан износ. Суд доноси негативно решење по њиховом захтеву 24. марта. Међутим, предузеће то исто решење добија са 36 дана закашњења. „У оваквим случајевима када је сваки дан блокаде рачуна предузећа врло битан, због тога што предузеће може да оде под стечај а и уколико до тога не дође свакодневно се блокадом производе огромни губици, роба не може да се набавља јер не постоји могућност да се плате добављачи, губе се кулци, а такође оштећује се и држава јер предузеће не може да плати порез и остале дажбине. Постављамо питање где се то затурило решење са одлуком Трговинског суда тако да смо га ми добили тек 30. априла”, прича једна од радница овог предузећа. Како тврди наша саговорница у том решењу стајала је правна поука која је остављала могућност „Промету” да исправи своје грешке и суду поново упути захтев за увођење привремене мере. То је урађено 3. маја. Међутим, уместо одговора иако је прошло више од месеца дана, а у оваквим случајевима суд мора хитно да реагује, стигло је обавештење да Народна банка предлаже увођење стечајног поступка.

„Иако знамо да је то борба против ветрењача надали смо се да до тога ипак неће доћи. Нисмо желели ни да протестујемо, нити икога да прозивамо по новинама полагали смо наду у суд и правду. Сада смо изиграни. Виша сила је у питању”.

Радуловић бацио око на предузеће

ТП „Промет” располаже са око 40 продајних објеката, великим магацинским простором и сопственим возним парком. Дирекција предузећа са преко 1000 квадратних метара налази се на трошарини на Бањици. Како кажу радници, то је идеално место за неки тржни центар или велики хипер-

Како је Слободан Радуловић ојадио „Промет“

ЛИБЕРАЛА

маркет до којег би неко могао да дође за веома мале паре. Уједно се питају који је интерес државе да једно предузеће које је солидно пословало без великих губитака оде под стечај када се оно у процесу приватизације може продати за по-замашну суму новца. Према њиховим речима, ново руководство предузећа све до блокаде рачуна сваког месеца је подизало месечни промет. Да су се ствари одвијале како треба њихови губици били би преполовљени. Сви они стрепе за своју судбину.

У ТП „Промету“ запослено је 320 радника којима је несхватљиво коме и због чега одговара да се они избаце на улицу када је предузеће већ ушло у процес приватизације и због чега се то не остави новом власнику да о томе одлучи.

У мају 2001. године тадашњи директор овог предузећа Томислав Ковачевић, у договору са Управним одбором и Скупштином предузећа одлучио је да „Промет“ интегрише са „Ц-маркетом“. Заједничка седница представника „Ц-маркета“ и „Промета“ одржана је 27 септембра на којој је договорено да се са заједничким радом и сарадњом започне одмах по пописивању имовине. Уговором је прецизиран јединствен наступ на тржишту, припајање „Промета“, „Ц-маркету“ и убудуће пословање под именом „Ц-маркет“. Такође постигнут је договор да се упосле сви капацитети као и да ниједан радник не буде отпуштен. Заузврат „Ц-маркет“ је понудио инсталирање нове опреме и технологије у радње и обуку кадрова. Међутим, пошто су према Радуловићевим речима статусне промене требало да потрају неколико месеци предложио је да се дотле склопи уговор о пословно-техничкој сарадњи. Према речима радника овог предузећа, отада њихова фирма креће ка пропадању које је кулминирало ових дана, када је стигао предлог за повратање стечајног поступка. Према Радуловићевом предлогу, уговором о пословно-техничкој сарадњи „Ц-маркет“ постаје једини добављач објеката „Промета“ са целокупним асортиманом и ценама као у продавницама трговинског гиганта. У „Прометове“ продавнице стизала је најразличитија роба, врло често и она луксузна за коју је било тешко пронаћи купце. „У наше продавнице у којима су људи навикли да углавном купују само основне намирнице и робу приступачну свачијем џепу, где су највећи потрошачи пензионери, одједном су стизали

Стратегија преузимања

Трговинско предузеће „Промет“ је у току 2001. и 2002. године, на основу уговора о пословно-техничкој сарадњи, пословало са А.Д. „Ц-маркетом“ као својим јединим добављачем. Сам уговор је од стране органа управљања предузећа оцењен као веома штетан што је проузроковало неколико тужбених захтева који су покренути пред Трговинским судом. Све је кулминирало уговором о продаји пет најбољих објеката ТП „Промета“, „Ц-маркету“ по ликвидационој вредности, која је неколико пута мања од тржишне цене објеката. Како тврди наша саговорница уговор осим што је супротан позитивним законским прописима, фирми је нанео и ненадокнадиву штету. Почетком ове године „Ц-маркет“ је пустио у наплату два акцептна налога на износ од 150 милиона динара, које је издао смењени директор „Промета“, против кога је такође поднета кривична тужба. Смењени директор Светланма Ружић је „Ц-маркету“ издала још осам бланко АЦ налога. Свим овим радњама „Промет“ је доведен у стање блокаде текућег рачуна, због чега предузеће не може даље да функционише.

ADVOKAT
Milanko M. Đerić
BEOGRAD, Nakićka 2/2
Tel. 466-581

TRGOVINSKI SUD
U BEOGRADU

PRIMLJENO
13.03.2003
TRGOVINSKI SUD
U BEOGRADU

TUŽILAC: TP „PROMET“ Beograd, ul. Pazinska br. 6., čiji je punomoćnik adv. Milanko Đerić iz Beograda, ul. Nakićka br. 2/2.

TUŽENI: Trgovinsko akcionarsko društvo "C. MARKET" Beograd, ul. Čika Ljubina br. 9.

RADI: Poništaja Ugovora o prodaji poslovnog prostora

TUŽBA
Vrednost: 17.095.000,00 dinara
U dva primerka sa priložima i punomoćjem advokata

Dana 22.08.2002. godine zaključen je Ugovor o prodaji poslovnog prostora između tužioca i tuženog, koji je u ime tužioca potpisao tadašnji VD direktora Svetlana Ruzičić.

Taj ugovor overen je u Prvom opštinskom sudu u Beogradu dana 22.08.2002. godine pod I OV. br.6831/02.

DOKAZ: Uvid u Ugovor o prodaji poslovnog prostora 22.08.2002. godine pod I OV. br.6831/02 i Rešenje Trgovinskog suda u Beogradu X-Fi-114/03 od 22.01.2003. godine.

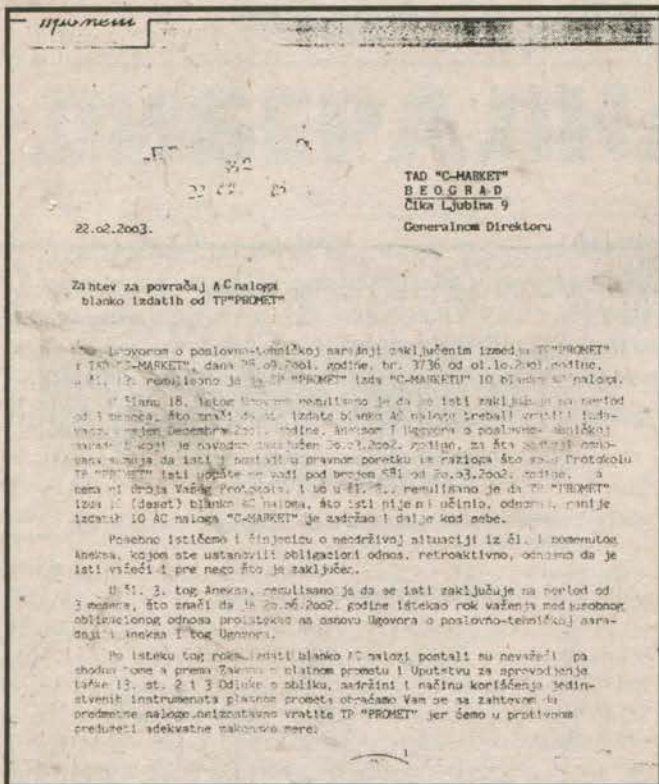
Tim ugovorom tužilac je na ime izmirenja duga tuženim prodao mu nepokretnosti pobilje opisane u članu 4. tog Ugovora.

DOKAZ: Kao napred.

Tužilac je po svom obliku organizovanja društveno preduzeće, odnosno u istom je većinski društveni kapital.

DOKAZ: Uvid u reg. uložak br. 1.2125-00 kod Trgovinskog suda u Beogradu.

разни деликатеси и грицкалице које ретко да могу да се пронађу и у нешто луксузнијим продавницама. Наравно да никако нисмо могли да нашим кућима који пазаре код нас, продамо 100 грама пистаћа који кошта више од 100 динара. Таква роба једноставно није имала купце у нашим радњама”, каже једна од радница.

Почетком октобра 2001. године радници сазнају да до интеграције између ове две фирме никада неће доћи и да је у питању једино уговор о пословно-техничкој сарадњи. Од укупног промета који је остварен у продајним објектима „Промета“ 25 одсто је остајало тој трговинској кући док је 75 одсто одлазило „Ц-маркету“, као једином снабдевачу. Према речима радника, то што је остајало било је недовољно да се подмире остали трошкови, струја вода, бензин и през. Дуговања су се све више gomилала и тек 25. децембра 2001. године Скупштина предузећа доноси одлуку о потврди Уговора о спајању преузимањем-припајањем са „Ц-маркетом“. Међутим, како тврде радници нико никада тај уговор није видео. О статусним променама у овом предузећу јавност је упозната путем Службеног листа Југославије 7. децембра 2001. године. „Ц-маркет“ је објавио у службеном листу да покреће поступак спајања преузимањем „Промета“ при чему се ово предузеће брише из судског регистра а „Ц-маркет“ преузима сва права и обавезе припојене трговинске куће, скоро двадесет дана пре него што се о томе изјаснила Скупштина предузећа. До припајања ипак, никада није дошло. Радници тврде да оно Радуловићу сигурно није било у

интересу јер су захваљујући таквој сарадњи запали у све већа дуговања посебно према „Ц-маркету“. Зашто би он интеграцијом преузимао све њихове обавезе и дуговања када се обезвређивањем предузеће може лакше приватизовати, питају се радници и уједно констатују.

Слободан Радуловић је у међувремену дописом обавестио „Промет“ да је у обавези да измири своја дуговања тако што ће му уступити пет продајних објеката. На тај начин пет најбољих малопродајних објеката, са највећим прометом, доспева у руке Слободана Радуловића, на име неизмирених обавеза.

Објекти су предати по ликвидационој цени која износи око 17 милиона динара док тржишна вредност износи скоро 100 милиона динара. Поводом овог случаја реаговала је и Републичка управа јавних прихода не прихватајући продају због ниске цене. Радуловић је у међувремену реновирао пословне објекте и у њих позапошљавао своје раднике. Због новонастале ситуације „Промет“ је, да његови људи не би остали на улици, био приморан да у неке продајне објекте нагура по више људи, иако за то није било потребе. Радуловић такође обавештава „Промет“ да раскида уговор о пословно-техничкој сарадњи и да сходно томе прекида снабдевање робом „Прометове“ продавнице. Једна радница каже да је то тада представљало кулминацију катастрофе јер је Радуловић акцептним налогом блокирао жиро-рачун фирме. Међутим, према њеним речима, оно што је уследило после тога било је још неповољније по предузеће.

Кривичне пријаве против старог руководства

Управни одбор предузећа 3. септембра доноси одлуку о раскидању уговора о пословно-техничкој сарадњи са молбом и апелом да се престане са примопредајом пословног простора а да ће радње припасти „Ц-маркету“ у случају припајања односно интеграције ова два предузећа. „Ц-маркет“ је одговорио блокадом рачуна фирме. Мимо свега, како каже једна радница, улази у посед пет објеката. „Промету“ оставља раднике којима предстоји борба за смењивање нелегитимне скупштине. Уз много мука конституисана је нова Скупштина изабран је нови Управни одбор као и нови директор. Против смењене директорке Светлане Ружић предузеће је поднело кривичну пријаву због уступања Слободану Радуловићу 10 бланко акцептних налога, којима Радуловић у сваком тренутку, испишујући износ по сопственој процени, може да блокира рачун фирме. Као што је то и урадио.

Тада започињу праве муке са Трговинским судом. Новоизабраног директора Бранислава Стевића суд није хтео да региструје, уз образложење да је нелегално изабран, тек након исцрпне провере и доказивања легалитета новоизабраног директора суд је Стевића укњижио у регистар. Пошто

Коме одговара стечај?

Трговински суд је тек након више од два месеца донео одлуку о изрицању привремене мере забране реализације бланко акцептних налога, којима Слоб одан Радуловић уништава „Промет“. Трговински суд је такву одлуку донео пошто је Народна банка послала предлог суду да се у овом предузећу због 126 дана блокаде жиро-рачуна уведе стечајни поступак. Радници тврде да Народна банка није у праву и да је рачун у блокади био нешто мање од 60 дана. Међутим, огорчени су на рад Трговинског суда и његовог председника који се игра судбином преко 300 породица и са великим цајтносом доноси једну одлуку која је морала да буде донесена у најкраћем могућем року. Али, како они кажу, у питању су виши интереси. Помоћ је затражена и од Министарства правде и Министарства трговине, али нажалост безуспешно. Иако се у допису министри упозоравају да се ради о намерном стварању услова за изазивање стечаја ТП „Промета“

Радници предузећа у више наврата обраћали су се председнику Трговинског суда Горану Кљајевићу са молбом да прими њихову делегацију поводом њихове притужбе на одуговлачење поступка. Трећег јуна 2003. године Скупштина предузећа суду се обратила са истим захтевом. Уместо одговора стигло је обавештење о предлогу Народне банке за покретање стечајног поступка.

ново руководство и запослени суочени са тешком матријалном ситуацијом у фирми одлучују да рашчисте односе са Слободаном Радуловићем он на то реагује пуштањем акцептног налога на 105 милиона динара а конто неизмирених дуговања. Запослени у „Промету“ тврде да су бланко акцептни налози које поседује Радуловић нелегални јер их не прати никакв правни папир, односно никакв уговор. „Ми нисмо знали да Радуловић поседује акцептне налоге. После смо сазнали да у свом власништву има 10 таквих налога. Претпостављамо да му је бивша директорка налоге дала негде у кафани, јер они нигде нису заведени. Ни код нас а ни код „Ц-маркета“. Одједном се они појављују и на њима се тачно види да су у питању бланко налози јер је износ на њима попуњен сасвим другачијом хемијском оловком од оне којом су уписане остале генералије“, прича наша саговорница. Бивша директорка је тим налозима практично предала фирму „Ц-маркету“. То је кривично дело и за то следује затвор.

Трговински суд доноси привремену меру којом забрањује акцептни налог на 105 милиона динара. „Не знамо само како је Слободан Радуловић дошао до те цифре. Запослени у Народној банци били су шокирани када су видели износ. Када је Трговински суд увео привремену меру забране реализације бланко акцептног налога уједно нас је обавезао да у наредна три месеца докажемо колика је стварна вредност robe“.

Према њеним речима Радуловић није чекао да се то деси већ пушта други акцептни налог на 55 милиона динара. „Тада ми сазнајемо да он располаже са још осам таквих налога. Били смо шокирани. Рачун нам је био поново у блокади. Поднели смо тужбени захтев да се забрани реализација преосталих налога као и да Трговински суд одреди привремену меру забране реализације налога.“

Радуловић одбио да врати акцептне налоге

„Промет“, 22. фебруара 2003. године, упућује генералном директору „Ц-маркета“ Слободану Радуловићу захтев за повраћај АЦ налога бланко издатих од ове трговинске куће. Уговором о пословно-техничкој сарадњи, закљученим између ове две трговинске куће 28. септембра регулисано је да ТП „Промет“ изда „Ц-маркету“ 10 бланко АЦ налога. У члану 18. истог Уговора регулисано је да се он закључује на период од три месеца, што значи да је Радуловић бланко налоге требало да врати још крајем децембра 2001. године. Како се наводи у захтеву за враћање АЦ налога Анексом 1. Уговора о пословно-техничкој сарадњи, који је наводно закључен 20. марта 2002. године, за шта постоји сумња да он и постоји у правном промету, из разлога што се у Протоколу ТП „Промет“ исти уопште не води под бројем 581 од 20. марта 2002. године а нема ни броја протокола у „Ц-маркету“, регулисано је да ТП „Промет“ изда 10 бланко акцептних налога, што исти није ни учинио, односно, раније издатих 10 АЦ налога „Ц-маркет“ је задржао код себе.

„И да су налози издати у марту 2002. године уговор је истекао 20. јуна 2002. године и Радуловић их је по закону морао вратити“, тврди наша саговорница. Према њеним речима, тада је истекао рок важења међусобног облигационог односа проистекао на основу Уговора о пословно-техничкој

сарадњи и Анекса 1 тог Уговора. По истеку тог рока, како стоји у захтеву, издати бланко АЦ налози постали су неважећи. „па се сходно томе а према Закону о платном промету и Упутству за спровођење, садржини и начину коришћења јединствених инструмената платног промета обраћамо вама са захтевом да предметне налоге неизоставно вратите ТП „Промету“ јер ћемо у противном преузети адекватне законске мере“. Одговор на захтев, Слободан Радуловић никада није послао. Пошто се генерални директор „Ц-маркета“ оглушио на захтев „Промета“ ова трговинска кућа обратила се Трговинском суду да забрани преостале акцептне налоге.

Истог дана када је примио писмо са захтевом за повраћај акцептних налога Слободан Радуловић пушта други налог са износом од 55 милиона динара. „Ми поново нисмо знали како је он дошао до тих 55 милиона динара, као што нисмо знали како је и зашто прво тражио 105 милиона динара. Због тога што смо ми у међувремену, користили жиро-рачуне код различитих банака, наш жиро-рачун се налази у блокади од 12 маја 2003. године“, каже наша саговорница и огорчено додаје да уколико рачун буде у блокади 30 дана предузеће иде под стечај а да је сваки дан важан као и сваки сат.

Ових дана је у предузеће ипак стигао допис Трговинског суда да је жиро-рачун фирме одблокиран јер је привременом мером забрањена реализација акцептног налога. Нажалост можда ипак прекасно јер за неки дан предузеће највероватније иде под стечај.

НАРОДНА БАНКА СРБИЈЕ
ГЛАВНА РЕПУБЛИЧКА ФИЛИЈАЛА
У БЕОГРАДУ
ЕКСПОЗИТУРА ВОЈДОВАЦ
ОДСЕК ЗА ПРИНУДНУ НАПЛАТУ
БЕОГРАД-УСТАНИЧКА 139

БРОЈ: 9590/4
БЕОГРАД: 12.05.2003.

На захтев ТП „Промет“

бр. 9590 од 12.05.2003. издаје се:

П О Т В Р Д А

До се ТП „Промет“

издатички број 1057425 налози у блокади за укупни износ од 58.998.123 динара, на дан 12.05.2003. часова 12:55.

ШЕФ ОДСЕКА
НАРОДНА БАНКА ЈУГОСЛАВИЈЕ
Милорад Срећковић

ПРИЈАТЕЉИ СПОРТА

На утакмицама звездиних кошаркаша, примећује се реклама руске гасне компаније „ЛУКОЈ“, која ни не послују на овдашњем тржишту. Рекламни спот ове фирме писан је на руском језику што значи да ова фирма не поседује чак ни спот припремљен за српско тржиште, већ се користи онај из архиве. Да ли ова фирма на тај начин плаћа улазницу за приватизацију нафтно-енергетских постројења преко политичара из Управе клуба, тешко је одговорити, али некакав интерес свакако постоји?

Зашто предузећа не финансирају клубове у којима не седе политичари. Да ли због чланице да се у овој земљи све ради испод жита или због тога што су им ти клубови најомиљенији

Што би рекао један политичар „чини ми се“ да је могућ овакав епилог: директор државног монополистичког предузећа пребаци „политички“ око 200.000 евра неком клубу уједно потписујући са клубом уговор о концесији једног играча. Од тих пара плати се уговор играчу а када он одлази из клуба, под условом да је, рецимо, његово обештећење 400.000 евра, које клуб не књижи, и које се на тај начин не опорезују, подели се између спонзора и клуба. Клуб узме 100.000 евра а великом добротвору се на рачун у иностранству пребаци 300.000 евра. Сви су задовољни. Велики добротвор се декларише, или као функционер, или као ватрени симпатизер клуба, друштвена фирма, већим делом у рукама свог директора, такође воли спорт, а народ обожава победнике се којима се најлакше идентификује. Свака сличност са истинитим јунацима није била намерна.

Док се ових дана очекује почетак суђења певачици Светлани Цеци Ражнатовић због сумње да је између 1998. и 2001. године продајом фудбалера оштетила клуб „Обилић“ присвојивши око 11 милиона евра поставља се питање зашто власт мало не прочешља и по осталим спортским клубовима, ако се зна да је спорт већ годинама уназад једна од најпрофитабилнијих грана како у свету тако и код нас. Можда се са применом једне такве акције одуговлачи због спреге између политике и спорта, која је и те како чврста на овим просторима, па би многе ствари могле да изађу на видело. Звезда је готово комплетно у рукама ДОС-а а иза Спортског друштва Партизан према чаршијским причама стоји један од балканских босова. Ових дана навијачи Партизана били су сведоци полутајног састанка Жарка Зечевића

ха директора Спортског друштва Партизан и Станка Суботића Цанта. Када су навијачи напали Зечевића да се састаје са Цанетом, овај је то демантовао.

Иако, је одавно требало да буде донешен Закон о спорту, који би између осталих ствари требао да регулише понашање навијача али и функционисање спортских савеза и клубова, са његовим усвајањем се одуговлачи. Након нереди који су уследили после освајања златне медаље на европском ватерполо првенству, по хитном поступку усвојен је Закон о навијачима. Законом су прописане драконске казне за изгреднике, али чини нам се да се за сада још нико не усуђује да завири и унесе ред и у друге аспекте спорта. Спорт није само навијање већ је пре свега и један уносан бизнис. Јавност одавно захтева да се у Закон о пореклу имовине уведе и испитивање имовине спортских радника, не само директора, генералних секретара већ и председника клубова па и менаџера. Озбиљне акције којима би се проверавало финансијско пословање клубова и савеза, а којима би се највероватније дошло до спектакуларних открића по коме оних Цециних 11 милиона евра представљају праву сићу, међутим и даље изостају.

Кићење туђим перјем

Спорт је одувек, на овим просторима, био у нераскидивој вези са политиком и политичарима, који су се декларисали као велики љубитељи спорта. Кроз спорт се увек могло утицати на широке народне масе и слати разне пропагандне поруке јер је он производ који апсорбује велики круг људи.

Трансфери играча тајна

Већина спортиста и спортских радника не плаћа годишњи порез на доходак грађана. Да ли неко у овој држави може да одговори на питање да ли је Лотар Матеус платио порез на приход који је остварио као тренер „Партизана“? Не постоје ни подаци о плаћеним порезима на трансфер играча. Трансфери играча углавном се не воде у клупским књигама, јер се фудбалери према важећим законима не третирају ни као основно средство а ни као роба, а оно што се не евидентира као да и не постоји, иако целокупна јавност зна колико тачно износе трансфери појединих играча. Удружење за заштиту и просперитет ФК „Војводина“ недавно се огласило у јавности тражећи одговоре на питање: зашто су трансфери играча овог клуба тајна. Чланови удружења такође су се запитали каква је спрега Миодрага Костића, садашњег председника клуба, са извесним Рамаданијем, који је укључен без икакве потребе у посредовање у реализацији и папирологији покривања трансфера Милана Вјештице. У саопштењу се између осталог наводи: „Зашто прошле године није одржана Скупштина клуба да размотри и усвоји извештај о раду, финансијском пословању и Надзорном одбору што је обавеза на основу Статута клуба и Закона“. Да ли је то зато што је Миодраг Костић, садашњи председник клуба изнад закона.

И РАЗОНОДЕ

Спортисти су у земљи после својих успеха у иностранству дочекивани као народни хероји. Народ их је најчешће уздицао до небеса а политичари углавном увек користили њихове победе за додатне политичке поене, понекад и за стицање „скромне“ материјалне користи. Поједине партије на власти сматрале су то што ће у својим партијским редовима имати врхунске спортисте, добрим политичким маркетингом.

Још увек је свима у сећању вест која је бурно пропраћена у овдашњим медијима, да су два истакнута спортиста Симиша Михајловић и Жељко Танасковић у Општинском одбору СПС Савски венац 2000. године потписали своје приступнице овој партији. Недуго после тога уследили су деманти. А Симиша Михајловић се правдао речима да није знао да потписује приступницу већ је мислио да је у питању документ за добијање дипломатског пасоша. Уочи председничких избора прошле године Мирољуб Лабус затражио је од Владе Дивца и Предрага Даниловића да подрже његову кампању што су ови спортисти одбили, понајвише због тадашњег сукоба са управом КК „Црвена звезда“ и Горана Весића који седи у Управном одбору поменутог клуба.

Тих дана из Партизана су стизале оптужбе на рачун овог клуба: „Звезда није никакав европски, већ добро познати државни пројекат предоређен за монопол“. Ни звезда није остала дужна: „Партизан се уплашио, јер више не може да лешинари отимајући играче“, саопштено је из Звезде. Онда су се полемике продубиле. На једној конференцији за штампу Даниловић је прокоментарисао: „Немојте да се правите блесави сви знамо ко стоји иза Звезде“. Сличног мишљења је и остатак јавности који оптужује да су Горан Весић, Драган Новаковић и Живорад Анђелковић од КК „Црвена звезда“ заправо направили партијску ћелију Демократске странке. Међутим, незадовољство навијача и правих љубитеља спорта превише не дотиче управу клуба. Уосталом и „Партизан“ је до 5. октобра у својим редовима имао Ивицу Дачића, високог функционера СПС-а

Љубитељи спорта

Политичари у клубове долазе најчешће по партијском задатку. Изабере се неко ко има додирних тачака са спортом, јер је као мали на оближњем пољанчету пикао лопту а касније навијао за свој омиљени тим, пошаље се у клуб у коме затим годинама ровари. Његов задатак је да клубу помогне у „прикупљању“ финансијских средстава, за своју стран-

ку обезбеди додатне политичке поене а народу хлеба и игара.

У привреди у којој ништа не функционише како треба а маркетинг и сви његови аспекти имају сасвим погрешно схватање, све се углавном обавља посредством фирми такозваних „проточних бојлера“.

Својевремено је град Београд пребацио средства Градском саобраћајном предузећу за куповину аутобуса, а са друге стране то исто предузеће, иако у тешкој материјалној ситуацији, финансирало је филм „Нож“ рађен по истоименом роману Вука Драшковића. Сличан пример имамо и у спорту. Конкретно, Извршни одбор Скупштине града Београда

Само 112.000 евра

Синдикат НИС-а тражи да се прекине финансирање КК „Војводина“ јер за тако нешто не постоји економски интерес. Управа предузећа је демантовала наводе синдиката, речима да се не ради о енормним количинама новца односно о 120.000 евра које спомиње синдикат, већ о само 112.000 евра, датих на име спонзорства за шест месеци. Иако је разлика свега 8 хиљада евра руководство предузећа ипак суму од 112.000 сматра сасвим прихватљивом. Другом приликом руководство поменуте фирме изјавило је да ово предузеће улаже 8 пута више пара у спорт Србије него што улаже у буџет КК „НИС Војводина“. Пре неки дан „НИС“ је постао један од спонзора бициклическе трке кроз Србију, уз образложење да бициклическим није потребан бензин али зато је он потребан великом броју возила која обезбеђују трку. На тај начин нису оштећени само запослени у „НИС-у“ већ и грађани јер су спонзорство и провизије највероватније урачунати у цену бензина.

и Републичка влада одобре финансијска средства појединим транспортним предузећима која с друге стране, финансирају бесплатан транспорт играча „Партизана“, „Црвене звезде“, „ФМП-а“ и низ других. Клубови на тај начин обезбеде бесплатне карте у домаћем и страном саобраћају а трошкове транспорта падају на терет републичког или градског буџета који су његови оснивачи. Директор „Јат ервејза“ је пре неки дан саопштио да ће ова авио компанија и на Европском шампионату у Шведској бити уз нашу репрезентацију. „Јат остаје превозник златне кошаркашке репрезентације“, рекао је Предраг Вујовић. „Настављамо уходаним стазама, ми ћемо обезбедити превоз, а наши кошаркаши медаље. Потписали смо уговор на обострано задовољство“, истакао је он. Поставља се питање да ли је уговор потписан и на задовољство пореских обвезника, пошто губитке таквих предузећа на крају године плаћају држава или град као оснивачи. Предузеће „Ласта“, које такође обезбеђује бесплатан превоз за неке спортске клубове, на тај би начин требало ускратити сваку врсту помоћи јер је то пре свега економски интерес државе. Пре неки дан ово предузеће је, између осталих ствари, спонзорисало и пливачки турнир који је одржан у Београду.

Сличан пример је и са Туристичком организацијом Србије, чији је оснивач такође Република Србија. Поменуто

туристичка организација спонзор је КК „Црвена звезда“ иако, нико никада није видео ниједну рекламу на дресовима кошаркаша овог клуба. Уколико не постоји никакав економски интерес који директно произилази из спонзорства, поставља се питање због чега се ова организација упушта у један такав подухват када се и сама налази у тешкој матријалној ситуацији. „Телеком Србије“ се такође опробао у многим спонзорствима, било би тешко набројати у које су све клубове отишле паре овог предузећа. Ово предузеће са два и по милиона динара спонзорише и фудбалски клуб „Раднички“ из Обреновца. Ако ставимо на страну чињеницу да је ово предузеће једним делом још увек у државном власништву, помало чуди чињеница да се неко определио да спонзорише клуб који се борио за опстанак и који својим играма није привлачио велику пажњу јавности. Нико можда не би никада ни знао за тај податак да се сам председник клуба није похвалио да „Телеком Србија“ покрива 10 одсто трошкова овог фудбалског клуба. Компанија „Дунав осигурање“, на челу чијег Управног одбора се налази Мирољуб Јабус такође се опробала у овој врсти маркетинга и то у готово свим гранама спорта. Било би заиста веома тешко набројати све клубове којима је „Дунав осигурање“, било спонзор као што би то било веома тешко оствариво и за Нафтну индустрију Србије.

Успешан у свом послу

Небојша Човић је дуго времена председник Управног одбора КК „ФМП“. Руководство фабрике правда се запосленима и јавности да нема никакве везе са клубом, речима да је кошаркашки клуб само играчки погон. Истовремено фирма „Ротор кош“ у којој је запослена супруга Небојше Човића, основала је прву кошаркашку гимназију, која се званично води као школа кошарке „ФМП“. Запослени у фабрици питају се да ли можда њихова фирма, која свесно пропада, није у обавези да купује и храну и све што је потребно за приватну кошаркашку школу. Колико Човић воли спорт, ривалство а пре свега децу, најбоље илуструје инцидент, који се догодио после четвртфиналне утакмице кошаркашког плеј-офа „ФМП“ – „Здравље“. Након утакмице два војника, који су у цивилу дошли у Железник да навијају за „Здравље“, сукобили су се са навијачима „ФМП-а“. После малих чарки и непристојних добацивања једна каменица је случајно погодила шип Небојше Човића. У том тренутку истрчало је пет крупних момака са службеним легитимацијама и испребијало двојицу момака. Није могло ни убеђивање да је каменица случајно погодила шип. На крају су војници ухапшени и одведени пред истражног судију, уз оптужбе да су напали на потпредседника Републичке владе.

Секретар фудбалског Савеза Србије и Црне Горе, Аца Булић, син Јусе Булића, велики пријатељ Небојше Човића, забранио је клађење у својим кладионицама „Лавови“, на последњих пет кола домаћег првенства. Помало чуди оваква одлука, јер се од почетка првенства дозвољавало клађење и на утакмице у домаћој лиги, једино уколико нису у питању намештене утакмице.

Зашто нико неће да буде спонзор клуба у коме нема политичара

Уколико се пажљиво посматрају спонзори који се јављају на појединим спортским утакмицама неће се далеко одмакнути од закључка да је све у овој земљи политика па и спорт. На ротационим рекламама, у спортским халама, као и на дресовима спортиста, често се налазе рекламе појединих предузећа који на први поглед немају никакав интерес да спонзоришу клуб. Поједини, од тих спонзора, чак ни не послују на овдашњем тржишту. Пример за такву констатацију проналазимо на утакмицама звезданих кошаркаша, на којима се примећује реклама руске гасне компаније „ЛУКОЈ“, која ни не послују на овдашњем тржишту. Рекламни спот ове фирме писан је на руском језику што значи да ова фирма не поседује чак ни спот припремљен за српско тржиште, већ се користи онај из архиве. Да ли ова фирма на тај начин плаћа улазницу за приватизацију нафтно-енергетских постројења преко политичара из Управе клуба, тешко је одговорити, али некакав интерес свакако постоји?

Зашто предузећа не финансирају клубове у којима не седе политичари. Да ли због чињенице да се у овој земљи све ради испод жита или због тога што су им ти клубови најомиљенији. Правни и економски експерти би вероватно морали да уложе много труда да објасне који је интерес „Агро банке“ да спонзорише КК „ФМП“ ако се ова банка налази у стечајном поступку.

Невероватна је и чињеница да „Мобтел 063“ истовремено спонзорише „Црвену звезду“ и „ФМП“, иако има свој сопствени кошаркашки клуб „Лавови“. Где је у свему томе њихов интерес – да имају свој сопствени клуб и уједно финансирају своје конкуренте, у исто време док Богољуб Карић прима разне светске награде као добар привредник. Зар је то потез једног доброг привредника? Запад би се вероватно згрозио над таквом једном чињеницом и размислио о награди.

У јеку кошаркашке сезоне спонзор „ФМП-а“ и „Партизана“ напрасно постаје фирма „МПЦ“ власништво Душана Забуновића. То се дешава непосредно после подношења кривичних пријава да је Забуновић утајио порез и организовао бацање експлозивне направе на посластичарницу која се налази у комшилuku његове фирме. После спонзорства нико не спомиње тужбе против Забуновића.

Имиџ грађен на спортским теренима

Свој политички имиџ и имиџ доброг бизнисмена многи граде путем спорта. Фудбалски клуб „Раднички“ из Обреновца је у рукама Демокришћанске странке Србије. Председник фудбалског прволигаша из Обреновца је Александар Стефановић продужена рука Владана Батића. Стефановић каже да је председник клуба постао на основу личних улагања у клуб од милион марака и својих организационих способности. Мада му спортски ривали углавном одају „признање“ за освајање бодова овог клуба, нарочито због прича о намештању резултата. За време трајања ванредног стања „Раднички“ је одиграо шест утакмица и освојио 18 бодова иако познаваоци прилика тврде да би реално гледано могао да узме највише три бода.

Помало је чудан и начин на који је овај клуб постао прволигаш. Раднички је заузео место у првој лиги након одлуке Владе Србије да у оквиру Министарства унутрашњих по-

слова не могу постојати професионалне екипе, чиме је клуб „Милиционар“ угашен а његово место је заузео обреновачки клуб на основу дугорочног уговора о сарадњи. Да ли по истом принципу или не, „Раднички“ из Обреновца узео је и једну монтажну трибину која се налазила на стадиону „Милиционар“.

Фудбалски клуб „Зета“ налази се у рукама Вукашина Мараша. Највећи спонзор фудбалског клуба „Војводина“ је Миодраг Костић. Пошто су се Карићи опробали у кошарци одлучили су да покушају нешто да ураде и у фудбалу. Улазак компаније „БК група“ као главног спонзора у ФК „Земун“, директор клуба је окарактерисао као ново поглавље у клубу. Главни спонзори већ најављују пројекат „европског Земуна“. Мило Ђукановић се везао за КК „Будућност“. Небојша Човић КК „ФМП“, РК „Партизан“ је у рукама Момчила Мандића...

Иако се у јавности често сматра да су они уједно и власници поменутих клубова, а понајвише до таквог закључка долазе они сами, пре би се могли назвати господарима клубова који су себи наметнули ту функцију без власништва. То што се они правдају улагањем својих личних средстава у клуб, пада у воду јер се према још увек важећем Закону о спорту оно третира као улагање у друштвену својину.

Пре пет година Законом о спорту чак 98 одсто клубова регистровано је као удружење грађана, права приватизација тек предстоји. На тај начин од 18 прволигаша у фудбалу чак 16 су у ствари удружења грађана, односно непрофитабилне организације, у којима постоји само право располагања друштвеним капиталом. Дуго се чека на нови закон о спорту, који би управо требало да регулише ову тематику. Спортска друштва „Партизан“ и „Црвена звезда“ најављују да неће журити са приватизацијом иако је јавност понајвише заинтересована управо за њихов случај ако се зна да само њихови брендови вреде на тржишту неколико милиона евра.

Код нас се често под спонзорством подразумева уједно и приватизација. Да ли ће се нешто у том погледу променити показује време. Непобитна чињеница да је спорт дубоко загазио у криминал свакако стоји, као што стоји и чињеница да су поједине гране спорта у овој земљи у дубокој кризи.

КАТАНАЦ НА

Европски хуманитарни биро снабдевао је народне кухиње намирницама у зимском периоду у 2001. и 2002. години. Координатор те акције био је немачки Црвени крст који је више пута најављивао своје повлачење из пројекта, што се и десило. То су овдашње власти дочекале неспремно. Последњих година и месеци намирнице за народну кухињу набављане су из робних резерви али изгледа да је и тај извор пресушио а организација затајила. Као главни кривци обележени страни донатори а не неспособне општинске и републичке власти. Сваких неколико месеци сиромашним абонентима народних кухиња прети се да ће остати без ове врсте помоћи, иако су годинама једино на овом месту могли да утоле глад

Како озбиљно схватити владу која се хвали да располаже стратегијом за смањење сиромаштва а сам премијер се при томе не либи да призна да се заправо ради само о нацрту стратегије, али која, вероватно ако све добро крене, треба да представља један свеобухватни развојни пројекат. Можда све то не би изгледало тако црно да је скуп посвећен овој теми направљен као последица сазнања да у земљи велики број људи једва преживљава, а не као још један маркетиншки приказ нашег приближавања Европи. Уколико би се Влади ипак прогледало кроз прсте због њеног немара, вероватно би тешко могао неко да заборави чињеницу да је, у једном тренутку у Београду, Србији која тежи Европи, затворена и последња народна кухиња.

„Ако успемо да остваримо стандарде за пријем у Европску унију тиме ћемо остварити и стандарде који ће довести до смањења сиромаштва у Србији”, рекао је премијер Зоран Живковић отварајући скуп под називом „Србија без сиромаштва-улога верских заједница у смањењу сиромаштва”. Премијер је на том скупу изнео податке, да је у Србији прошле године живело око 800.000 људи испод прага сиромаштва, а још десет одсто на граници сиромаштва. У исто време док се у хотелу „Југославија” водила полемика о начину спровођења стратегије за борбу против сиромаштва а премијер истицао да је Влада Србије врло озбиљно схватила овај проблем, у Београду је стављен катанац и на оно мало преосталих народних кухиња у центру града, које су представљале једино уточиште за многе гладне и сиромашне грађане. На тај начин вишемесечне претње и агонија сиромашних, да ће им бити ускраћено право на бесплатан оброк, остварене су, пошто градска скупштина и Министарство финансија нису одобриле новац за рад кухиња.

Према речима челника скупштине града, градска скупштина је спремила извесна средства али њих није одобрио Извршни одбор Скупштине града. Слично се десило и са Републичком дирекцијом за робне резерве која није добила одобрење од Министарства финансија. Реч је о 58 односно 15 милиона динара, намењених за рад кухиња до краја године. До затварања је дошло после повлачења немачког Црвеног крста из пројекта финансирања народних кухиња. Цр-

вени крст се после тога писмом обратио надлежнима у граду и Републици али новац није добијен. Немачки Црвени крст је више пута најављивао своје повлачење али до сада нико није желео озбиљније да се позабави финансирањем народних кухиња.

Недавно је за куповину нових аутомобила за правосуђе Републичка влада на челу са министром Владаном Батићем утрошила 13 милиона динара. Уместо домаћих аутомобила из производног програма Заставине фабрике, купљени су

Храна за очи

Владан Батић, министар правде Републичке владе, недавно је обзнанио у јавности куповину нових аутомобила за правосуђе. Правосуђе је добило 19 нових аутомобила марке „ласат” од којих један кошта 12 000 евра. Батић се није сетио да обнови возни парк куповином домаћих аутомобила.

ГЛАДАН СТОМАК

Гладни би једино требало да обуздају глад док све не крене

Да би се утврдио тачан број најсиромашнијих грађана Скупштина града је потрошивши извесну количину новца за те потребе ангажовала тимове стручњака. Уз помоћ Завода за заштиту здравља, градска влада је такође закључила да би за најугроженије требало обезбедити барем половину дневних калорија потребних сваком човеку. Са Секретаријатом за социјалну заштиту и ЗЗЗС расписан је тендер после кога ће се одлучивати које ће предузеће припремати и дистрибуирати храну најсиромашнијим Београђанима. Кухиње су престале са радом почетком јуна а њихов рад ће се обновити почетком јула, ако се нешто поново не искомпликује.

Страни аутомобили марке „ласат“, по душло вишим ценама. Светозар Маровић председник Државне заједнице је за три месеца боравка на тој функцији успео да постане један од најскупијих председника. Само на рачун путних трошкова Маровић је успео да олакша савезни буџет, који већим делом покрива Србија, за 60.000 долара. Према информацијама до којих је дошао лист „Курир“ међутим у ову цифру су урачунати само трошкови путовања на релацији Београд-Тиват. О томе колико коштају Маровићева остала путовања, дневнице, трошкови презентација, вероватно би се просечном изгладнелом Србину завртело у глави, можда највише абонентима народних кухиња. Међутим, они су на неки начин ипак поштеђени сурове и суморне истине о томе како се троши новац пореских обвезника, јер због тешке материјалне ситуације нису у могућности да купују новине а већина њих не може себи да приушти ни куповину телевизијског апарата.

Када је објављена вест да су затворене народне кухиње многи су одмах напали Млађана Динкића гувернера Народне банке зашто извесну количину девизних резерви, којима се хвали, не усмери и у социјалне сврхе. Економисти су овакве захтеве прокоментарисали као смешне, а Динкић ваљда да би показао како многи нису у праву, одлучио је да отпује у иностранство. Можда не би ништа било спорно у вези његовог путовања да новцем пореских обвезника није платио новинаре који су га пратили на његовој немачко-енглеској турнеји. За ове потребе гувернер Динкић је утрошио скромних 30.000 евра. Примера сличних наведеним има много. Трагично је што су они ушли у свакодневну праксу како републичких тако и савезних органа. Пореске обвезнике за сада нико не пита да ли се слажу са оваквим начином трошења државних пара, али једно је сигурно, вероватно би им било много драже да се тај новац утроши за збрињавање најсиромашнијих него на луксузне хирове власти.

Статистичка грешка

Тачан број корисника народних кухиња на подручју Србије тешко је одредити. У јавности се раније баратало са цифром од 100.000 најугроженијих грађана који имају право на бесплатан оброк. Касније је тај број смањен на 80.000. Број оних који живе испод доње границе сиромаштва, с друге стране, сваким даном је све већи. Последњих дана власти локалне самоуправе и Црвеног крста, појавиле су се са информацијом да је за око 30.000 житеља Србије оброк у народној кухињи једини. Због неспособности локалних и републичких власти, који се правдају да не могу новац да издвоје за ову намену, јер их мучи ребаланс буџета, овог лета чорбаст пасуљ или мало макарона са водом добиће тек око 11.000 најугроженијих.

Много је нејасноће где је у међувремену нестало још око 50.000 најсиромашнијих којима су народне кухиње биле једини спас за преживљавање. Да ли су они једноставно избрисани са списка, услед процене да не спадају у ову категорију или су у међувремену поумирали од глади, или су се окренули неком другом начину преживљавања, као што је просјачење, претурање по контејнерима или можда лоповлук. Можда није у питању ништа од наведеног, већ је једноставно број абонената народних кухиња питање статистике.

Земљи која тежи Европу и дичи се реформама вероватно никако не иде у прилог толико сиромаштво, незнање и глад. Сам премијер Живковић је изјавио да нећемо прво ући у Европску унију па онда подизати стандард становништва већ је он један од захтева за улазак у унију.

У питању је такође и новац. Све док су страни донатори финансирали народне кухиње није било потребе да се смањује број њихових корисника а сада када је томе дошао крај и када они треба да падну на терет овдашњих буџета нико не иде у прилог да располаже са цифром од око 100.000 гладних.

Када је у питању Београд секретар за социјалну и децу заштиту Скупштине града Београда Зорица Павловић признала је да је извршена ревизија корисника народних кухиња. У јануару ове године, на наш захтев, општинске организације Црвеног крста урадиле су ревизију корисника народних кухиња. Показало се да на подручју Београда има 6.900 најугроженијих грађана. То су превасходно корисници материјалног обезбеђења породице, самохрана старачка домаћинства, пензионери са ниским примањима и „гранични случајеви који немају право на материјалну помоћ, али имају право на помоћ Скупштине града“.

Од 1993. године оброк за социјално најугроженије примаоце материјалне помоћи обезбеђиван је захваљујући финансијској помоћи Међународног комитета црвеног крста, Хуманитарног бироа Европске уније и низ других страних донатора. Европски хуманитарни биро снабдевао је народне кухиње намирницама у зимском периоду у 2001. и 2002. години. Координатор те акције био је немачки Црвени крст који је више пута најављивао своје повлачење из пројекта, што се и десило. То су овдашње власти дочекали неспремно. Последњих година и месеци намирнице за народну кухињу набављане су из робних резерви али изгледа да је и тај извор пресушио или је организација затајила. Као главни кривци обележени страни донатори а не неспособне општинске и републичке власти. Сваких неколико месеци сиромашним абонентима народних кухиња прети се да ће остати без ове врсте помоћи, иако су годинама једино на овом месту могли да поједу неко вариво.

Некада је оброк у кухињи садржао варјачу или две неког варива, парче меса, хлеба, а било је и компота, кажу они који су принуђени да сваки дан са пластичним канџицама чекају милостињу испред шалтера кухиње. Последње две године оцењују као најтеже, све их је већи број, а све мање хране.

Корисници народних кухиња са којима смо разговарали, док су чекали да им куварице сипају у пластичне посуде варјачу чорбастог пасуља, непосредно пре затварања кухиња, кажу да они не располажу готово никаквим приходима за набавку хране. Међу њима има и професора, учитеља, пензионера, самохраних мајки али и оних који спадају у категорију незапослених. Већина њих каже да када подмире све трошкове, као што су струја и комуналије, за храну им не остане ни толико да би себи могли да приуште хлеб. У најтежој ситуацији су многочлане породице са једним запосленим. Један огорчен човек каже да његова плата не може да намира потребе његове две кћерке које иду у основну школу и лекове за болесну жену, па мора да се сналази на овај начин. Многи од њих нерадо причају, срамота их себе и друштва у коме живе. Кажу криве себе што се можда нису боље снашли у животу али и оне који им нису пружили шансу да раде и зараде. На питање шта ће се десити када кухиње престану са радом одговарају да су хиљаду пута до сада чули исте приче и исте претње, а ако до тога дође свако ће покушати да се снађе на свој начин. Неко ће да проси а неко да претуром по контејнерима. Стално смо под притиском да ћемо изгубити и ово мало колико нам сада дају. Многи од нас са ово мало чорбе и хлеба хране многобројне чланове својих породица. Ја сам сама, годинама сам радила као кројачица, и сада када ме је издао вид морам да будем у реду за ми-

лостињу. Али не могу да се пожалим. Кажем себи добро је док добијам и оволико. Мада ми је криво када чујем како народ прича да се власт размеће са парама а никако да мало потпомогне и нас најсиромашније. Ово је држава пре свега сиромашних људи, мало је оних богатих и било би добро да то што пре неко схвати, каже 73 годишња старица.

Због недостатка новца у Србији је, према неким званичним подацима, до сада затворено 15 кухиња, уколико се не пронађу нови донатори или власт боље не организује катапац ће бити стављен на још двадесетак кухиња. На подручју Републике најсиромашнији могу да добију парче хлеба и неко вариво, некада ни толико, у 28 кухиња.

Армије сиромашних

У најтежем економском положају је преко милион корисника хуманитарне помоћи што износи око 12 одсто држављана Србије и Црне Горе без јужне српске покрајине. Међу њима је 618.000 избеглица и део интерно расељених становника са Косова и Метохије, 312 хиљада социјално угрожених грађана и 100 хиљада корисника услуга народних кухиња. Светски програм хране обавестио је Црвени крст Србије да је агенција Уједињених нација решила да од јула смањи количину помоћи за половину. Помоћ ће наставити да добијају малолетна деца до 15 година која живе у угроженим породицама, хендикепиране особе, старији од 60 година, труднице током последњег тромесечја, деца без родитеља, избегла лица са простора бивше Југославије. Помоћ ће у Србији добијати само 60.000 најугроженијих породица.

Ситуација је тешка у читавој земљи али чини нам се да је најтежа баш управо у Београду, који располаже приходима који су у рангу оних европских. У исто време док град гланца и сређује главну улицу, реновира базене, спортске терене, даје градско грађевинско земљиште под закуп страним инвеститорима по баснословним ценама, изгледа да пара једино недостаје да се финансијски обезбеди рад народних кухиња.

Према истраживању Светског програма за храну једна трећина становништва у Србији живи испод доње границе сиромаштва. На ивици сиромаштва налази се још једна трећина становништва. Према тим подацима, половина најсиромашнијег слоја становништва живи на шивоу најнеразвијенијих афричких земаља. Најсиромашније су градске породице са пуно деце а таквих је скоро 40 одсто. Они приближно троше око 60 одсто својих месечних прихода на храну.

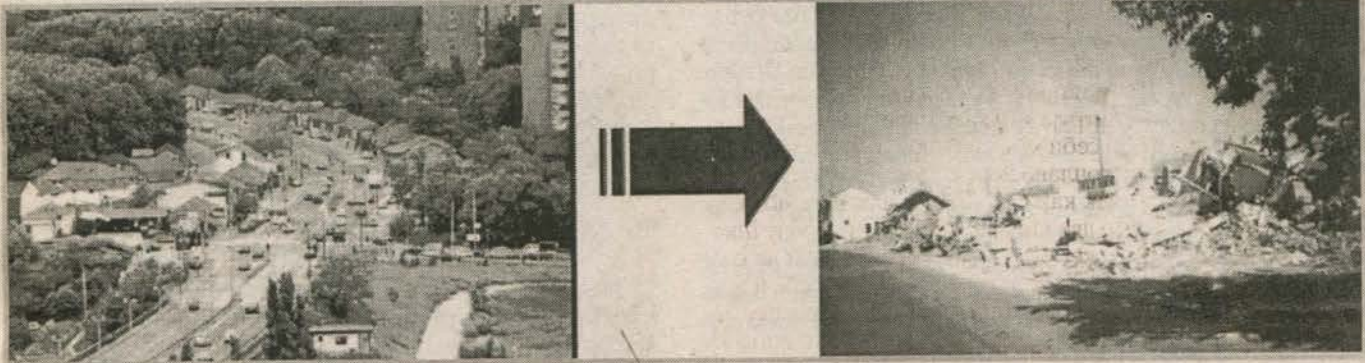
ТРАВИЦА УГРОЗИЛА ЕГЗИСТЕНЦИЈУ ВИШЕ ХИЉАДА ЉУДИ

„Они нама кажу: Ми ћемо да вас рушимо па макар изгубили све спорове. Ми можемо да тражимо преко суда одштету али шта нама вреди да тражимо одштету и да је добијемо на суду када нас ту више не буде било”.

Огорчени власници спорних објеката констатују да је једини закључак читаве халабуке која се дигла да они и њихове породице треба да остану на улици па да после преко суда исправљају „криву Дрину”. Ненад Богдановић, председник градске владе, гостујући на „Студију Б” изјавио је да је тамо некада била травица и да тако поново треба да буде. Председник ИО Скупштине општине Вождовац Јасенко Лазовић изнео је сличне тврдње, негирајући да је земљиште око Плавог моста продато, „да том месту ће се, како је и раније речено, заиста посадити трава”. Према још непотврђеним причама на локацији Плави мост требало би да буде сазидан словеначки „Меркатор”

Улице око Плавог моста у београдском насељу Медаквић, ових дана пре подсећају на призоре из ратних филмова у коме су непријатељске бомбе разрушиле куће и објекте него на урбану зону града која је свега неколико километара удаљена од центра. Уз полицијску пратњу булдожери и радници, које је ангажовала Скупштина општине Вождовац, за 80 евра по објекту ужурбано руше мале занатске радње, пекаре и продавнице. Шут и прашина на све стране. Од некадашњих занатлијских радњи остале су само контуре. У околној кафани која се такође налази у једном од спорних објеката који чека свој ред на рушење, власници околних објеката и житељи из краја, огорчено посматрају шта се дешава. Једном од њих док је посматрао како булдожер руши суседни локал, срце није издржало, сме-

штен је у болницу и у тешком је стању. Са друге стране улице на истој локацији власници привремених објеката и велелепних кућа већ мирније посматрају рушење, они су своје локале изградили на земљишту које су закупили на 99 година. Апсурд данашњице. Власници спорних објеката кажу да их то не дотиче али да се ето и то дешава. Организовањем покушавају да истерају правду и заштите своје породице од пропадања. Неке од њих приликом протеста испред СО Вождовац ухапсила је полиција и налазе се на издржавању казне од 10 до 15 дана у Падинској скели. Међу њима је и 73 годишњи старац власник оближње пекаре. Они који су га посетили у затвору кажу да дедица држећи у цепу нитроглицерин поручује својим комшијама и пријатељима да истрају у својим захтевима и не дозволе да привремени објекти буду срушени.

Поштење на добош

„Ми смо занатлије. Знамо да смо поштено поднели захтеве за добијање дозвола. Поштено обављамо своју делатност, локале никоме нисмо издали. Од свог рада хранимо своје породице. Знамо да ми који смо овде легално, држави плаћамо све дажбине од одношења смећа до надокнаде за коришћење градског грађевинског земљишта. Позивамо их да се уразуме и да се договоримо. Желимо да се постигне неки компромис. Овде су у питању два различита интереса. Не може само једна страна да буде у праву и да буде само тако како власт захтева. Постоје различите могућности да се ситуација реши. Ми смо спремни да направимо и нове пројекте како би све то изгледало лепше, да уједначимо наше објекте.

Ја се први ограђујем од оних који су своје објекте изградили илегално мимо свих дозвола а поготово ако нарушавају постојећу инфраструктуру”, прича један од власника локала код Плавог моста.

Хоће ли свих 96 привремених објеката на локацији Плави мост у београдском насељу Медаковић, бити срушено зависно искључиво од добре воље вождовачких власти. По последњим изјавама челника СО Вождовац на овој општини треба порушити 400 објеката мале привреде. За рушење је обезбеђено око 20 милиона динара. Преко 1000 запослених и још толико чланова њихових породица остаће без egzистенције. Штета у грађевинском материјалу, која ће бити изазвана овим неразумним чином износиће око 50 милиона долара. Само на локацији Плави мост вредност привремених објеката износи око 7 милиона евра.

Одлучност града

Закључцима Извршног одбора Скупштине града 13. јуна 2002. године наложено је надлежним општинским органима да донесу решење о уклањању објеката који се налазе на јавним површинама: уколико су постављени на трасама инфраструктуре ЈКП, уколико немају доказ о праву својине, односно доказ о праву коришћења земљишта, ако се налазе на земљишту које се приводи намени и уколико су грађени од чврстог материјала са дозволом за постављање привременог монтажног објекта. Власници привремених објеката на локацији Плави мост решења о рушењу својих објеката почели су да добијају у априлу ове године. Жалба изјављена на решење не одлаже његово извршење, иако на полеђини листа у пар реченица стоји откуцано упутство о жалби, у коме се наводи да се против решења може поднети жалба у року од 15 дана од дана његовог пријема. У заглављу решења откуцано је име грађевинског инспектора међутим, његов лични потпис ипак не постоји, што је уобичајно код овакве врсте документа.

„Ми решења о рушењу добијамо као НН лица иако поседујемо привремене грађевинске дозволе, које датирају пре ступања на снагу новог Закона о планирању и изградњи, и то само неколико дана пре. Закон је ступио на снагу 13. маја а решења носе датум 7. 8. и 9. мај. Жалба не одлаже решење, привремена мера је на тај начин укинута“, каже представник власника привремених објеката Миријана Бабић. Према њеним речима, власници на тај начин немогу да воде ни управни спор нити преко суда да траже привремену меру. „Они нама кажу: Ми ћемо да вас рушимо па макар изгубили све спорове. Ми можемо да тражимо преко суда одштету али шта нама вреди да тражимо одштету и да је добијемо на суду када нас ту више не буде било“.

Огорчени власници спорних објеката констатују да је једини закључак читаве халабуке која се дигла да они и њихове породице треба да остану на улици па да после преко суда исправљају „криву Дрину“.

За сада заједнички језик и неко компромисно решење са челницима општине и града нису пронађени. На конференцији за новинаре Љубомир Анђелковић, подредседник

Postovani sugradjani

Pozivamo Vas da dana 21.05.2003. u 12h dodjete sa svima kojima je DOSTA RUSENJA, sa svima kojima je DOSTA STETA, sa svima koji OSECAJU da NISMO SYAJCARSKA.

Dodjite na lokaciju "plavi most", raskrsnica Vojislava Ilica, Mokroluske i Borivoja Stevanovica da svojim prisustvom date podrsku protiv nerazumne odluke o rusenju privrednih objekata koji postoje zbog vas.

Ovaj protest organizuju: 96 vlasnika privrednih objekata predviđenih za rusenje. Nadamo se Vasem prisustvu kao i doprinosu za racionalno rasavanje neshvatljive odluke

KOME OVO SMETA ???

7 000 000 eur - šteta u građevinskom materijalu
750 - ugrožen egzistencija
1 700 000 eur - bruto prometa u ovim objektima 2002.
170 000 eur - naplacenog poreza na promet
Od izdvojenih sredstava za rusenje / cc: 20 000 000 din / 4 000 penzija

... MOZDA DRUGIMA KOJI BI TU DA GRADE !

1. Treba li uništiti građevinski materijal za 7 000 000 EUR-a u zemlji koja traži donacije
2. Treba li 750 ljudi osveti bez egzistencije u zemlji koja pati od nezaposlenosti
3. Treba li izdati donacije za 750 novih socijalnih slučajeva
4. Treba li sredstva grada, cc 20 000 000 din trošiti na rusenje ili ih koristiti u druge svrhe / cc 4 000 penzija
5. Treba li pomagati privredu koja radi - ili je oti ugusti je
6. Dali su Nacisti porušili svoje autoputeve zato što ih je Hitler gradio
7. Dali su li autoputevi ruseni ili nadogradjeni
8. Dali se ubija konj koji okreće doter, zato što nije u picaner
9. Dali se nalazimo u zoni visoko razvijenih zemalja / koje to sebi mogu da priuste i a mi to neprimjećujemo
10. Dali će političar, koji su doneli ovu odluku, otplaćivati dupove ove zemlje li sektor privatne privrede koji jedni radi

BEOGRAD 18.05.2003.

medijativni odbor

градске владе изјавио је да су привремене објекти код Плавог моста изграђени без дозволе и зато морају бити уклоњени, „али власницима предлажемо да се удружују, направе акционарско друштво, конзорцијум и да конкуришу за добијање дозвола за изградњу тржног центра како би трајно решили проблем пословања“. Анђелковић је такође додао да се уклањање локала обавља по нацрту градске владе, и уједно општини Вождовац одао признање за доследност у реализацији. „Они поступају коректно, настојећи да заведу ред у својој општини“, истакао је Анђелковић. Другом приликом потпредседник градске владе изјавио је да 96 привремених објеката код Плавог моста више не постоји.

Како је egzистенцији истекао рок

Неколико дана касније Ненад Богдановић, председник градске владе гостујући на „Студију Б“ изјавио је да је тамо некада била травица и да тако поново треба да буде. Председник ИО Скупштине општине Вождовац Јасенко Лазовић изнео је сличне тврдње, негирајући да је земљиште око Плавог моста продато, „на том месту ће се, како је и раније

Зачарани круг

Министар урбанизма и грађевина Драгослав Шумарац у интервјуу за лист „Политика“ изјавио је да уколико неко не пријави нелегални објекат, док чека на рушење мораће да плаћа стоструку вредност коришћења земљишта, што је по његовом мишљењу један од разлога да се одлучи на легализацију. С друге стране, власници привремених објеката на локацији Плави мост тврде да им челници Скупштине општине Вождовац не дозвољавају да поднесу захтев за легализацију иако сам захтев не подразумева да ће објекат аутоматски бити легализован. Према министровим речима, уколико власници бесправно подигнутих објеката по истеку шест месеци не поднесу захтев општини за легализацију они то никада више неће моћи да ураде и објекат ће бити срушен.

Решења без потписа

Сва решења о рушењу привремених објеката на локацији Плави мост су без печата и потписа. На полеђини папира налази се име и презиме инспектора међутим, без његовог личног потписа. Упућени тврде да та решења инспектори не могу да потписују већ само начелници службе. „Чак ни инспекција није за то да се објекти руше али људи морају да доносе таква решења јер су притиснути претњама да ће им бити уручени откази”.

речено, заиста посадити трава”. То је нека сурова истина која је запрепастила све нас јер вредност објеката износи око 7 милиона евра. Запошљавамо 750 људи и још најмање толико људи од нас зависи. С друге стране, сви имају користи од нас и општина и друштво. На крају сами смо ми изградиле ове објекте нико нам их није дао, и то нису решења за кioskе као што желе да прикажу. Ми нисмо дивљи градитељи као што желе да прикажу. Ми имамо привремене грађевинске дозволе које важе све до примене земљишта својој намени. Намена још увек није утврђена. Није завршен ни урбанистички ни регулациони план. Овде се планира изградња црвене комерцијалне зоне и сви наши објекти су већ у урбанистичком плану уцртани”.

По новом Закону о планирању и изградњи сваки власник изграђеног објекта дужан је да у року од шест месеци поднесе захтев за легализацију. Општина је дужна да у року од 60 дана одреди услове по којима неко може да легализује или не може да легализује свој објекат. Према проценама министра урбанизма и грађевина Драгослава Шумарца, овим законом амнестирају се нелегални градитељи пошто нема казни. Чак 90 одсто таквих објеката, по том закону, може се легализовати. С друге стране, власници привремених објеката на локацији Плави мост тврде да већина њих поседује привремене грађевинске дозволе што их битно разликује од дивљих градитеља, али да општинске власти не дозвољавају да поднесу захтеве за легализацију. Нови закон је оцењен као реформистички који максимално поједностављује добијање дозволе за градњу и на тај начин ствара услове за привлачење страног капитала. Власници привремених објеката тврде да то тако изгледа само на папиру односно да градске и општинске власти раде ван закона.

„Испада да нас ту у ствари нема, да ми не постојимо”, истиче Миријана. Како она каже међутим, није поништена одлука по којој су власници привремених објеката добили решења за њихову градњу и по којој се и дан данас издају решења. „Наши објекти су преко ноћи стављени ван закона. О нашем случају одборници Скупштине општине Вождовац одбијају да се изјашњавају нити да ми присуствујемо њиховим седницама”.

Словеначки Меркатор уместо привремених објеката

Како сазнајемо општина је тражила од Министарства урбанизма и грађевине тумачење спорног члана 160. новог закона, који прецизира да у легализацију могу да уђу сви изграђени објекти. Да ли ће он бити легализован то је већ други проблем. Власници су тумачење закона добили захваљујући доброј вољи појединих службеника у општини. Како кажу, намера челника општине била је да се тумачење Министарства не показује, јер оно потврђује да у процес легализације могу да уђу сви.

Власници привремених објеката се такође позивају на нови Урбанистички план који тек треба да буде усвојен. Према новом Урбанистичком плану, који је израдио Урбанистички завод Београда, на поменутој локацији треба да

постоји црвена комерцијална зона, што укључује и привремене објекте. На све ове констатације челници општине одмахују главом тврдећи да је неко безвезе црвеним фломастером тамо уцртао комерцијалну зону и да заправо она не постоји.

„У суштини и општини и граду одговара комерцијална зона, али не и да на поменутој локацији буду ови објекти”, каже један од власника. Према његовим речима, у питању су виши интереси. „Лист „Експрес политика” објавио је чланак у коме пише да је господин Анђелковић изјавио да ће у насељу Медаковић бити изграђен словеначки Меркатор. Словенци не желе конкуренцију стога им одговара да се почисти све што се налази у њиховој околини у пречнику од 2 километара. Значи, они нама не сметају али ми њима да, и зато желе да нас почисте. Та травица за коју се залаже Богдановић неће стићи ни да никне па ће по новом Урбанистичком плану који треба да буде усвојен у наредних два месеца локација отићи на тендер па ће је неко други добити”, тврди огорчен човек.

Како истиче Миријана Бабић нико од њих не спори да је било повреде квадратуре и да су објекти зидани од чврстог материјала, али исто тако пита се који је то материјал мекан. „То је неко чињенично затечено стање. Знамо ми да нисмо можда угледни у односу на Европу али желимо да се уоквиримо и да се угледамо на њих. Желимо да нам се да шанса и да уђемо у законску процедуру за легализацију и да тај процес траје. Не желимо да нам неко у року од 24 часа донесе решење за рушење тако што га је бацно испред локала или залепио на врата и да сутрадан дође багер и сруши објекат”.

Њен комшија који држи рибарницу каже, „Ми би стварно били хулигани уколико не би дозволили да се сруше на-

REPUBLIKA SRBIJA
GRAD BEOGRAD
OPŠTINSKA UPRAVA OPŠTINE
VOJVOĐAC
Odeljenje inspekcije poslove
Broj: 334-67058
Datum: 14.03.2003
Beograd, Ušanička 53

PETROVIĆ MILENA
Vojislava Ilića br. 100
11000 Beograd

Zaključcima Izvršnog odbora Skupštine grada od 13.06.2002. godine, naloženo je nadležnim opštinskim organima da donesu rešenje o ukidanju objekata koji se nalaze na javnim površinama

- ukoliko se postavljani na prostoru izgrađuju JKP,
- ukoliko nemaju dokaz o pravu objekte odnosno dokaz o pravu korišćenja zemljišta,
- ako se nalaze na zemljištu koje se privodi nameni
- ukoliko su građeni od čvrstog materijala sa licencom za posvajanje privremenog menažnog objekta.

S obzirom da su objekti podležu napred navedenim kriterijumima postravljeni su da u roku od 15 dana ukolimo svoje objekat sa javne površine. U protivnom do okončanju upravnog postupka, izvršenje će biti sprovedeno pravnim putem u toku vlasnika

Odeljenje za inspekcije poslove

бр. док. 259
 датум 19.02.2009.
 време 13:20

СЕКРЕТАРИЈАТ ЗА УРБАНИЗАМ
 27. марта 43-45, Београд

НАПРЕДНЕГАТНО ПЛАН БЕОГРАДА 2021
 СОПШТИНСКИ ПЛАН

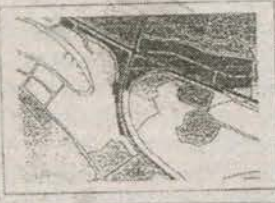
ОПШТИ ПОДАЦИ институт/удружење

име и презиме адресе, телефон
 ГИЖОСКИ ОБРАД др. Милана Рибарић, Београд 190, тел. 755-840

Адреса Општина
 Војводе Илчића бр. 100 м Вождовац

ИНФОРМАЦИЈА О ПЛАНСКОМ РЕШЕЊУ координате X: 460838 Y: 4958112

1. име предмета 2. тип блока 3. основни текст, стр. 4. карта бр.
 Комбиновано и грађевински центри 86 9

пши објекти због тога што овуда пролази кабл за струју или телефон, али челници Скупштине града тврде да на овом простору поново треба да буде травица. Не може како која власт дође да мења све одлуке оне претходне. Једна власт додели локале па друга одлучи да тамо буде травица и тако у круг. Ми смо разумни људи и немамо ништа против да се привремени објекти сруше уколико се ту зида зграда од општег јавног интереса, али ако се руше да ту буде травица, па онда када трећа власт дође овде се поново зидају објекти, то нема смисла. Да је њима до травице они би средили околину а не све то препустили станарима. Једноставно они имају друге намере. Нека поштено отворе карте и кажу јавно шта намеравају”.

Потезање пиштоља

Вишенедељни протести власника локала код Плавог моста не само што ће остати упамћени по срушеним радњама већ и по инциденту који се догодио испред Скупштине општине Вождовац. Пет дана и четири ноћи власници су протествовали на платоу испред здања општине све до инцидента после кога су проглашени за хулигане и плаћенике, након чега су општинске власти забраниле сваку врсту окупљања. Према њиховим речима, били су принуђени на такав корак јер нико од општинских и градских званичника није желео да им се обрати и каже у присуству штампе шта се дешава.

„Вишемесечна медијска и политичка хајка на људе који су тешком муком саградили те објекте, кулминирала је последњих дана. Када се видело да би један тихи протест, који је минуле недеље протекао без иједног инцидента могао да поприми и шире друштвене размере, јер иста судбина чека и остале на другим општинама, одмах се кренуло противодговором. И то прљавим, пиштољем Јасенка Лазовића, потпредседника ИО СО Вождовац, на мајку и 16 месечно дете у наручју. Након инцидента одмах су уследила, једна за дру-

гим, саопштења политичких странака, првенствено Демократске странке. Нападнут је на „стравичан начин” челник општине од стране „хулигана и плаћеника власника локала”. Надовезале су се бројне конференције за штампу-од општине до Скупштине града, како би овај случај добио на тежини, далеко већој од градске проблематике”, наводи се у званичном саопштењу власника 96 локала код Плавог моста.

С друге стране Лазовић истиче, „Поводом информација да је окупљенима неко претио пиштољем, одговорно тврдим да никада нисам поседовао оружје, а о целом догађају постоји завични записник полиције”.

Према речима једне жене, која се затекла на месту инцидента власници су мирно протествовали када се појавио председник ИО СО Вождовац. Дошло је до гурања и псовки и у том тренутку Лазовић је извадио пиштољ. „Анђелка је видела пиштољ и дала полицији његов детаљан опис. И поред нашег захтева да полиција прегледа Лазовића на лицу места он је мирно отишао прво својој кући где се пресвукао и својим аутомобилом отишао да да изјаву у МУП Вождовац. Убрзо после тога дошла је интервентна бригада која је покупила седам људи од којих су тројица експресно послана на издржавање казне”, каже Миријана.

„Ми који смо тражили своја права уз пиштаљке и трубе окарактерисани смо као хулигани и плаћеници. Наши издржавају казну у падињаку а други који се тако бахато понашају јер сматрају да када су власт могу да раде шта хоће у фазону „ми све радимо по закону” су на слободи”, каже Миријана. Након инцидента свако окупљање испред општине је забрањено. Оне који се затекну на том месту полиција одмах легитимише.

Након инцидента општина интензивније руши

До сада су се обраћали свим надлежним градским инстанцама на челу са градоначелником Радмилом Хрустановић, једно писмо је упућено Министарству правде, грађевине и урбанизма, Урбанистичком заводу, Комитету за заштиту људских права. До сада није стигао ниједан одговор. После немилостивог инцидента који се десио на платоу испред општине, власници тврде да се интензивније руши а и интензивнији су напади градских функционера. „Свима им поручујем да нека свако стави прст на чело колико је то хумани гест. Ми хоћемо да идемо у Европу тако што ћемо сами себи све да порушимо па ћемо онда да доведемо друге који нас сада продуженом руком руше. Порушили су више него НАТО за време бомбардовања”, поручује један од власника локала.

Тврде да ће и даље наставити да се боре за своја права. Не знају да ли ће општина и град имати слуша за њихове жеље. „Када нико није радио ми смо радили и сви су имали користи од нас. Ми не дилујемо дрогу, не продајемо оружје, не ширимо проституцију прича Маријана. Она додаје да би град требао више да се позабави стамбеном проблематиком, да помогне да људи дођу до својих станова, да не дозволи да се затворе народне кухиње а не да угрожава егзистенцију толико великом броју људи.

Можда Меркатор?

„Сада они одједном доносе одлуку да се то руши. Постоје гласине да се овде гради словеначки Меркатор, који је условно да се сви објекти склопе како не би имамо конкуренцију и како би имао паркинг простор у околини. Значи опет није у питању зелена трава, како тврде градски функционери”, каже један од власника спорног објекта.

УСКОРО

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ НОВА ВИДЕО КАСЕТА

ПРОДУКЦИЈА СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

22. фебруара 2003. године одржан је Шести отаџбински конгрес Српске радикалне странке на којем је за председника Странке изабран др Војислав Шешељ, а за његовог заменика Томислав Николић.

23. фебруара 2003. године на Тргу републике у Београду одржан је величанствени митинг испраћаја председника српских радикала др Војислава Шешеља у Хаг.

Пред више од сто хиљада грађана Србије, др Војислав Шешељ је рекао да ће у Хагу бранити српске националне интересе, штитити понос, част и достојанство нашег народа и српских борца за слободу.

Грађани Београда и Србије, по окончању митинга, кренули су у до сада невиђени марш, "марш победе и поноса", централним београдским улицама, а непрегледна река људи јасно је показивала колико је велико патриотско срце српских радикала и српског народа у целини.

24. фебруара 2003. године, у 6:45 часова полетео је авион за Амстердам, у којем је био председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Претходно, др Шешељ, опростио се од своје породице, своја четири сина, Николе, Александра, Михаила и Владимира, супруге Јадранке, снаје Милице и унука Војислава.

Породици, присутним сарадницима и окупљеним новинарима др Шешељ је поручио: "Победићу Хашки трибунал!"

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ПРИЧА О СРПСКОМ
ЈУНАКУ

**Касету можете поручити у седишту
Српске радикалне странке, Трг победе 3, Земун
и у свим општинским одборима странке,
по цени од 300 динара.**

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН:
011/316-46-21**

НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ "САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА"
МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПОБЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21